

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

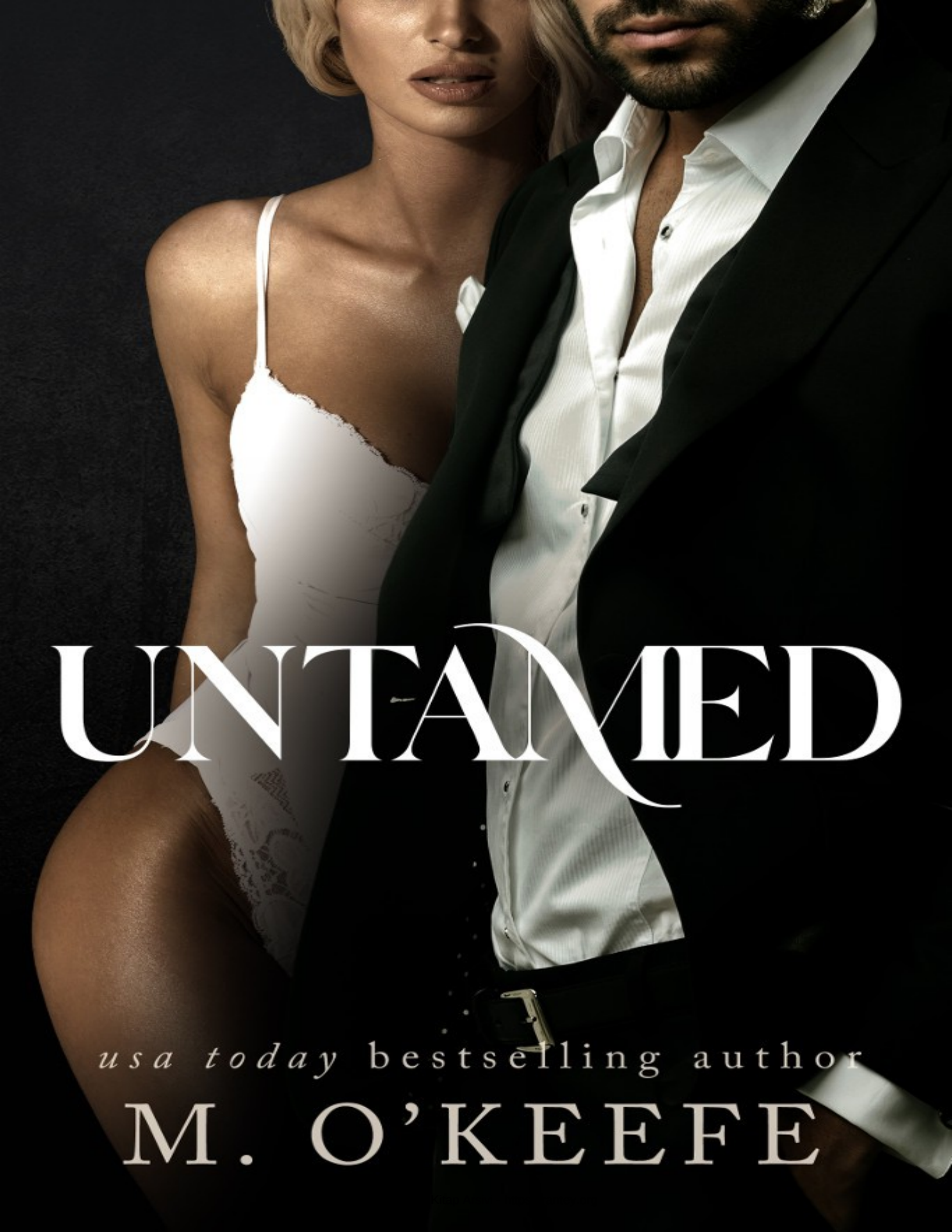
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man and a woman are shown from the chest up, positioned closely together against a dark background. The woman, on the left, has blonde hair and is wearing a white, lace-trimmed spaghetti-strap top. The man, on the right, has a beard and is wearing a white dress shirt with a black blazer draped over his shoulders. The lighting is dramatic, highlighting their faces and clothing.

UNTAMED

usa today bestselling author

M. O'KEEFE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UNTAMED

M. O'Keefe

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Sonsöz

Geceyarısı Hanedanı
Hakkında Yazar Hakkında
Telif Hakkı



BİRİNCİ BÖLÜM

Poppy

İRLANDA GECESİ arabanın etrafını kalın bir kadife gibi sarmıştı. Öyle yoğun ve pelüş bir karanlıktı ki, sanki bütünüyle yutuluyormuşuz gibi hissediyorduk.

Arka koltukta Eden Morelli sessizdi, bu küçük bir mucizeydi, bu yüzden uyuduğunu tahmin ettim. Amerika'da onu bekleyen ölüm cezasından kaçmak için yaptığı tüm entrikalar işe yaramıştı ve kayıp Morelli oğlanı ve gelinini eve getiriyordu.

Bu arabanın birilerinin işine yaramasına sevindim.

Yanımda Ronan vites değiştirdi, arabayı trafikte hızlandırırken odaklanmış bakışlarıyla aynaları kontrol ediyordu. *Benim kocam.* Sadece tuhaf görünmüyordu. Garip olsa rahatlardım. Gariplik gülüp geçebileceğim bir şey olurdu.

"Vahşi değil mi?" Söyleyebilirim. "Biz evliyiz."

Ama Ronan'la evli olmak garip olmanın çok ötesinde bir şeydi. Dehşet vericiydi. Sinir bozucuydu. Heyecan verici.

Bir domuz kamyonu yanlış şeritteydi ve Ronan için çok yavaş gidiyordu. Banketten geçti ve arabanın tekerleklerinin altındaki gevşek çakıl bizi savurdu. Kendimi ön panele yasladım. "Neden bu kadar hızlı gitmek zorundayız?" diye bağırdım, sesim sinirden titriyordu, duygularım yoğundu.

"New York'a ne kadar çabuk dönersek, bu iş o kadar çabuk biter."

Ve evliliğimiz iptal edilebilirdi. Ve benimle tehlikeli bir kedinin aptal bir fareyle oynadığı gibi oynamaya başladığı andan beri yapmayı planladığı şeyi yapabilirdi. Beni terk edebilirdi.

"Ronan," diye fısıldadım.

Gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. "Ne?"

Lütfen. Lütfen kulübedeki haline geri dön. Lütfen bana gülümsemeye geri dön. Lütfen bana tutunacak bir şey ver ki korkmayayım. Biz evliydik. Arkadaştık... sayılır. Arkadaşça mı?

O kulübenin sessizliğinde bana sırlarını anlatmış, çocukluğunun yaralarını açığa çıkarmıştı. Ben de aynısını yaptım. Yine de şimdi, bu arabanın soğuşunda, sessizliğinin soğuşunda, tüm bunlar başka birinin başına gelmiş gibi hissediyordum. Farklı bir kadına. Çok farklı bir adam. Artık onda yumuşaklık yoktu. Ve takas ettiğimiz sırlar tekrar gömülmüştü.

Bunların hiçbirini yerine "Kız kardeşimi görmek istiyorum," dedim. Sesimin güçlü, dayanıklı ve *kocam* Ronan kadar uzak çıkmasını istiyordum ve öyle de yaptım. Tam bir sürtük gibi konuştum ve bu hoşuma gitti. Küçük zaferler. "Kız kardeşimi görmem gerek."

"Bu güvenli değil."

"Artık hiçbir şey değil," diye hırladım, en uç noktaya kadar itilmiştim. "Öyleyse ne önemi var?"

Onunla tanıştığımdan beri belki de ilk kez, bana baktığında beni gerçekten gördüğünü hissettim. Kırılana kadar oynayabileceği bir fare olarak değil. İnletebileceği ve yalvartabileceği bir kadın olarak değil. Hesaplaşması gereken bir insan olarak. Elinden alamayacağı güce sahip biri. Belki de yorgun düşmüştüm ve otoyolun ışıkları yüzünden yönümü şaşırmıştım. Belki de sadece görmek istediklerimi görüyordum. Evet, bu bana benziyor.

Kulübede kullandığı kullan-at telefonu bana uzattı ve alyansım olan canavarın karşısında tıkladı. Morelli yüzüğü, pırlanta yıldızlarla çevrili koyu bir safir, ağır ve çok büyüktü. Eski moda olmanın ötesinde görünüyordu. Bir nesil yadigârından daha fazlasıydı. Ortaçağdan kalma bir müze parçasına, eski kadınların zehir tutmak ya da lanet getirmek için kullandıkları bir şeye benziyordu. Çok çirkindi.

Kutsal olmayan birlikteliğimize uyuyordu. "Ara onu," dedi, kendi düşüncelerime dalmış bir halde elimde tuttuğum telefonu göstererek.

"Ona ne söyleyebilirim?" Ben sordum. "Onunla Londra'daki dairende mi buluşacağız?"

"Bu gece uçuyoruz. New York'a."

"Ronan," diye soluk soluğa kaldım, dış görünüşüm parçalanıyordu. "Kız kardeşimi görmem gerek."

Lütfen-

Benimle işi bitmiş gibi bir an için gözlerini kapattı. Güzel. İyi. Onunla işim bitmişti. Ne kadar mantıksız ki, evlenmek için

bizi burada. Aramızdaki duvarı o kadar yükseğe inşa etmek için. Son aranan numarayı aradım ve kız kardeşim cevap verdi. "Poppy?" Zilla sordu. "Neredesin? Yakın mısın?"

Eden bizi bulup Morelli'nin sırlar kasasını açmadan ve hayatlarımızın akışını değiştirmeden önceki plan, Ronan New York'a dönüp Morelli'lerin beni neden ölü ya da diri istediğini öğrenirken benim Londra'ya gidip kız kardeşime ulaşmamdı. "Ben..." Küçük arabada elimden geldiğince Ronan'a sırtımı döndüm, ne kadar saçma olursa olsun birazcık mahremiyet için savaştım. "Gelemem, Zilla."

"Gelemem de ne demek? Yoldasın." Yutkundum.

"Planlarımız değişti."

"Başın belada mı? Güvende misin?" Güvende mi? Bu acı verici bir şekilde göreceli, değil mi? Bir arabanın içindeydim, bir katille evliydim. Beni korumaya yemin etmiş bir katille. Kendi bedeniyle benim bedenime tapmaya. *Ama bu kısmı görmezden geliyoruz.* "Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Ama şu anda sana gelemem. New York'a geri dönüyorum."

"O zaman ben de New York'a geri döneceğim."

"Bilmiyorum..." Ronan'a bakmak için döndüğümde onun da beni izlediğini gördüm. "New York'a dönmesi onun için güvenli mi?"

"Adamım Jacob orada," dedi Eden arka koltuktan. "Onunla birlikte geri gelebilir. O her yeri güvenli hale getirir."

"Orada mı? Nerede?" Ronan dikiz aynasından Eden'a bakarak sordu.

"Londra. Güvenli eviniz sandığınız gibi bir sır değilmiş. Onu izlemek istedi," dedi Eden ve omuz silktiğini duyabiliyordum. "Bunun kötü bir fikir olmadığını düşündüm. Sizler gittiğiniz her yerde size karşı kullanılabilecek kozlar bırakıyorsunuz."

Ronan bana bakmak için başını çevirdi. Ve bir an için yüzü duygularını açığa vurdu. Uçucu ve karanlık. Ve aramızda gerçek bir sıcaklık olmadığından, bu duygular bana çok sıcak geliyordu. Her ne kadar parmaklarımı uzatıp kendimi ona karşı ısıtmak istesem de bunun yanlış olduğunu biliyordum.

O sıcak görünüyordu çünkü ben çok ama çok soğuktum.

Gözlerini tekrar yola çevirdi. "Amerika'ya geri dönmeleri için gerekli ayarlamaları yapacağım."

"Şehre nasıl dönebileceğinize dair talimatlar size gelecek," dedim telefonda. "Eden Morelli sana bakması için bir adam bıraktı."

Londra'daki daire," dedim. "Seninle geri gelecek. Görünüşü-"

"Lanet olası bir muhasebeci gibi," dedi kız kardeşim.

"O değil. Kesinlikle değil."

"Yok artık," dedi Zilla. "Bishop's Landing'e döndüğümde senin evine geleceğim. Seni uyarmalıyım, epey dağılmış durumda ama eski haline getirebiliriz."

Gözlerimi kapattım, inşa ettiğim o aptal duşu düşündüm. Benim diyebileceğim bir şeye dönüştürmeye çalıştığım o arka bahçeyi. Ve hiçbirinin önemi yoktu. Orası bir ev değildi. Sadece bir yerdi.

"Burası artık benim evim değil," dedim. "Güvenli değil."

"O zaman benim daireme gidebilirsin. Bir kez olsun seninle ilgileneceğim."

Herkesin bizden ne istediğini anlayana kadar tek güvenli yerim Ronan'ın yanındı. Bizi birbirimize bağlayan bağlar çeşitliydi ve hiç bitmiyordu.

"Ronan'la kalıyorum."

"Ronan Byrne? Lanet olası adam kaçırın mı? Katil mi?" Kocası.

Ama bunu kendime sakladım.

"Poppy? Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı sessizliğime.

Cevap, hayatımın büyük bölümünde olduğu gibi, basitti. "Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum," dedim kız kardeşime, olması gerekenden daha sinirli bir şekilde. "New York'a vardığımızda seni ararım. Kendine dikkat et, Zilla. Seni seviyorum."

"Oh, Poppy. Ben de seni seviyorum ve lütfen, lütfen Ronan'a dikkat et. Ona güvenemezsiniz."

Sanki bunu bilmiyordum. Ronan bedenimi güvende tutacak ve kalbimi yakacaktı. Ona güvenmek en büyük hatam olurdu.

"İyi olacağım," dedim. Zilla telefonu kapatana kadar bekledim ve sonra telefonu dudaklarıma bastırıp yanan gözlerimi kapattım, kız kardeşimi özlüyordum ama vücudumdaki diğer her şeyin ağrısıyla bunu hissedemiyordum.

"Poppy?" Ronan sordu ve sırtım hala ona dönükken, ona zaten çok şey göstermişken başka bir şey göstermek istemediğimden, telefonunu omzumun üzerinden ona fırlattım. Gösterge paneline çarptığını duydum. Çocukça davranmak iyi hissettiriyordu. Ve ben asla çocuksu olmadım. Kontrol edemediğim şeylere karşı çıkmak bana hep bencilce gelmişti. Ama şimdi? Gerçek bir öfke nöbetinin yaklaştığını hissettim.

"Bir saat içinde havaalanında olacağız," dedi sakin bir sesle. Buna söylenecek ne vardı ki? Hatta bu konuda hissedecek ne vardı? Ağzımı kapalı tuttum ve ağlamamaya çalıştım.

"İşte." Koltuğumla kapı arasından Eden'ın eli ve güzel bir gümüş matara çıktı. "Buna benden daha çok ihtiyacın var."

Beni boğulmaktan kurtaracakmış gibi o şişeye tutundum. Ve içtim.



İKİNCİ BÖLÜM

JET şık ve moderndi. Gülümseyen görevli bizi içeri aldı ve yerleştirdi. Siyah bir kalem etek ve siyah düğmeli bir gömlek giymişti ve aynı anda hem seksi hem de profesyonel görünüyordu.

"Bay Byrne," dedi Ronan'a, sesi alçak perdeden geliyordu. "Gemiye hoş geldiniz."

Ona neredeyse hiç ilgi göstermedi ve ben yine de kıskanmayı başardım. Ki bu hiç eğlenceli değildi. Ya da makul. "Bir içki istiyorum," dedim ona. "Tabii ki." Bana gülümsedi. "Ne tür?"

"İçkili bir tane."

"Şampanya," dedi Eden. Uzun ziyafet koltuğunda yanıma oturdu, beyaz deri bacaklarımın altında pürüzsüz ve pahalıydı. "Bir şişe şampanya alacağız."

Ronan bir kapıdan geçerek arka taraftaki yatak odasına girdi. Jetin gürültüsüne rağmen duşun açıldığını duydum. Günün bir noktasında -Kahvaltı ve evlenme arasında üzerine kan püskürtülmüştü. Vahşi törenimiz sırasında bir şekilde işe yaramıştı, ama şimdi medeniyete geri dönüyorduk, bana vücuduma kendi vücuduyla tapacağını söyleyen o deli adam ortadan kaldırılmalıydı. Yerine daha önce olduğu gibi taş suratlı bir katil geldi. Eğer arka cebimdeki kanlı bez ve parmağımdaki devasa çirkin yüzük olmasaydı, bu bir kabus olabilirdi.

Şampanyamız teslim edildi, patlatıldı ve döküldü ve ben daha havalandığımızı bile fark edemeden havada gibiydik. Yüzüğü parmağımda döndürdüm ve üzüntülerimi pahalı şampanyanın içinde boğdum.

Ronan'la tanıştığım geceden pek de farklı değildi. Parmağımdaki nişan yüzüğü başka bir adamındı. Ve şampanya da

Caroline's. *Kendi mücevherlerimi ve şampanyamı kendim almaya başlamalıyım.*

Ama öfke tamamen bana aitti.

"Ne yapacaksın?" Eden sordu. "Döndüğünde ne yapacaksın?" Kibar bir konuşma yapmaya çalışan bir jaguar gibiydi. Kürk mantosunu giymişti; altındaki siyah elbise her kıvrımından dökülüyordu. Kırmızı rujunu yeniden sürmüş ve siyah saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Uzun bir günün sonunda bir jaguar.

Kuşkusuz biraz sarhoştum ve dünyam tam bir kaostu ama bana nasıl asıldığını ani ve heyecan verici bir netlikle hatırladım. İki kez.

Ronan'la evliliğim, benimle konuşma şeklini dramatik bir şekilde değiştirmiş gibiydi. Bana bakışı. Bu uçakta birinin beni hâlâ çekici bulabileceğini düşünmek güzeldi. Garip, bencilce bir rahatlıktı ama neyse. Bu soğuk ve karanlık bir geceydi ve ben elimden geleni yapıyordum.

Alabildiğimi alıyordum. Kulübede Ronan vardı, çıplak bedenimin üzerine çömelmiş bana bunu söylüyordu. *Sadece aldığın şey vardır.*

Bunu şimdi ne kadar net anlıyordum. Hayatım boyunca insanların bana bir şeyler vermesini beklemiştim. Sevgi kırıntıları. Fırsatlar. Beni ve kız kardeşimi güvende tutacak bir yol. Bu artık sona ermişti. İhtiyacım olanı alacaktım. İstedığimi. Şampanya kadehimi boşalttım ve daha fazlası için kadehimi uzattım. Eden kabul etti. "Yarını düşünmüyorum," dedim.

"Muhtemelen akıllıca," diye kabul etti Eden. İkimiz de şampanyalarımızı yudumladık, motorların uğultusu büyük bir ticari jetten daha sessizdi. Neredeyse bir mırıltı gibiydi. "Bir değeri var mı?" dedi. "Özür dilerim."

"Pardon?" Neredeyse kelimeyi tükürecektim. Tanrım, hayatımın ne kadarını özür dileyerek geçirmiştim. Kim olduğum, kız kardeşimin kim olduğu ve ailemizin bize yaptıkları için özür dileyerek. Eden'a baktım, seksi jaguar elbisesi içindeki seksi jaguara. "Özür dilemeyi bırak. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Bana göz kırptı ve ben de onun şaşkınlığına öfkelenerek başka tarafa baktım. *Hayatını yeterince mahvedersen bir fare bile sinirlenir.* Jetin arka kapısı açıldı ve Ronan koyu renk bir pantolon ve koyu renk bir kazak giymiş halde oradaydı. Görünüşe göre bu jette bulunan kıyafetler. Onun jeti. Kocamın çok zengin bir adam olduğuna dair kanıtlar artıyordu.

Senatörle evlenmeden önce avukatlarla bir toplantı yapmıştık. İmzaladığımız evlilik sözleşmesine göre, onu herhangi bir sebeple terk edersem

Çünkü elimde hiçbir şey yoktu. İmzaladım çünkü başlangıçta hiçbir şeyim yoktu. Ve tabii ki aptal olduğum için.

Belki Ronan'ın benimle işi bittiğinde, tüm parasını alırdım. Özellikle de deri ve şampanyalı bu jeti. Saçları nemliydi ve tıraş olmuştu. Koyu renk sakalı gitmiş, kulübedeki yumuşak adamla olan tüm benzerliği ortadan kalkmıştı. O adamı kaybetmenin yasını belki de hayatımın sonuna kadar tutacaktım.

Şimdi yüzü tekrar acımasız çizgilere, kısık gözlere ve tanıdık gelene kadar öpmek istediğim bir ağza dönmüştü.

Şampanyamdan bir yudum aldım ve bardağın yarısını doldurup Eden'a doldurması için uzattım. Boğazından alaycı bir ses çıkardı ama bardağımı doldurdu.

Doğru, diye düşündüm, olayların ruhuna giriyorum.

Karşımdaki başka bir uzun bankete oturdu. Görevlimiz geldi ve alçak sesle bir şey isteyip istemediğini sordu. Ronan'ın berrak gözleri yarım şişe şampanyamızı ve kadehlerimizi inceledi ve başını salladı. Sanki bu uçaktaki birinin aklını başına toplaması gerekiyormuş gibiydi. Görevli tekrar gözden kayboldu ve bizi motorun uğultusu ve New York'a döndüğümüzde olacakların tehdidiyle baş başa bıraktı.

Birden içimizden birinin -ya da hepimizin- ölebileceği aklıma geldi. O kadar da büyük bir sıçrama değildi. Ronan ve Eden'ın kiralık katili Carrickfergus'ta bir sürü ceset bırakmıştı. Evlenene kadar ölü ya da diri aranmışım. Ve Ronan'ı tanıyan hemen herkes muhtemelen bir noktada onu öldürmek istemişti. Dramatik olmamaya çalışıyordum ama gerçekten de tüm işaretler daha fazla kan dökülmesini gösteriyor gibiydi.

"Niamh'la konuştum," dedi Ronan. "Bankacıların kutusunu senin evinde bulmuş."

"Gerçekten mi?" Bu imkânsız bir ihtimal gibi görünüyordu. "Yarın dairemize teslim edecek."

"Bizim mi?"

Bana baktı ve sonra uzaklaştı ve bu hoşuma gitti. Hayatımda ilk kez odanın sıcaklığını kontrol ediyor olmam hoşuma gitmişti. Heyecan vericiydi. Belki de şampanyadan ya da tehlikeden kaynaklanıyordu. Ama bu heyecan bacaklarımın arasında birikti ve uğuldamaya başladı. Beni pervasız bir enerjiyle dolduruyordu.

Biraz daha şampanya.

"O banker kutusunda hangi cevapları bulacağımızı düşünüyorsun?" Sanki siyah bir kot pantolon, ödünç alınmış bir flanel gömlek giyiyormuşum ve hâlâ iç çamaşırım yokmuş gibi, önceki hayatımdan kalma resmi bir elbise giyiyormuşum gibi bacak bacak üstüne atarak sordum.

"Caroline'ın neden senatörle evlenmeni istediğini. Morelliler için ne yaptığını ve neden seni ölü ya da diri istediklerini."

"Bir banker kutusu için çok fazla iş var," dedim.

"Kime dönüştüğünü bilmiyorum," diye güldü Eden, "ama ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum."

"Eski halimi beni becermek isteyecek kadar sevmiştin," dedim pervasız ve tehlikeli bir şekilde ve kabindeki sıcaklık yine değişti. Enerji sarıldı ve sanki her birimiz derin bir nefes alıp tattuk.

"Biraz uyumalısın." Ronan'ın sesi sessiz ve sertti ve o yan çimenlikteki kızı, bu sesi ilk kez kullandığı zamanı hatırladım. Söylediği her şeyi yapmak istemiştim. Onun ilgisini ve onayını nasıl arzuladığımı.

"Bu benim düğün gecem," dedim. Onun güzel mavi bakışlarıyla karşılaştım ve başka tarafa bakmadım. Tüm vücudum bir anıyla ürperdi, sanki günler önce değil de şimdi ve burada oluyormuş gibi fiziksel ve gerçektir. Vücudu benimkinin üzerindeydi, sikiinin kalın başı içimdeydi. Canımı acıtacak kadar ve hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar iyi hissettirecek kadar.

O titreşim ve lezzetli saniye için, güç bendeydi. Ve o bana karşı çaresizdi.

Evet. Şampanyamın yanında *bu* duygudan da alacağım.

"Bu senin de düğün gecen," dedim ve bu bir şekilde gözlerini kaçırmamasını sağlayan silah oldu. Gözleri pencerenin dışındaki karanlık gökyüzündeydi. Çenesi gergindi. "Birileri sevişmeli."

Taş gibi soğuk sessizlikte son şampanyamı da içtim.

"Bu... gönüllü bir durum mu?" Eden, Ronan ve benim aramda dolaşarak sordu.

"Sarhoşsun," dedi Ronan, olabildiğince sert bir şekilde, ki bu oldukça korkunçtu. Sarhoş değildim. Adrenalin alkolü içebildiğim kadar hızlı tüketiyordu. Ama o tehlikeli yerdeydim, tamamen kontrolde olmakla tamamen kontrolden çıkmak arasındaki o gölgeli gride. *Belki* de, diye düşündüm. *Belki de bundan sonra burada olacağım.* Ayağa kalktım, uçağın hafif hareketiyle devrilmemek için bacaklarımı genişçe açtım. Eden bana bakıyordu.

sanki kazandığı bir ödöl gibi. Sanki bir çizgi filmdeydik ve o çölde açlıktan ölüyordu ve ben de kocaman bir tavuk buduna dönüşmüştüm.

Ayağa kalk, diye düşündüm.

Sanki beni duymuş gibi, sanki çok güçlüymüşüm gibi yaptı, vücudu küçük ve kıvrımlıydı ve benimkinden iki santim uzaktaydı. Uçak türbülânsta sarsıldı ve vücudunun benimkine değmesi için tek gereken buydu. Göğüslerimiz. Karınlarımız. Kendini sabitlemek için bir elini uzattı ve ben de kendi elimle onu tuttum. *Seni kullanıyorum*, diye düşündüm. *Ona bir şey yaptırmak için seni kullanıyorum. Onu harekete geçirmek için.* Ama o da kendi hayatını kurtarmak için bizi kullanmıştı, yani belki de her şey eşitti.

"Bizi evlendirip buraya getirdiğin için ne kadar üzgünsün?" Ona sordum.

Gözleri parladı. "Çok çok üzgünüm."

"Hiç bir kadını öptün mü?" Ronan dikkatimi tekrar ona çekerek sordu. Oturuyordu, krem rengi deri üzerinde koyu bir gölge gibi duruyordu. Bacak bacak üstüne atmış, bir bileğini dizine koymuş, kolunu da banketin arkasına uzatmıştı. Rahat görünüyordu. İlgisiz.

"Evet," dedim, ikisini de şaşırtarak. Üniversite. Biraz çılgınca geçen bir parti. Sarışın bir voleybolcu beni öpmüştü ve ben de onu öpmüştüm, ta ki bir erkek öğrenci yurdu çocuğu gelip fotoğrafını çekene kadar. Voleybolcu oğlanın suratına yumruk atmış ve fotoğrafı telefonundan silmişti. Sonraki haftayı cinselliğim ve kimliğimle boğuşarak geçirdim ve voleybolcuyu bir sonraki görüşümde öğrenci birliğinde çalışan bir kadının kollarına gitmişti.

"Beğendin mi?" Eden sordu. Bir kadını öptüğüm gerçeğiyle meşgul olduğumdan, öpüşme fikrinden daha çok hoşlanmış olma ihtimalim vardı.

"Hatırlamıyorum," dedim.

Eden gülümsedi. Tüm o manipölasyonları ve parlak kırmızı dudaklarıyla gerçekten de çok güzeldi. "Hadi hafızanı canlandırmaya çalışalım."

Tutmadığım elim kayarak yüzümü kavradı. O topuklu ayakkabı giymişti, ben de benim olmayan botlar giymiştim. Ama topuklular ona benim eğilmeme, onun da parmak uçlarında durmasına gerek bırakmayacak kadar yükseklik veriyordu. Dudaklarımız dikkatlice ve yumuşakça, neredeyse tatlı bir şekilde buluştu ve bu bir sürprizdi. Ben onu isteksiz kocamı kıskandırmak için kullanıyordum ve o da kendini hayatta tutmak için tüm geleceğimi kullanıyordu. Kibarlık, benim için en son şey olurdu.

bekliyordum. Ve doğrusu, bunu istediğimi sanmıyordum. Kaba, vahşi ve neredeyse şiddet istiyordum. Kullanmak ve kullanılmak istiyordum.

Güç ve kontrol istiyordum ve birimizin, herhangi birimizin *bir şeyler* hissetmesini istiyordum. Kibarlık bana insan olduğumu hatırlattı. Onun da insan olduğunu. Bedenlerimizin kırılgan olduğunu ve gecenin korkunç bir travma geçirdiğini.

Nefesim kesildi, dudaklarım onunkilere doğru açıldı.

"Şşşt," diye fısıldadı ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi. Bir adım daha yaklaşarak bedenimi kendine doğru çekti. Yanağıma dokunan eli boynuma kaydı ve beni orada tuttu. Öpüşmemiz çekingenlikten -sevgisiz kocam için yaptığım bir gösteriden- ihtiyacım olan bir şeye dönüştü. Tepetaklak olmuş bir dünyada bağlantıya ihtiyacım vardı.

Elini bıraktım ve kalçalarını tutarak onu kendime çektim. Onu sıkı ve yakın tuttum. Onu hissettiğimi sandığımdan daha tutkulu bir şekilde öpüyordum. Ama bacaklarımın arasına yerleşmiş olan uğultu bedenimde patlamıştı. Eden'i istiyordum. Ronan'ı istedim. *Her şeyi istiyordum.* Öpüşmeyi kestim ve ona bakmak için döndüm. Eden boynumdan aşağıya doğru öptü, pazen gömleğimin düğmelerini teker teker açtı. Dudaklarım şişmişti ve gözlerim ağırlaşmıştı.

Göğsümün üst kısmını yaladı ve gözlerini ondan ayırmadan inledim.

Sütyen giymemiştim ve Eden gömleğimi yeterince açtığında meme ucumu ağzına aldı. Başım geriye düştü ve gözlerim kapanmak istedi ama buna izin vermedim. Onu izledim, bizi izliyordu. Gözlerinin soğuk ve mesafeli halinden ateşli haline geçişini. Yoğunluğa.

Kıpırdandı, bacaklarını açıp iyice gerdi ve ben onun sertleştiğini anladım. Bizi izliyordu. Eden'ın elleri göğüslerimi kavradı, başparmakları meme uçlarımı okşadı.

"Ronan," diye nefes aldım. Eden yüzünü ona döndü, bizi göremiyordum ama onun bize verdiği tepkiyi görebiliyordum. Etkilenmemiş değildi. Ama ayağa kalkmadı. Sadece izledi. Hissettiğim hayal kırıklığı çok keskindi. O kadar keskindi ki nefesimi toplamam bir saniye sürdü.

Onu arzuluyordum. Ona ihtiyacım vardı. Tüm bunların bir anlamı olmasının tek yolu bana dokunuyor olmasıydı. Benim onu istediğim gibi o da beni istiyorsa. Ama hareket etmedi. Tek kelime etmedi ve ben birdenbire bunun

Ona sahip olmam için tek yol kalmıştı. Bana dokunmazdı. Ama başkasının yapmasını izlerdi.

"O çok güzel," dedi Eden.

"Öyle," dedi, karanlık sesi kabini dolduruyordu ve dizlerimin bağı çözüldü.

"Çok yumuşak. Kırılgan." Eden'in elleri belimde geziniyor, parmakları pantolonumun düğmelerine doğru ilerliyordu.

Ronan, "Göründüğünden daha sert," dedi ve bu ondan duyduğum en yakın iltifattı.

"Bakire gibi öpüşüyor," dedi Eden ve kaşlarımı çattım. "Neredeyse öyle," dedi Ronan. "Öyle olmalı."

"Öyleymiş gibi mi davranalım?" Eden vücudumun etrafında dolaşp beni ona doğru çevirerek sordu. Göğüslerimi avuçladı, beni çıldırtan tüy kadar hafif dokunuşlarla meme uçlarımla oynadı. Boğazımın içinde inledim. "Düğün gecesinde bir bakire, onun yumuşak, kutsal bedenine dokunmaması gereken iki korkunç insana mı kurban edildi?"

"Hayır," dedim. Öyle davranmak istemiyordum. Kutsal olmaktan bıkmıştım. "Güzel. Bekâret abartılıyor," dedi Eden, bir uzman gibi. Parmaklarını meme uçlarım birden sertleşti.

"Siktir," diye nefes aldım, başımı omzuna yasladım, her şey mümkün olan en iyi şekilde dönüyordu.

Eden bana dokunurken, "Bana onun nelerden hoşlandığını söyle," diye sordu. "Ona nasıl dokunacağımı söyle. Onun için iyi olsun. Düğün gecesini için."

Ronan sessizdi. Bedenim hâlâ uğulduyordu ve aklımı okumuş gibi görüldüğü için Eden'a garip bir şekilde minnettardım. Onu kendine çekmeye çalışmıştı çünkü ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama o benimle birlikte oynamıyordu, açıkçası bunu bilmem gerekirdi. Gözlerim kapandı, onu dışarıda bıraktım çünkü Eden aracılığıyla kurduğum bu bağlantı yeterli gelmiyordu. Bu bağlantı kayıp gibi hissettiriyordu. "Kotunun üzerinden," dedi, sesi çakıl gibiydi ve ben rahatlayarak nefesimi tuttum. "Ona kotunun üzerinden dokun. Sert seviyor. Biraz sert."

Kalbim boğazımda atarken gözlerimi kapalı tuttum. Eden düğmeyi ve fermuarı atladı ve bunun yerine parmaklarını dikiş boyunca kaydırđı, nefesim kesilene kadar onları bana doğru sertçe itti. Dizlerim gerçekten bükülene kadar. "Bekle," diye nefes aldım ve bileğine tutundum.

"Hayır," dedi. "Nefesini tutmasına izin verme. Onun istediği de buydu."

"Ne istiyorsun?" Eden, Ronan'ın benden almaya çalıştığı gücü hâlâ bana vererek kulağıma sordu.

Ronan benim yerime, "Gelmek istiyor," diye cevap verdi. "Değil mi, Poppy? Seni boşaltmasını istiyorsun. Parmaklarını içine sokmasını. Göğüs uçlarını tam istediğin gibi ısırmasını ve kulağına müstehcen bir şeyler fısıldamasını istiyorsun. Ne kadar iyi bir kız olduğun, göğüslerinin ne kadar güzel olduğu ve seni o kadar sert kullanacağı hakkında bir şeyler, ta ki bundan sonra olacakları düşünmek canını acıtmayana kadar."

"Evet," diye hıçkırdım. Eden'in elleri beni bıraktı ve gözlerim kocaman açıldı, bunun Ronan'ın orada olup bana ihtiyacım olanı vereceği için olmasını umuyordum. Ama hayır, Eden beni geriye itti, böylece tekrar bankette oturuyordum, bacaklarım açık, göğüslerim ortada. Vahşi görünmek zorundaydım. Vahşi. Gözlerim Ronan'ın kollarıyla buluştu ve o hâlâ orada oturuyordu. Az önce o sözleri söylememiş olsaydı, dikkatini bile vermediğini düşünebilirdim. O kadar sakindi ki. Çok...rahatsız olmamıştı. Pantolonumu kendim çıkardım, kalçalarımın altına ittim ve vücudumu ortaya çıkardım.

"Yapma." Durdu. Başka tarafa baktı. Yine çenesini sertçe sıktı. Bir şeyi önemsiyordu. Ama neyi? Beni çıplak görmek istemedi mi? Ya da bunların hiçbirini istemedi mi?

Tanrım, Poppy. Bunu açıkça belirtmekten başka bir şey yapmamıştı.

O kadar derin ve çalkantılı sulara adım atmıştım ki boğuluyordum. Kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturdum, istek ve utançtan patlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Hayır, tatlım," dedi Eden, sessizce, sanki sadece benimle konuşuyormuş gibi. "Onun istediği bu değil."

"Ne istediğini bilmiyorum," diye fısıldadım. "Onun ne istediğini hiç bilmedim."

Eden eteğini kalçalarının üzerine kadar çekti ve bacaklarının arasında ıslak, yamuk duran siyah saten tangasını ortaya çıkardı. Uzanıp ona dokundum, başparmağımı amının dudakları arasındaki kalın dikiş boyunca gezdirdim. Çok ıslaktı. Şişmiş ve sıcaktı. Vücudum uğuldamaya devam etti ve o dudağını ısırıldı.

"Tatlım," diye fısıldadı. "Benim boşalmamı izlemekle ilgilenmiyor. Senin boşalmanı izlemek istiyor. Hadi... hadi ona bunu verelim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Çünkü hayatlarınızı epeyce mahvettim," dedi. "Size borçluyum. Ve bu borcu ödemek çok keyifli. Hepsi çok ateşli olmalı." Koltuğun kenarına gelene kadar beni ileri doğru itti ve sonra beni göğsüne doğru çekti, böylece kollarında uzanıyordum. Karşımızda Ronan pencereden dışarı bakıyordu, yanakları kızarmış, çenesi gerilmişti ama gözleri çok dikkatli, çok kasıtlı bir şekilde bize bakmıyordu. Eden'in elleri göğüslerimi kavradı, sanki ona sunuyormuş gibi kaldırdı.

Yine de bakmadı.

Meme uçlarımı çimdikledi ve o tamamen kayıtsızdı. Gazete okuyor da olabilirdik. Kırılmayacaktı. Yaptığım her şey, onu kışkırtmak için denediğim her yol onun umurunda değildi. Ronan asla umursamazdı. İçinden bir ses çıktı, göğsümün tam da kalbimin bükülüp kırıldığı yerinden hıçkırarak bir inilti.

Bu ses başını çevirmesine neden oldu. Gözlerimiz aramızdaki yakıcı mesafede buluştu ve ben aramızda olan her şeyi gördüm. Nişan partisi, mutfağım, gala, Caroline'ın evi, İrlanda... hepsi. Ronan ve Poppy'nin her anı onun gözlerindeydi. Eden dizime dokunarak bacağımı dışarı doğru itti.

"Şimdi," diye mırıldandı Eden. "Sert dediğinde, ne kadar sert?" Parmakları dizimden amıma doğru kayd ve ben de onun içine doğru eğildim. Bu birikim günlerdir sürüyordu ve ben aniden çaresiz kalmıştım. Yanıyordum. Klitorisimde bir orgazm oluşuyordu. Küçük bir dokunuş. Küçük bir baskı ve ben milyonlarca parçaya ayrılacaktım.

"Dur," diye bağırdı. Havladı, gerçekten. Eden durdu, parmakları karnımın üzerindeydi. Ama ben çok ileri gitmiştim. Kalçalarım kalktı, kendi ellerim ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamak için bacaklarımın arasına uzandı. İyi hissetmek istemeyi geçmiştim. Bir düğün gecesi istemeyi. Bir tür hayvani ihtiyaç içindeydim. Çaresizdim.

"Durdurun onu," diye homurdandı ve Eden ellerimi tutarak onları uzaklaştırdı.

"Ne... ne yapıyorsun?" Fısıldadım, bedenim Eden'inkinden ona doğru yükselip uzaklaştı. Ona ihtiyacım vardı.

"Sanırım canavarı uyandırdın," diye mırıldandı Eden, parmakları bileğimin etrafındaki kelepçeler gibiydi. "Ve bence canavar sana kendisinden başka kimsenin dokunmasını istemiyor."

Bacaklarımı kapatmaya başladım. "Ah ah ah," dedi ve bacaklarımı geniş tutmak için bağlantılı ellerimizi kullandı. Açık. Onun için. Bundan çok hoşlanmıştım. Dokunulmamama rağmen orgazm oluşuyordu. *Çünkü* bana dokunulmuyordu.

"Bu doğru mu?" Ona sordum.

Hiçbir şey söylemedi, çenesi dişlerinin cezalandırılması gerekiyormuş gibi hareket ediyordu. Oh lanet olsun. Kalçalarımı tekrar kaldırdım. *Cezalandırılmak*. Cezalandırılmak istiyordum. "Senden başka kimsenin bana dokunmasını istemiyor musun?" Eden çok güçlü değildi ve beni dizginlemek için kesinlikle çok fazla çaba sarf etmiyordu. Sanırım bu küçük güç mücadelesinde ondan çok benim tarafımdaydı, bu yüzden elimi bacaklarımın arasına geri çektiğimde beni durdurmak için çok fazla uğraşmadı. Aslında, elimi değiştirip onun elini tuttuğumda ve parmaklarını klitorisime bastırduğimde, bunu biraz hevesle yaptı.

"Siktir," diye inledi ve omzumu ısırıldı. "Sen lanet olası en ateşli şeysin."

"Karın olduğum için bana dokunmasını istemiyor musun?" Eden'in parmaklarını tam da sevdiğim şekilde bana doğru iterek sordum. Bana sevmeyi öğrettiği şekilde. Gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Boşalacağım," dedim. "Ve eğer yapmazsan-"

"Hayır." Ayağa kalktı ve Eden irkildi ve ben bile bir anlık tereddüt hissettim. Ona karşı gerçek ve soğuk bir korku. Bize doğru yürüdü ve birazcık eğildi. Bir elini göğsüme koyacak kadar, parmakları boynuma dolandı. Diğer eli Eden'in parmaklarını uzaklaştırdı, böylece avucu beni kavradı. Uzun ve kalın parmakları bacaklarımın arasındaki kalın, ıslak ve sıcak kıvrımların arasından aşağı kayarak vücudumun girişini okşadı. Nefes nefese kaldım, titredim ve kendimi ona doğru ittim. Beni Eden'a karşı tuttu.

"Bu benim," dedi. Parmaklarını içime soktu ve ben bunun verdiği zevk/acı ile çılgılık attım. "Buna benden başka kimse dokunamaz."

Orgazm geliyordu. O kadar sert ve şiddetliydi ki titriyordum. Gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum. Eden'in elleri göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarımla oynuyordu ve buna aldırıyor olmalıydı çünkü izlerken gözleri yanıyordu. Onun için açık tutulmuştum. Onun tarafından açılmıştım. "İstediğin kadar oyun oynayabilirsin Poppy ama bu... bu benim."

"O zaman al," dedim.

Hepimiz o anda donup kalmıştık. Kal ya da git. Beni sev ya da reddet.

Her şeyimi bu tek şey üzerine kumara yatırmıştım ve onun ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Elleri bedenimi terk etti ve onlar olmadan acıdan uçup gidecekmişim gibi hissettim. Ondan çok şey istemenin ve hep reddedilmenin acısıyla.

Ama sonra beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Kollarımı boynuna doladım, yüzümü göğsüne gömdüm ve onu içime çektim. Yerden pantolonumu kaptı ve beni Eden'dan alıp arka kulübeye götürdü. Sessiz, karanlık ve sadece ikimizin olduğu bir yere.

Sanki zamanı durdurabilirmiş gibi kapıyı arkasından çarparak kapattı. Sanki bu uçağın gökyüzünde şehre ve bizi öldürecek insanlara doğru ilerlemesini durdurabilirmiş gibi. Beni zıpladığım yatağa fırlattı ve düşmemek için kollarımı iki yana açtı.

"Sen benim karımsın," dedi, kelimeyi sanki her zerresini tadıyormuş gibi söylüyordu. Pantolonumu silkeledi ve arka cebinde törenimiz sırasında ellerimizi birbirine bağlayan kanlı kumaş parçasını buldu.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Onunla acımasızca alay ederek sordum.



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Poppy

Başının arkasına uzandı ve ince, pahalı kazağını çıkardı. Göğsünden pantolonunun beline kadar uzanan zarif kasları, sıırım gibi gücü ortaya çıktı. Güzel ve keskin biriydi ve onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

Gözlerim onun güzel vücudunda, ellerim bacaklarımın arasında, arkama yaslandım. "Yapma," dedi.

"Yoksa ne olur?"

Elimi çok sert bir şekilde kavradı, bu da onu mükemmel yapıyordu ve sonra bir dizini yatağa koydu, şilte ağırlığının altında eğildi ve vücudum onunkine doğru yuvarlandı. Elimi başımın üzerine doğru itti ve sonra diğer elimi tutup onu da başımın üzerine doğru itti. Bizi kutsal evlilik bağıyla bağlayan kanlı bezle ellerimi birbirine bağladı, kumaş bileklerimin hassas tenine sertçe değiyordu. Bir nefes çektim. Ve sonra bir nefes daha.

Sessizdi, gözleri bedenimin üzerinde parlıyordu.

"Ronan," diye fısıldadım ve bağlı ellerimle ona uzandım, ama onları yakaladı ve başımın üstünden yatağa geri bastırdı. Diğer elinin avuç içini bacaklarımın arasına kaydırды ve klitorisime o çok sevdiğim baskıyı yaptı. Başımı sallayabilirdim. Evet diyebilirdim. Bunu istedim. Tanrı biliyor ya, o anda her şeye evet diyebilirdim. Ama bunların hepsini daha önce yapmıştık, elinin bacaklarımın arasında olduğu ve o kendini uzak tutarken benim tek başıma boşaldığım bu bölge iyi gezilmişti ve bunu tekrar yapamazdım.

İstediğim bir şey vardı. Bunca zamandır benden sakladığı bir şey ve nedenleri asil ve neredeyse nazikti. Ama biz

geçmiş asalet ve nezaket. Eğer ben onunsam, o da benimdir.

"Sadece beni becerirsen. *Kocacığım*." Bu kelime hem bir sevgi ifadesi hem de bir lanetti. Onu istiyordum ve ondan korkuyordum.

İzin verse onu sevebilirdim ve şüphesiz o da beni mahvederdi. "Sen benim kocamsın." Tutunmaya çalıştığı kontrol ellerinden kayıp gitti ve vücudumun üzerine düştü, ağzı göğsümü buldu, pantolonunu çözerken bir meme ucunu ağzına çekti, sikini avuçladı, uzunluğunu okşadı, dışarı sızarken ucunu tuttu. Eğilip onu ağzıma almak istedim. Onu tatmak istedim. Onunla ve onun tarafından kaplanmak istedim. Onu tenime çekmek ve kalbimin arkasına saklamak istedim.

"Prezervatifim yok lan," dedi kalın aksanıyla, eski kuralları bu saldırı altında bile güçlüydü.

"Ben senin karınım," dedim. Bu sözcük aramızdaki bilinmeyen ve tehlikeli boşluğun haritasını çıkardı. *Eşim*. Onun karanlık ve gizli tuttuğu tüm yerlere açılan anahtarımdı. Keşke beni içeri alsaydı. Gözlerine baktım ve bir an için sanki Eden, uçak ve bizi bekleyen tehlike yok olmuştu. Ve sadece biz vardık. Ronan ve Poppy birbirleri için öylesine delirmiş, öylesine acı verici bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı ki bundan sonra ne olursa olsun hiçbir önemi yoktu. Önemi olamazdı.

Hamile kaldıysam, demek ki olması gerekiyormuş.

Şu an öyle hissediyordum. Sanki yıldızlar aynı hizaya gelmişti ve ben de onun gözlerinde aynı inanç sıçramasını görmüştüm. Ya da belki de sadece beni görmesiydi, ıslak ve pembe ve *onun*.

"Geri dönemezsin, *a chuisle*." Kelimeleri kalın aksanı arasında neredeyse kaybolmuştu. Sonra bağlı ellerimi avuçlarının içine alıp başımın üzerinde birleştirdi ve diğer eliyle sikini vücudumun girişine doğru yönlendirdi. Islanmıştım ve hazırdım ama o kadar büyüktü ki. Bacaklarımın arası gerildi, yandı ve başımı yatağa doğru ittim. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Şşşt," diye fısıldadı boynumu, göğüslerimi okşayarak. "Alabilirsin. Hepsini alabilirsin. Bak." Çeneme dokundu ve aşağı baktım, Ronan'ın kalın sikinin görüntüsü içimi parçaladı. "Ne kadar ateşli olduğuna bak. Ne kadar da mükemmelsin. Ne kadar iyi bir kızsın. Sikimi alıyorsun. Ne kadar iyi bir kızsın."

Acı zevke dönüşürken ve sonra tekrar geri dönerken sözleri kulağımda anlamsızlaştı.

"Yapamam-" diye inledim. Ronan'ın gözleri benimkilerle buluştu, vahşi ve karanlıktı ve katilde eskiden olduğu çocuğu gördüm. Emin değildi, korkmuştu ve beni bırakıp gidecekti, canımın yanmasını o kadar çok istemiyordu. Ama sonra temelli giderdi. Onu asla geri getiremezdim.

"Durma," diye nefes aldım. Başını iki yana salladı. Saçlarından ve yüzünden ter damlıyordu ve bağlı ellerimle ona uzandım, ama beni hareketsiz tuttu, ben de yüzümü onunkine doğru kaldırdım, onu öpebilmek için kendimi yakın tuttum. Tadına bakabilmek için. İçime çekebildim. Yüzünü başka tarafa çevirdi. Sanki beni öpmek istemiyormuş gibi. Ama sonra içime girdi ve nefes almaya devam etmek için tek yapabildiğim buydu.

"Sen benim karımsın," dedi. "Benim karım."

Ona doğru eğildim, bir şekilde daha da yakınlaşmaya çalışarak kendimi onun sikinin üzerinde becerdim. Bu ne kadar saçmaydı? Bana hiç olmadığı kadar yakındı ve bir şekilde kilometrelerce uzaktaymış gibi hissediyordum. Eden miydi?

Bu konuyu zorladığım için miydi?

Sonunda bunların hiçbiri onun istediği bir şey değil miydi? "Ronan," diye nefes aldım, ona üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Ama üzgün değildim. Hiç de üzgün değildim. Burada olmak için her şeyi tekrar yapardım. Başparmağını klitorisime koydu ve tek gereken buydu. Acı gitmişti, orgazm geri gelmişti ve beni sikmeye başlamıştı. Beni yatağa geri iten sert itişler. Ter, ten, inlemeler ve nefesler içindeydik ve ben boşalıyordum. Tekrar boşalıyordum. Ve Ronan durmaya hiç niyeti yokmuş gibi, sonsuza dek yapabilecekmiş gibi beni becermeye devam etti.

"Ronan," diye nefes aldım. "Ronan. Gel. Lütfen gel. Gel."

Tekrar boşalamazdım. Sadece bağlı ellerimi başının üzerinden geçirebilir ve hatalarımı hala devam ederken saymamak için elimden geldiğince çabalayabilirdim. Sadece kalbime tutunmaya çalışabilir, onu içimde kalmaya ve kanatlanıp ona yerleşmeye gitmemeye zorlayabilirdim. Bedenimi ve ruhumu açtım ve içimdeki her şeyle bunun sonunda benden bir şeyler olması için dua ettim. Ona vermediğim bir parçam.

"Sorun yok," diye kulağına nefes verdim. "Kendini bırakabilirsin. Sorun yok.

Güvenli."

Güvende olmanın tam tersiydi ama onu neyin engellediğini biliyordum. Sonunda kollarını bedenimin altına soktu, beni olabildiğince sıkı tuttu ve kulağımın dibinde kükreyip titreyerek içime öyle sert ve yüksek bir şekilde girdi ki sanki onu boğazımın arkasında hissedebiliyordum. Kollarımın

arasında titriyordu,

Neredeyse ağlıyor gibiydi. Sırtındaki kaslar seğiriyordu. Terli ve nemli yüzü benimkine değiyordu ve ona sıkıca sarıldım. Sıkıca. Her bir ayrıntıyı ezberliyordum çünkü onu tekrar kollarıma almak için mücadele edeceğimi biliyordum.

"Poppy," diye nefes aldı, kendini benden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Kal," dedim, onu elimden geldiğince sıkı tutarak, ama sonunda benim gücüm onunkinin yanında hiçbir şeydi. Benim sevgim onun iradesinin yanında hiçbir şeydi. Bağlı kollarımın altından sıyrıldı ve üzerimden yuvarlanarak beni bıraktı; kabinin soğuk havası ıslak ve morarmış bedenimi donduruyordu. Bir kez irkilir gibi sallandım ve o da boğazından bir ses çıkararak yatağın ayakucundaki battaniyenin kenarını buldu ve üzerimi örttü. Parmakları ellerimi bağlayan kumaşın kenarlarında gezindi. Kan sıçramalarına tek tek dokundu.

Sonunda onunla seks yapmanın verdiği bir his vardı... Şiddet. Aramızdaki her şeyi değiştirmiştik ve bu kadar derin bir değişim ancak vahşet yoluyla gerçekleşebilirdi. Sonunda düğümü çözdü ve beni çözdü, kumaş yere savruldu. Eksikliği hemen hissettim, bileklerim vücudumun geri kalanından daha soğuktu.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"İyi," diye mırıldandım, sesim bozulmuştu. "Sen mi?"

Boğazının altından bir kahkaha attı ve ben karanlıkta çok keskin olan profiline baktım. *İçimdeydin. İçime boşaldın. Şu anda hamile olabiliyordim.* Neredeyse bilinçsizce kalçalarımı eğdim, dizlerimi onun spermini içimde tutabileceğim gibi kıvırdım. Ne yaptığımı biliyormuş gibi bana baktı.

Bir bebek. Daha çift bile değilken bir bebek yapmış olabiliriz. Ne tür bir felaketti bu? *Beni sevmeyecek.* Bunu biliyordum. Beni sevmesine asla izin vermeyecekti ve bu yüzden şu anda kendimi onu sevmekten alıkoymalıyım.

"Bu bir daha olmayacak," dedi. "Olamaz."

Battaniyeyi etrafıma sardım, vücudumdaki acı ve ağrıya rağmen ayağa kalkmak için yer değiştirdim. Bacaklarımın arası ıslak ve ağrılıydı ve bir duşa ihtiyacım vardı. Ve uzun uzun ağlamaya. Kız kardeşime, kıyafetlerimi değiştirmeye ve lanet olası bir iç çamaşırına ihtiyacım vardı.

"Poppy," diye mırıldandı.

"Ben duş alacağım."

"İyi misin?"

Dönüp ona baktım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. O kadar güzeldi ki. Çok acı çekmiş ve durgun. "Neden olmayayım ki?" diye sordum. "Ben senin karınım."



DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ronan

Öldürdüğüm ilk adamın sadece adını biliyordum. David Allen. Ve yanlış kişilere -bu durumda patronuma- para borcu olduğunu biliyordum. Ve bazı belalardan kurtulmak için PSNI ile konuştuğuna dair söylentiler vardı. Ve bu tür söylentiler ölüm fermanıydı. Bana gelelim. On yedi yaşındaydım ve Ronald McMurphy'nin bana verdiği silah elimde kocaman duruyordu. Çizgi film silahı gibi.

Ve kendimi tam bir gangster gibi hissettim.

Korkunç bir klişe gibi, gecenin köründe David Allen'ın mutfağına girdim.

Ama merdivenleri tırmanırken anne babasının ve onu terk eden karısının fotoğraflarının yanından geçerken babamın yağmurda eğilen başını ve eski evimizdeki şöminenin nasıl sedir ve ıslak çorap gibi koktuğunu düşündüm. Ve o kadar kötü işlemem gerekiyordu ki kontrol edemeyeceğimi düşündüm.

David Allen'ın kafasına ve eline birer kurşun sıkacağımı (patronumdan PSNI ile konuşmayı düşünen diğer pisliklere uyarı olarak küçük bir kartvizit - sizi besleyen el hakkında bir şey) ve altıma işeyeceğimi.

Eğer o silahla ve sidik kokusuyla geri dönersem Ronald gülmekten kendini öldürür.

David Allen merdivenlerde beni duymuş ve uyanmış. İçeri girdiğimde lambası yanıyordu ve yatağının başucundaki bir şeye uzanıyordu, silah olduğundan emindim ve bu yüzden ona kafamda kurduğum sert adam konuşmasını yapmadım. Sadece ona bir kurşun sıktım. Buz gibi soğuktu. *Ve bir şey* olduğumu düşündüm. Bu adamı öldürmek. İşimi yapıyordum.

Bir şey değil miydim?

Kurşunu eline saplamak için öne çıktığımda, komodinin üzerindeki gözlüğe uzandığını gördüm ve kusmak için banyoya koştum. O gece eve, tüm kilitleri kilitli boktan daireme gittim ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Dua ettim. Birinin o anda gelip David Allen'a yaptığım şeyin aynısını bana yapması için dua ettim.

O geceki pişmanlık, Aziz Brigid'deki ayin sırasında rahiplerin dizlerimizin altına koyduğu taşlar gibiydi. Ve bir daha asla söz vermedim. Bir katil olmayacaktım.

Yanlışı vardı ve sonra *yanlışı* vardı ve babam benimle asla gurur duymazdı, ama şimdi bir tür canavardım.

Ronald elinde bir şişe ilaçla geldi ve yüzümdeki gözyaşlarını ve yakamdaki kusmuğu görmezden gelerek bana her şeyin daha iyi olacağını söyledi. Pişmanlıklar sonsuza kadar sürmedi ve birkaç iş daha yaptıktan sonra nasırlarım oluşacaktı, böylece hiçbir şey hissetmeyecektim.

Sonra bana içinde bin pound olan bir zarf uzattı.

Hiç bir yerde görmediğim kadar çok para. Aptal bir çocuğun hayatını değiştirecek türden bir para. Ve böylece nasırlaştım. İşimi yaptım, paramı kazandım ve yoluma devam ettim, kendime tek bir şey için izin verdim: Öldürdüğüm adamların canavar olduğu rahatlığı. Ve canavarları alt etmek için bir canavara ihtiyacınız vardı. Bunun bir mantığı ve itiraf edebilirim ki hoşuma giden bir asaleti vardı. Bu sayede geceleri uyuyabiliyordum.

Sayılır.

Ama Poppy... tatlı, masum, umursamaz Poppy... benim karım. *Karım*. Ondan pişmanlık duydum. Onunla tanıştığım ve kaderini anladığım andan itibaren.

Caroline'ın onu nasıl kullandığını ve kullanmaya devam edeceğini anladığım andan itibaren.

Bu gece için pişmanım.

Eden'in kollarında bana doğru uzanışını hatırladıkça yeniden sertleşiyordum. Aletimin etrafında nasıl hissettiğini düşündüğümde ve vücudumdaki her bir nefesle onun içine geri dönmek istediğimde bile, onun içinde olduğum için *pişmanlık* duydum.

Benim iyi bir adam olduğuma dair bir algısı vardı. Kurtarılmaya değer.

Değer

Sevgi dolu.

Lanet olası prenses.

O yan bahçeye adım attığından beri tek istediğim onu güvende tutmaktı. Onu Caroline'ın en kötülerinden uzak tutmak. Morellis'ten. Benden. Ve şimdi evliydik.

Duştaydı ve vücudunu sıcak spreyn altında hayal etmemek imkansızdı. Oraya nasıl girebileceğimi, kıyafetlerimi nasıl çıkarabileceğimi ve onunla birlikte duşa nasıl girebileceğimi hayal etmemek imkansızdı. Ve o kavgaya ederdi.

Lanet olsun, umarım dövüşür.

Bana tokat atabilir ve beni itebilirdi. Bana kötü ve gerçek bir şey söyleyebilirdi ve ben de onu fayanslı duşa yaslardım ve elimi bacaklarının arasına sokardım ve onu ıslak, şişmiş ve benim için o kadar hazır bulurdum ki sadece adını söyleyerek boşalmasını sağlayabilirdim.

Ayağa kalktım ve kendimden öğrenerek kıyafetlerimi çektim.

Hamile olabilir. Şu anda. Bir bebek. Utanç neredeyse aldığım zevk kadar derindi.

Artık o kadar kibirli ve güçlü değilsin, değil mi ahmak? Babamın sesi, yaptığım hataları takip etmek için bana güvenebilirdi. Kamaranın sessizliğinde, etrafımdaki motorların uğultusunda kıpırdamadan durdum ve Poppy'yi dinledim.

Ağlayıp ağlamadığını duymak için. Onun için gözyaşlarıyla biten bir düğün gecesi daha. Planım onu bu evlilikten temiz bir şekilde çıkarmaktı. Ve altı saat içinde onu çoktan becermiş ve muhtemelen hamile bırakmıştım. Konu Poppy olunca, pişmanlığı çoktan geçmiştim. O tamamen farklı bir işkenceydi.

Kamarada Poppy'nin giysileri katlanıp banketin kenarına yığılmıştı ve Eden toparlanmış görünüyordu. Kırmızı ruj, dar siyah elbise, kürk manto ve uzun parmaklı elinde bir kadeh şampanya; hepsi zırh gibiydi. Gözlerine baktım, Poppy burada olsaydı onu bıraktığımız için özür dilerdi ama ben özür dileyecek bir adam değildim. Yatağını yapmıştı ve kendi başının çaresine bakabilirdi. "O iyi mi?" diye sordu.

Güldüm ve kendime bir viski doldurdum, barda kırıldığı şişeden doğrudan içme dürtüsüne direndim. "Endişende samimi olmayan bir şeyler var Eden."

"O tatlı bir kız," dedi Eden ve ben kendimi başımı sallarken buldum. Çok tatlı bir kızdı. Yıllar önce. Şimdi... başka bir şeydi. Tatlı olamayacak kadar pervasız. Çok öfkeli. Tehlikeliydi. Ve ben o tatlı Poppy'yi sevmiştim. Geniş, kırpışan gözleri ve boktan özgüveniyle uysal Poppy'yi. Göz ucuyla bana bakmasını severdim.

Gözleri, ne yapacağına ya da nasıl davranacağına karar vermeden önce durumu tartma şekli.

Ama bu kadın? Hakkını isteyen ve yoluna çıkan herkesi beceren bu kadın mı?

Onun için ölebilirim.

Ve asla bilemezdi, yoksa ben dünyanın dibine batarken kendini bana bağlardı.

Eden telefonuna dokunarak, "Bryant ona gönderdiğim fotoğrafları aldı," dedi.

"Köpeklerini geri mi çağırıyor?" "Şimdilik."

"Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Morellis'e mi döneceksin?" Poppy'nin şampanyasından kalanları bitirirken ona sordum.

"O kadar da kötü değil," dedi Eden ve ben güldüm. Tüm gücü gitmişti. Tüm kozları. Elinde kalan tek şey hayatıydı ve bunu bir an önce çözmesi gerekiyordu. Boku yemişti ve bunu biliyordu. Yutkundu ve pencereden dışarı, karanlık geceye baktı. "Beni bekleyen yirmi Morellis olacak mı?"

"Bana onları arayıp aramadığımı mı soruyorsun?" "İntikam, belki. Sana bunu yaptırdığım için."

"Poppy'nin gözleri önünde vurulmanı izlemesiyle ilgilenmiyorum."

"Eğer bu bir aşk şarkısı değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"İçeri gireceğimizi kimse bilmiyor," dedim. "Caroline bilmiyor. Morelliler de. Kaçışınızı planlamak için zamanınız olacak."

"Ya da intikamım," dedi nazlı ve arsız olmaya çalışarak.

"Yapabileceğin en iyi şey, onlar burada olduğunu bile öğrenmeden şehirden siktir olup gitmek, Eden."

Başını bana doğru salladı. "Her zaman çok eminsin, Ronan. Günün birinde yanılacaksın."

Aslında bu sadece an meselesiydi. Hayatımın son on yılını kafatasımın arkasındaki kurşunu bekleyerek geçirmiştım ve korkuya, hatta beklentiye karşı hissizleşmişim. Ama şimdi... Poppy ile birlikte, hayatımda kalan dakikaları geri sayan saat kafamın içinde yüksek sesle çalışıyordu.

"Poppy hakkında yanılıyorsun," dedi.

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Ona kızgın olduğunu ve onu sessizliklerinle ve düşünceli İrlandalı homurtularıyla cezalandırabileceğini düşünüyor. Ama ben gerçeği görüyorum." Gururunun bir kısmını geri kazanmak için dişlerini göstererek bana sıırttı. "Ondan çok korkuyorsun."

Frothy Poppy?

Öfkesi, şımarıklığı ve beni yutacak kadar büyük kalbiyle mi?

Evet. Çok korkmuştum.

Kendisine benim kim olduğum ve ne olabileceğimiz hakkında bir peri masalı anlattığı için dehşete düşmüştü. Hamile olduğu için dehşete düşmüştü.

Eden'ı görmezden geldim ve kendime bir söz verdim. Poppy'ye. Onu bundan kurtaracaktım. Bu evlilikten. Bu lanet şehirden, ne gerekiyorsa. Onu benden çok ama çok uzağa götüreceğim.

"Onlara bir mesaj götürmemi ister misin?" Eden, kendisini hayatta tutacağı umuduyla sonuna kadar faydalı olmaya çalıştığını söyledi.

"Onlara benim geleceğimi söyle. Kapıma bir adam gönderirler ve her şey boka sarar."

"Morellis'te işler pek öyle yürümüyor," dedi yüzünü buruşturarak.

"Benim için öyle. Kayıp Morelli'yi istiyorlar, onu benim şartlarımla alacaklar."

Bardağımı bıraktım ve ona doğru yürüdüm, koltuğunda geriye yaslanmasına yetecek kadar yaklaştım ve bir saatten kısa bir süre önce Poppy'yi onsuz ölecekmişim gibi becerirken yaptığım gibi kolumu banketin arkasına koydum.

"Ve sen dahil herhangi bir Morelli, Poppy'nin yanına yaklaşırsa, onu öldürürüm."

* * *

Poppy

"POPPY?" RONAN'IN SESİ beni uykumdan uyandırdı ve gözlerim kırıştırtarak açıldı. Başım ağrıyordu ve ağzım kuru ve yapış yapıştı.

Bir anlığına, mutlu ve sessiz bir anlığına, hiçbir şey hatırlamıyordum. Karanlık ve sessiz kulübede etrafıma bakındım ve nerede olduğumdan emin değildim.

"İndik," dedi Ronan. Kapının girişinde durdu, arkasında jetin parlak ışıklı ana kabini vardı. Eden kürkü ve kırmızı rujuyla oradaydı,

çantasını topluyordu. Ve her şey aklıma geldi. Morelliler ve Constantinler. Tuhaf, belirsiz gelecek.

Benim kocam.

Pornoya layık düğün gecem.

Bir kızarıklık tüm bedenimi yaktı. Çaresizlik ve içkinin bana verdiği cesaret çoktan gitmişti. Ve kendimi aptal gibi hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu, birkaç saat önce bana yol vermesi için yalvaracağım bir endişeyle. Şu anda, biraz akşamdan kalma ve korkmuş bir halde, bunu aşmışım.

"Peki," dedim ve ayağa kalktım. Çekmecede bulduğum bir çift kadın yoga pantolonuyla onun gömleklerinden birini giydim ve kime ait olduklarını ve Ronan'ın jetine nasıl gelmiş olabileceklerini düşünmeyi reddettim. Ayaklarımı giydiğim botların içine soktum ve ıslak uyumaktan kırıışmış saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım.

"Hadi yapalım şunu," dedim. Ronan'ı NYC'nin erken şafağında takip ettim. Arkamızdaki şehir yeni uyanıyordu, pembe yanaklı ve taze. Asfaltta bekleyen iki siyah şehir arabası vardı, arka kapıları açıktı. Hava serindi ve ben kocamın gömleğinin içinde titriyordum. Ceketini omuzlarıma attı, bu jesti ve rahatlığı reddetmek istedim ama ceket sıcaktı ve onun gibi kokuyordu. Göğsümün üzerine çektim. Ronan'ın bir kozası.

"Pekâlâ," dedi Eden Ronan'a. "Yanlış anlama ama umarım seni bir daha görmem."

"Hislerimiz karşılıklı," dedi soğukkanlılıkla.

"Ancak sen..." Eden bana sarıldı. "Bu adamın senin için deli olmuyormuş gibi davranmasından bıcarsan hemen geri dönerim."

"Nereye gidiyorsun?" Saçlarına bakarak sordum, hayatımı tam anlamıyla değiştiren bu kadına karşı şaşırtıcı bir sevgi duyuyordum.

"Bryant ile günahlarım için hızlı bir hesaplaşma ve sonra..." Başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Doğu Avrupa mı? Belki bir yerlerde şatosu olan, aklını başından alacak ve parasını harcayacak bir eşe ihtiyacı olan yaşlı bir kont bulabilirim."

"Onu bulabilecek biri varsa o da sensin," dedim ve sonra onu bir kez daha sıktım. Yanlış zamanda doğmuştu. Onu bir ortaçağ kraliyet sarayında, sır saklayan ve zehir dağıtan biri olarak hayal edebiliyordum. "Kendine dikkat et."

"Sen de," dedi ve parmaklarını sallayarak şehir arabalarından birinin arkasına tırmandı ve araba uzaklaştı.

"Onu öldürecekler mi?" Ronan'a ona bakmadan sordum. "Umarım öldürmezler."

Adamın duygusal patlamasıyla biraz afallayarak profiline bakmak için döndüm. Soğuk güzelliği tanıdık, benim için yeni bir işkence barındırmıyordu. Ama gözlerinde ve ağzının kenarlarında başka bir şey vardı. Daha yumuşak bir şey. Düşünceli.

Bu benim sonum olurdu. İstediğim şeyi göürdüm -sadece yorgunluk olduğu halde sevgi ve endişe. Ya da gaz. Gerçek olmasını istediğim şeylere aşık olmamak için bunu hatırlamam gerekiyordu.

Ronan'ın eli sırtıma dokundu ve diğer şehir arabasının açık kapısını işaret etti. Yine kapılar.

Bu kapının beni nereye götüreceğini merak ettim. Ne kadar acı bir dünyaya açılıyordu. Arabaya bindiğimde arka koltukta başka birini görünce şaşırdım. Açık kahverengi tenli ve koyu siyah saçlı genç bir adam. Kalın bir İrlanda aksanıyla "Hanımefendi," dedi.

Ronan arkamdan içeri daldı. "Raj," dedi çocuğa ve elini uzattı.

"Sana telefonları getirdim." Raj o ele iki yeni iPhone kutusu koydu. Ronan birini bana uzattı. "Onları kurdum, içlerine birkaç numara programladım. Birbirinizi arayabilirsiniz. Beni de." Raj bana gülümsedi. "Kız kardeşini arayabilirsin."

Telefonu bir can simidi gibi göğsüme bastırdım. Ronan ona bu talimatları vermişti. Zilla'nın numarasını telefona koyması için. *Kes şunu, Poppy. Sadece menfaatin olduğu yerde ilgi görmeyi bırak.*

"Teşekkür ederim," dedi Ronan, Raj'la konuşurken sesi farklıydı. Kaba ve emredici. "Diğer talimatlar?"

Raj'ın gözleri benden Ronan'a, oradan da tekrar bana kaydı. "Sorun yok," dedi Ronan. "Poppy neyin içine girdiğimizi biliyor."

"İstediğin adamları getirdim," dedi Raj. "Yirmi yeni asker. Hepsi temiz. Niamh bana isimlerini verdi." "Bu iyi bir şey."

"Ev sessizliğe büründü. Gerçi Caroline Constantine'in yeni katili günde bir kez, çok yavaş ve camı indirerek geçiyor. Yemin ederim herif sadece gözlerinin arasına bir kurşun arıyor."

"Kışkırtılmayın," dedi Ronan.

Raj, "Başına ödöl koydu," dedi.

"Ne? Neden?" Ağladım. İrlanda'dayken onu a r a d ı ğ ı n ı biliyorduk. Ama ödöl mü?

"Sadece tasmamı çekiştiriyor," dedi. "B a n a sahibimin kim olduğunu hatırlatıyor."

"Açık konuşayım," dedim. "Ben Morelliler tarafından ölü ya da diri aranıyorum ve şimdi de Caroline *seni* ölü ya da diri mi istiyor?"

"Hayır," diye araya girdi Raj. "Onu canlı istiyor." "Ne kadar rahatladım," dedim alaycı bir tavırla.

"Güvendeyiz," dedi Ronan bana hiç rahatlamadan. "Evlilik bizi güvende kıldı."

Raj'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evli misin?" diye sordu gülümseyerek ve Ronan başıyla onayladı. Parmağımdaki yüzük bir zincir gibi hissettiriyordu. "*Maireann croí éadrom i bhfad*," dedi Raj ve Ronan'ın dudağı gülümsemeyle karıştırılamayacak bir şekilde büküldü.

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldadım.

"Hafif bir kalp uzun yaşar," dedi ve ben kendimi tutamadım. İçimden çılgınca bir kahkaha patladı. Raj'ın gülümsemesi soldu ve Ronan dönüp soğuk yüzüyle bana baktı.

"Hadi ama," dedim, yorgunluktan, stresten ve... her şeyden sarhoş olmuş bir halde. "Bunun komik olduğunu kabul etmelisin."

Yüzü bana hiçbir şeyi itiraf etmesine gerek olmadığını söyledi. "Başka bir gelişme var mı?" Ronan Raj'a sordu.

"Takip etmemizi istediğin şu avukat mı?" Raj söyledi.

"Bishop's Landing'den mi?" Ronan sordu.

Raj başını salladı.

"Bekle, Leonard Bennington'ı mı takip ediyorsun?" diye sordum. Senatör öldükten sonra kız kardeşimle birlikte Bennington'ın ofisine gitmemiz sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyordu. O kadar sessiz, küçük bir adamdı ki, gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. Senatörün vakfının evrak işlerini halletmek için şehir dışındaki büyük bir firma yerine Bishop's Landing'den pek de etkileyici olmayan bir avukatı kullanmasına şaşırmıştım. Ama senatörün acımasızlığı tahmin edilebilirdi.

"Öyleyim," dedi Ronan.

"Öyleydin. O gitti," dedi Raj.

"Gitti mi?" Ronan sordu ve genellikle taktığı soğukkanlı maske kalktı ve gerçek bir şaşkınlık gösterdi.

"Araba garaj yolunda, anahtarlar evde. Karısı ve çocuklarının ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Ronan arkasına yaslanıp gözlerini kırptırdı.

"Öldüğünü mü düşünüyorsun?" Raj sordu.

"Olabilir," dedi Ronan. "Ama onu kim öldürdü?"

Sadece iki cevap vardı. Ve onlar da bizim peşimizdekilerle aynı kişilerdi. Ronan'ın ceketini omuzlarıma daha sıkı doladım.



BEŞİNCİ BÖLÜM

Poppy

Ronan Byrne hakkında neredeyse her seferinde inanılmaz derecede yanıldığıma şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Ama Ronan'ın "daresi" Brooklyn Heights'ta dört katlı tuğla bir binanın en üst katıydı.

Nehrin hemen kıyısında, evin arka tarafındaki tavandan tabana pencerelerden şehir manzarasının keyfini çıkarabilirsiniz.

Bu değildi. a boktan Duvardaki Delik veya a Şık gökyüzü yükselişi çatı katı daresi. Hayır. Lanet olası bir evdi. Duvarlarında halılar, lambalar ve sanat eserleri olan. Kapıyı a r k a m d a n kapattı, karmaşık bir dizi sürgüyü k i l i t l e d i . Sol tarafımda bir mutfak vardı, inanılmaz derecede temiz olan küçük bir mutfak. Mutfak eşyaları ve süslü bakır tabanlı tavalarla dolu bir tahta duvar. Önümde pencereler ve Hudson Nehri'nin karanlık hendeğiyle çevrili Manhattan'ın ışıkları vardı. Şöminenin ve kitap raflarının önünde, kenarlarına battaniyeler katlanmış alçak bir kanepe duruyordu. Kitaplarla dolu lanet olası kitap rafları. Ve ben delirmek istiyordum, çünkü her şeye delirmek istiyordum. Kızgın olmak beni güvende tutabilirmiş gibi geliyordu. Ama Ronan bana yalan söylememiş ya da beni yanlış yönlendirmemişti. Sadece bana hiç söylememişti.

Hiçbir şey.

Mutlak Bir Yabancıyla Evli: Poppy'nin Hikayesi.

"Güzel," dedim, geceleri rahat görünmesini sağlayan sıcak boya renklerini takdir ederek ama gündüzleri pencerelerden gelen tüm güneş ışığıyla muhtemelen sofistike görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece dairenin içinde yürüdü, kapıları açtı ve ışıkları yaktı.

"Sence burada biri mi var?" diye sordum. Yine sessizlik.

"Ronan!" Oturma odasına geri döndüğünde tersledim.

"Öyle mi?" Bana baktı, siyah saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. Bir eliyle geriye doğru savurdu ve beni izledi. "Aç mısın?"

Çok yorgundum. Korkmuştum. Ağrım vardı. Onu becermek, öpmek ve tokatlamak istiyordum.

"Hayır," dedim. Mutfğa geri döndü ve buzdolabını açtı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Onunla yatmışım ve o bana buzdolabının içindeki şey gibi gülümsememişti.

"Niamh bizi ayarladı," dedi. "Size omlet yapabilirim."

"Yapabilir misin?"

"Canavar yemek yapıyor."

"Sana hiç canavar demedim." Dedim mi? Belki de dedim. Birden etrafım canavarlarla çevrildi. İnsana çok benziyorlardı. Ve hayatları buna bağlıymış gibi beni beceriyorlardı. Böyle düşünmeyi gerçekten bırakmalıydım. Uçakta olanlar kesinlikle bir daha olmayacaktı. Asla olmayacaktı.

"Kanepeye otur," dedi. "Sana biraz yiyecek getireceğim."

"Yemek istemiyorum." Çocukça davranıyor, elimden geldiğince kontrolü elimde tutmaya çalışıyordum.

"Tamam."

"Birkaç kıyafet sipariş etmek istiyorum," dedim. "Ama hiç param yok-"

Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve bana uzattı. "Siyah kartı kullan."

Bir American Express Black kartı. Bir parça kâğıt ve kalem buldu ve adresini yazdı. "İhtiyacın olanı al."

Hepsini aldım ve orada öylece durdum, rahatsız edici bir minnettarlık ve dikenli bir kızgınlıkla çalkalanıyordum. "Teşekkür ederim."

"Sadece kıyafet, Poppy," diye tersledi, belli ki benim minnettarlığımdan çok somurtkanlığımdan rahatsız olmuştu. Tanrım, ne kadar dağınaktık.

"Özür dilerim ama bunu yapmak zorunda değilsin." "Sürekli özür dilemeyi kes."

"Bana bağırmayı kes," diye bağırdım ona, kelimeler dairenin içinde çınılıyordu. Kartı havaya kaldırdım. "Bunun için Armani'de her şeyi yapacağım."

Eden'in kürk mantolarından birini giymiş gibi döndüm ve deri koltuğuna oturdum. Yanımda bir lamba vardı ve onu yaktım. Yerler koyu ahşaptı ve üzerine parlak kırmızı, yeşil ve bej bir halı serilmişti. Evdeki her şey pahalı görünüyordu ama aynı zamanda birileri tarafından elle seçilmiş gibiydi. Ronan'ın bu evde olması tehlikeliydi. Benim için. Kalbim için.

Çünkü onun burada yaşayan, bu halılarda yürüyen ve bu fotoğrafları seçen versiyonunun gerçek olmasını istedim.

Benim olmak için.

Kendime Ronan'ın bu taş binaya yanaştığımızda hep birlikte içeri girdiğimiz halini hatırlatmak zorundaydım - gerçek Ronan buydu. Siyahlar giymiş, silah taşıyan adamların yanından geçiyorduk. Asker gibi görünüyorlardı ve Ronan'a krallarıymış gibi davranıyorlardı.

"Sessiz misiniz?" diye sormuştu yanından geçtiğimiz bir adama.

"Evet, efendim." Anladığım Ronan buydu. Ama şimdi onun Black kartıyla kıyafet alıyordum ve duvarda fotoğraflar vardı.

Onun tüm bu versiyonlarını nasıl anlamlandırdım?

Kalbimin, yaşamak için bana ihtiyacı varmış gibi beni beceren ve şimdi bana omlet yapan bir adamın kollarına atlamasını nasıl engelledim?

Bu Ronan'a karşı koyacak kadar güçlü değildim. Dikkatli olmazsam sabaha aşık olurdum.

Telefonumla internette gezindim ve yarın teslim edilmek üzere pantolon, gömlek, ayakkabı, elbise, iç çamaşırı (çok şükür) ve banyo malzemeleri sipariş ettim. İşte burası. Yeni evim. Bizim evimiz.

Ronan elinde iki tabak yemekle yanıma oturdu. Ortasından peynir sızan büyük, sarı, kabarık omletler.

Tabağımda dilimlenmiş elmalar vardı. Bir an için kulübeye ve farl'a geri döndüm. Bir tatlı. Biri tuzlu.

"İrlanda'da kalmalıydık," dedim yemeğe bakarak. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri keskindi. "Ciddi olamazsın."

"Neden?"

"Çünkü orada hiçbir şey yoktu."

"Rascal öyleydi. Kulübe öyleydi. Sen öyleydin." Kelimeler sebepsiz yere çıkmıştı ve ben de ona bakmak yerine pencereden dışarı baktım. Aptal Poppy. Lanet olası aptal kalp. Kendimi böyle ele vermeyi bırakmalıydım.

"Bu kadar hayat sana yeter mi?" diye sordu sessizce. Sanki önemliymiş gibi. Sanki cevabımın bir şeyleri değiştirecek gücü varmış gibi. Ona bakmadığım için kendime puan verdim. Kendimi onun kollarına atmadığım için.

"Poppy? Bu senin için yeterli mi?"

Sessizliğe doğru başımı salladım. Sonuna kadar umursamaz ve aptal. Kahkahası beni ürküttü.

Ve sonra tüm çabalarımın rağmen gözlerim yaşlarla doldu. Yıllardır tuttuğum her gözyaşı. Senatör beni her incittiğinde ve ben ona ağlama zevkini tattırmadığımda. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını görmemesi için omzumla sildim.

İşte orada. İşte böyle hissediyor. Özlemlerin gülünç. Bunu unutma, Poppy. Unutma, yoksa bundan sonra hissedeceğin her acı senin suçun olur.

"Bunu sadece korktuğun için söylüyorsun." Çatalının yanıyla omletine saldırdı. Yüzümü sildim ve gözyaşlarım durana kadar onları fırçaladım.

Midem aniden homurdandı ve bir dilim elma aldım.

"Aslında öyle olduğumu sanmıyorum."

"Korkmuyorsun."

"Bilmiyorum Ronan." Ona baktığımda tek gördüğüm ne kadar yakışıklı olduğuydu. Ve ne kadar yorgun olduğuydu. Ki bu konuda bir şey hissetmeyi reddediyordum. "Dört katlı bir kalenin en üst katındayız ve altımızda düzinelerce silahlı muhafız var. Kendimi oldukça güvende hissediyorum."

"Yapmamalısın," dedi. Gözleri bir an beni taradı, bana uçağı hatırlattı. Dokunuşunu. Açlığını. Ama sonra göz kırptı ve her şey bitti ve ben de kendime bunun kalbimin istediğini görmesinin bir oyunu olduğunu söyleyebildim.

Ronan yumurtalarını parçaladı ve ben de bir elmayı ısırarak ikiye böldüm.

"Bu resimler neyin resimleri?" Omzunun arkasındaki duvarda çerçevelenmiş siyah-beyaz resimleri işaret ederek sordum. Rüzgârla savrulan bir kum tepesi vardı. Karla kaplı bir dağın üzerinde gün doğumu. Ormanda omzunun üzerinden gülümseyen bir kadın. Çok güzeldi ve ondan nefret ediyordum.

Sanki ilk kez karşılaşıyormuş gibi onlara baktı ve sonra omuz silkti.

"Bilmiyorum." "Onlar senin değil mi?"

"Hayır. Daire mobilyalı geldi."

"Duvarında başkasının fotoğrafları mı var?"

"Bunların hepsi başkasına ait."

İşte benim tanıdığım soğukkanlı katil. Her şey yerli yerine oturdu, onun bu versiyonları. İçimi çektim, bencilce rahatlardım ve aynı anda biraz üzüldüm. Acaba evini umursamıyor muydu yoksa fark etmemiş miydi? Ve sonra hangisinin daha kötü olduğunu merak ettim.

"Yarın ne olacak?" diye sordum ve sonra elmamla pencereyi ve dışarıdaki günü işaret ettim. "Ya da bugün. Ya da... sonraki. Sonra ne olacak?"

"Yatağa gidiyorsun."

"Sen değil misin?"

"Yapacağım," dedi ama yalan söylediğini biliyordum. "Senatörün her iki aile hakkında da ne bildiğini öğrenmemiz gerekiyor. Onlarla nasıl çalıştığını."

"Şantaj mı?" diye sordum. Bu fikir bir süredir aklımda dönüp duruyordu. Onun konumunda çok fazla bilgiye sahip olabilirdi. Silah haline getirilebilecek türden. Elmalar açlığını bastırmıştı ve omleti çatalımın yanıyla kesip ağzıma bir parça attım. Yumurtadan çok tereyağı ve tuz vardı ve ben bu oranı onaylıyordum.

"Bu Caroline için mantıklı. İmajını kontrol etmek için çok çalışıyor."

"Morelli'ler neyi önemsiyor?" diye sordum. Omlet çok zengindi ve çatalımı bırakıp bir elma daha aldım.

"Güç. Kontrol. Para." Ronan omuz silkti. "Constantine'lerden nefret etmek.

Bunu çok önemsiyorlar."

"O halde senatör bunu ortadan kaldıracak bilgilere sahipti?" "Tehlikeye attı." Arkasına yaslandı, tabağı boştu. Gözlerinin ona baktığını gördüm.

Yarım omletimi ona doğru ittim. "Bunu yemeyecek misin?"

Başımı salladım. "Niamh Bennington'dan gelen kutuyu aldı. Gidip getireyim," dedi.

"Gerçekten öldü mü? Bennington?"

"Bilmiyorum. Raj'ın etrafı biraz daha karıştırmayı gerekecek," dedi Ronan, omletimden geriye kalanları metodik bir şekilde karıştırırken. Zevk almadan, ateşi körükler gibi yiyordu. Saf çıkarıcılık.

"Hiç kimse gibiydi. Tamamen zararsızdı. Kimse için tehlikeli olduğuna inanamıyorum."

Ronan elinde tabaklarla ayağa kalktı. "Bunu yarın düşünebiliriz. Sen biraz uyumalısın."

"Caroline'la konuşmam gerek," dedim. Başını salladı ve tabakları mutfaka götürdü. "Yine tutsak mıyım? Geçen sefer bunun senin için nasıl işe yaramadığını hatırlatmama gerek var mı?"

Tesadüfen, mutfak ve oturma odası arasındaki kapı aralığında gözleri benimkilerle buluştu ve nefesimi tuttum. O kulübede olan her şey aramızdaydı. Sandalye ve karanlık yatak odası, tepedeki kilisedeki sırlar. Kediler. Banyo ve viski. Sonra gözlerini kırptı ve anılar bir anda yok oldu.

"Caroline'lara birlikte gidiyoruz," dedi. "Buradan yalnız ayrılmayacaksın."

"Ronan. Tutsak olmayacağım."

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Sen benimle evlendin. Hatırladın mı? Bu korkunç fedakarlığı zaten yapmıştık.

En azından bize sağladığı korumadan faydalanabiliriz." "Evliliğimiz seni güvende tutmayacak. Anlamıyor musun?" diye sordu.

"Eden haklıydı, gittiğimiz her yerde bir koz bırakıyoruz. Sen artık birilerinin bana ulaşmak için kullanabileceği bir araçsın. Dışarıda, evli olduğumu öğrendiklerinde, bana zarar verebilmek için sana zarar verebilecekleri fikrinden zevk alacak insanlar var."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Sözleri doğrulukla çınlıyordu. Etrafımızdaki sessizlik nefes alıyordu ve sorabileceğim binlerce soru vardı ama önemli olan sadece bir tanesiydi.

"Yaralanmam seni incitir mi?"

"Seni aptal kız, ne dediğimi duymuyor musun?"

"Bağırıyorsun, o yüzden-"

"Hayatımı bilmiyorsun, Poppy. Bildiğini sanıyorsun ve bu benim hatam. Seni asla o kulübeye götürmemeliydim. Asla yapmamalıydım..." Durdu. Söylemediği kelimeler sessizlikte çınlıyordu.

Sana dokundum.

Öptüm.

Kapatmana izin ver. Ben de öyle düşünmüştüm. *Ve şimdi buradayız.* "Sen masumsun."

"Artık o kadar da değil."

"Poppy, bu konuda şaka yapmıyorum."

"Ben de şaka yapmıyorum," diye bağırdım. İkimiz de ayaktaydık, yorgunluk ve dehşet beni bağırmaya zorluyordu. "Bu sadece seni incitir Ronan, eğer beni önemsiyorsan ve bunu başardıysan-"

Beni tuttu. "Eğer incinmiş olsaydın, bu beni incitmezdi." Öne doğru eğildi, yüzü benim yüzümdeydi, sanki elinden gelse bu sözleri ağzımın içine söyleyebilirdi. Beynimin içine. "Bu beni öldürür."

Kollarımı bıraktı ve uzaklaştı. Pencerenin önünde durup şehre bakana kadar benden uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı. Orada durdum, sersemlemiştim.

"O uçakta olanlara rağmen, bu evlilik gerçek değil. En kısa zamanda benden boşanacak ve çekip gideceksin. Ve asla arkana bakmayacaksın." Bana döndü. "Kafanda döndürüp durma; biz biteceğiz."

Ayaklarımın altındaki zemin aniden dengesizleşti ve başım dönmeye başladı. Yorgun ve akşamdan kalmaydım ve şimdi aniden çok... üzgündüm. Ve onunla tartışmak istedim. Fikrini değiştirmek ve kalbini ortaya çıkarmak istedim. Ama bunu söyleyebilecek durumda değildim.

"Hey," dedi alçak ve sessiz bir sesle, sanki az önce karnıma yumruk atmamış gibi. "Neden biraz uyumuyorsun?"

Bazen onunla yaşadığım o şımarıklığın içine gömülmek istedim. Ona gidip kendini becermesini söylemek istedim. Ama beni kollarına daha çok sarmasını istiyordum. Bu yüzden mücadeleyi bıraktım. O ana teslim oldum ve bu an uykuyu çağırıyordu. "Nerede?" diye sordum.

"Sana göstereceğim."

Bir çocuk gibi onu oturma odasından çıkıp koridordan geçerek mutfığa, oradan da arka taraftaki yatak odasına kadar takip ettim. Siyah bir yorgan ve bembeyaz yastık kılıfları olan büyük boy bir yatak vardı. Güneş ön odanın pencerelerinden doğuyordu ama burası karanlıktı, şehrin sesi kısık ve sessizdi.

"Şurada bir banyo var," dedi ve bir kapıyı açarak beyaz döşemeli bir odayı gösterdi. Burası açıkça onun yatak odasıydı. Üzerinde gümüş bir tepsi olan bir şifonyer vardı, saat ve makbuzlarla doluydu. Altın bir klips içinde para. Oda onun gibi kokuyordu.

"Burası senin odan," dedim, onun büyük yatağına uzanma ve onun da benim yanıma uzanma fikriyle tenim kızarmıştı. "Oturma odasının dışında bir misafir odası var." Sormak için yeterince cesur olmadığım soruyu yanıtladı. "Ben orada kalacağım."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum."

Başımı salladım. Sınırlar koymaya devam etti ve ben onları yıkmaya devam edemeyecek kadar yorgundum. Ve sonra gitti, kapıyı kapattı ve beni yatak odasının sessiz karanlığında bıraktı.

Tek başıma.

* * *

Ronan

Onun kapısının dışında durdum. Benim kapımın. Bizim kapımızın. Her neyse. Kapının diğer tarafında durdum, ellerimi duvara dayadım, kendimi oraya geri dönmeye zorladım. Onu o yatağa yatırmamak ve kendimi ona sarmamak için. Onu başına gelecek her şeyden korumak için.

"Seni lanet olası aptal," diye nefes aldım, başım eğik, ellerim yumruk halindeydi. Bu ayartmadan daha kötü bir şeydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey, ona karşı duyduğum bu ezici *ihtiyaç*. Bağımlılığım evliydim ve bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum ama yine de onu istiyordum.

Duvarı ittim ve dairemden geçerek oturma odasındaki misafir odasına gittim; burada bir dizüstü bilgisayarım, bir çalışma masam, herkesin sevdiği o saçma bisikletlerden biri ve Niamh'ın kanunla başları derde girdiğinde İngiltere'den kaçırdığı İrlandalı çocuklar için sakladığım çift kişilik bir yatak vardı. Raj birkaç yıl önce bu odayı bir aylığına kullanmıştı.

Misafir odasının kapısının önünde durdum ve Poppy'nin bana sorduğu resimlere baktım. Onları fark etmişim ama hiç umursamamıştım. Bir sürü siyah-beyaz gündoğumu ve kum tepesi resminin benim hayatımda ne önemi vardı ki? Poppy'nin hayatında gün doğumu ve kum tepelerinin oldukça önemli olduğunu hissediyordum. Bunlar onun mutlu olmak için ihtiyaç duyduğu şeylerdi.

Gündoğumunun ve dağın kenarını eğerek düz hale getirdim ve sonra ofisime girdim.

Brownstone'un her katı benim adamlarımla doluydu. Caroline'inkilerle değil. Morellis'in değil. Benimkilerle. Bana ve Niamh'a sadık adamlar. Ön kapıyla aramızda, Morellis'lerden biri aramaya gelirse şansımız olduğunu hissettirecek kadar silahlı adam vardı.

İyi bir teğmen olan Raj'a mesaj attım. Emirlerle uyuyordu. İş anlıyordu. *Temiz*, diye mesaj attı.

Caroline'a bir mesaj gönderdim. *Geri döndüm*, yazdım ve numara gizli olsa da, arayanın ben olduğumu bildiğini hissettim. *Bana bazı cevaplar borçlusun*.

Yatağa, yorganın üzerine uzandım, telefon göğsümdeydi. Poppy'nin bedenime verdiği hissi hatırladım. Beni olabildiğince sıkı tutarken kollarındaki gücü. Keşke, diye düşündüm, keşke ben de o kadar güçlü olsaydım. Ve günün gelmesini bekledim.

Çığlıkların başlamasının üzerinden bir saat bile geçmemiştir.



ALTINCI BÖLÜM

Poppy

DÜKKANDAKİ KIZ benimle konuşuyor, iç çamaşırlarının nerede olduğunu söylüyor, uzaktaki duvarı işaret ediyordu. Ama onu anlayamadım çünkü ağzında çok fazla kan vardı. Ve kafasının bir kısmı gitmişti. Güzel kahverengi saçları kanla kaplanmıştı. "Dur," dedim ona. "Dur. Durmalısın."

"Beni senin yüzünden öldürdüler," dedi. "Ve ben seni tanımıyorum bile. Seninle ilgili ölmemi gerektirecek kadar özel olan şey ne?"

"Hiçbir şey," dedim hıçkırarak. Ama kız konuşmaya devam etti ve ben de sesimi duyurmak için çığlık atmak zorunda kaldım. Boğazım yırtılana kadar çığlık attım. "Poppy?"

"Özür dilerim!" Çığlık attım. "Poppy. Uyan artık."

Koluma bir el dokundu ve karanlık odada hızla doğruldum. "Poppy, güvendesin." Ronan'dı. Ronan'ın sesiydi. Karanlıkta elleri üzerimdeydi ve kollarına yığıldım, panik, korku ve suçluluk duygusu içimi parçaladı. "Kız," diye bağırdım. "Dükkândaki kız. Onu benim yüzümden öldürdüler. Çünkü-

"Şşşt, şşşt. Morellis yüzünden öldü," dedi ve beni göğsüne sımsıkı bastırdı. Vücudu kendimi ısıtabileceğim bir ateş gibiydi. "Sen de onun kadar masumsun."

Bu doğru gelmedi. At. Hiç doğru gelmedi. "Başka kimse ölemez, Ronan. Başka hiç kimse."

"Yapmayacaklar. Söz veriyorum, *a chuisle*. Söz veriyorum."

Bana sarıldı ve sırtımı okşadı. Gömleğim üzerime yapıştıyordu ve saçlarım terden nemlenmişti ama yine de üşüyordum. Asla ısınmayacak türden bir soğuk. Ona yapıştığımı fark ettim. Ellerim yumruk olmuş

Gömlek. Saçlarım yüzüne yapışmıştı. Benden daha azını istiyordu ama ben ona daha fazlasını veriyordum. Gömleğini bıraktım, kırıksıklıkları düzelttim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sadece bir kâbustu," dedim ve gülümsemeye çalıştım ama yine ağlayacaktım. Ve onun bunu görmesini istemiyordum. "Ben iyiyim."

"Poppy-"

"Ben iyiyim. Gerçekten. Ben iyiyim." Sesim dengesiz bir sincap gibi çıkıyordu. Ama huzur içinde ağlayabilmem için gitmesine ihtiyacım vardı.

"Odana geri dön."

Sessizdi, orada oturuyordu. Uzandım ve battaniyeleri omzuma çektim ama o hâlâ orada oturuyordu. "Lütfen Ronan," dedim, sesim her yerde kırılıyordu. *Git ki biraz saygınlığım olsun.* Ayağa kalktı ve ben hıçkırıklara karşı dudağımı ısırdım, onu şimdiden özlüyordum.

Ellerini yatağa dayadı. "Ben senin istediğin gibi olamam, Poppy."

"Tek istediğim senin gitmen-"

"Dur," dedi sessizce. "İkimiz de daha fazlasını istediğini biliyoruz. Sıradan bir adamla sıradan bir hayat istiyorsun. Ve ben o adam değilim. Bunu sana veremem."

Ben bunu istemedim. Hiç istemedim. Onu istiyordum ve hayatımızı, kurabileceğimiz türden bir hayatı istiyordum. Benim sessizliğimde istediği anlaşılmayı bulmuş olmalı ki ayağa kalktı ve kapıyı açarak içeri bir parça ışık girdi.

"Ronan?"

"Öyle mi?"

"Ya hamileysem?"

Nefes almayı bıraktığını duydum. Neredeyse kalbinin durduğunu duyabiliyordum. Kabus gitmişti, adrenalin de gitmişti ve ben tekrar bitkin düşmüştüm. Sessizliği uzadıkça uzadı ve onun da bir cevabı olmadığını biliyordum.

Kendime uyanık kalmamı söyledim ama göz kapaklarım çok ağırdı. Cevap verdiyse de duymadım.

* * *

Ronan

"NEYDİ O ZAMAN?" Niamh eski püskü küçük mutfağında bize çay hazırlarken sordu. Elinde özel olarak sipariş ettiği güzel kurabiyeler vardı. Öğlen olmuştu ve Poppy'yi gece yarısı gibi yatağında uyurken bırakmıştım. Bana kalsa, başımıza gelecek tüm hesaplaşmalar boyunca uyurdu ama o kadar şanslı olamayacağımı biliyordum. Yapabileceğim tek şey hızlı hareket etmektir. *Ya hamileysem?*

"Aynen öyle," diyerek onu geçiştirdim ve her şey yolundaymış gibi davrandım. "Sen mi?" "Bu saçmalığı başkasıyla dene Ronan. Berbat görünüyorsun," dedi Niamh.

çay fincanını önümdeki masaya koydu. Çayına şeker ve süt ekledim ve cevap olarak homurdandım. *Bildiğinden çok daha kötü, Niamh.* Mutfak masasında karşıma oturdu ve güldü.

"O kadar kötü mü?" Niamh binanın sahibiydi ve ikinci kattaki en mütevazı dairede yaşıyordu. Benimkinden daha küçüktü, arkada büyük bir yatak odası ve ebeveyn banyosu yoktu. Ama taşındığımızdan beri ikimiz de dairelerimizi değiştirmemiştik. En üst katta oturan adamın son on yıl içinde taşınmış olması ve mükemmel bir zevke sahip olması benim şansımıydı. Niamh'ın dairesinin bir önceki sakini 70'lerin başındaydı ve avokado yeşili çılgınlığını seviyordu. Buzdolabı. Ocak. Küçük bir araba büyüklüğünde bir mikrodalga. Masa Formika'ydı ve dökülen milyonlarca çaydan dolayı yapış yapıştı. Bir milyon şişe daha viski dökülmüştü. Niamh bu masada bana dikiş atmış ve kırık bir parmağımı düzeltmişti. Hapse girmeden önce McGill'in kışından bir kurşun çıkarmıştı. Neden değiştirmedeği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve aynı zamanda değiştirmedeğine de sevinmiştim. Bazı şeyler değişmezdi. Kararlı. Kırbaç gibi inceydi ve gümüş rengi saçları kısacık kesilmişti. Modaya uygun kısalıkta değil. Sanki saç kesme makası ve kırık bir aynayla kendisi kesmiş gibiydi.

"Dairende neden bir kız var?"

"Raj'ın koca bir ağzı var." Çayı çok hızlı içtim çünkü kafein ve şekere yanmış bir dilden daha çok ihtiyacım vardı.

"Sadece Raj değil. Evli olduğun söyleniyor ama o kadar aptal olmana imkân yok." İçimi çektim. "O kadar aptalsın."

"Fazla seçeneğimiz yoktu."

Niamh bir bacağı diğerinin üzerine attı. Kot pantolon ve solmuş sarı bir gömlek giymişti, düğmeleri ve yuvarlak yakası ona fazla yumuşak geliyordu. Ayaklarında kalın yün çoraplar vardı çünkü bir İngiliz hapisanesinde soğuk algınlığına yakalanmıştı ve ayakları onu hayatının her günü rahatsız ediyordu. Bütün o

Hayatımdaki kadınlar arasında en iyi anladığım oydu. Kısıtlamasını ve kendini inkar etmesini anlıyordum. Sadece ihtiyacı olanı kullanmasını ve ihtiyacı olanı da en az seviyede tutmasını. Niamh benim için anlamlıydı.

Caroline, hayatıma girdiğinde tam tersiydi. Zenginlik ve ihtişam. Arabalar, takım elbiseler ve kadınlar... Tüm hayatı boyunca açlık çekmiş bir adam için bir ziyafet olmuştu. Bunu hakkım olarak kabul ettim, yıllarca çektiğim sıkıntıların bedeli olarak. Belli ki beni zayıf düşürmüştü. Bunu Niamh'ın yöntemiyle yapmalı ve kendimi zinde tutmalıyım.

"Biliyorsun," dedi Niamh. Kupasında bir çip vardı. Caroline tarafından fırlatılıp atılacak ve yerine yenisi konulacak bir kupa. Poppy tarafından. Ama bu kadın onu kullanmaya devam etti, dudağını incitmemek için çipten kaçındı. Çünkü önemli olan tek şey itidal ve sağduyuydu. "Bu bahaneyi hayatımda bir ya da iki kez kullandım," dedi. "Bu bir bahane değil."

Bana başını salladı. "Onu öldürebilirlerdi," dedim.

Niamh dudaklarını büzdü. "Muhtemelen hayır," dedi. "Söylentilere göre elinde bir tür bilgi varmış."

"O değil."

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum evlat," dedi öne doğru eğilip gri gözleriyle beni süzerek. "Ama kendine başka seçeneğin olmadığını söyleyip duruyorsun ve kendine yalan söylüyorsun. Kendine yalan söylemek kör noktalar ve kör noktalar yaratır-"

"Seni öldürtecek. Güzel. Evet, onu seçiyorum. Ölmesindense yaşamasını seçiyorum. Duymak istediğin bu muydu?"

"Pek sayılmaz. Şimdi ne yapacaksın?"

"Morellis'e gideceğim."

Planımı onaylayarak başını salladı. Beklemeyin. Önce saldır. Düşmanın dengesini boz.

"Poppy'nin evindeki kutu sende mi?" Şu banker kutusu. "Ona götüreceğim. Ama demek istediğim... onunla ne yapacaksın?"

"Onu bu karmaşadan kurtarın ve bırakın gitsin."

Niamh başını yana eğdi. Yine bir kalıntı olan mutfak saati gürültülüydü, saniye ibresi odadaki başka bir kalp atışı gibi sürekli tıklıyordu. "Ya gitmek istemezse?" Niamh sordu. "Bu hayatta kör noktalara yer yok."

"Biliyorum," dedim.

"Yapman gerekeni söylüyorum-"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Elbette." Omuz silkti, kupasını çeyrek tur çevirdi. "Bu hayatta kalman gerektiğini söyleyen bir kural yok."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Başka ne için iyiyim?"

"Çoğundan daha fazla paran var. Bir yolunu bulabilirmişsin gibi görünüyor."

Poppy ve kulübe. Kedi Rascal. Bir rüya, hepsi. "Olmam gereken yerdeyim." Ayağa kalktım. "Çay için ve o kutuyu Poppy'ye götürdüğün için teşekkürler."

Bana el salladı ve mutfağın çatlak sarı muşambasından, konsol televizyonu ve yeşil ve sarı çiçekli koltuklarıyla oturma odasının yıpranmış parkesine adım attım. Sigara kokuyordu ve Niamh sigara içmiyordu. "Bir zamanlar benim de bir ailem vardı," dedi Niamh ve ben durdum. "Pardon?"

"Belfast'ta. Bir milyon yıl önce. Bir koca ve küçük bir çocuk. Mark. Konuşma sorunu vardı..." Elini ağzına yaklaştırarak salladı. "Gecikti ya da her neyse, kocam onu her Salı ana caddedeki doktora götürürdü. Mutfak pencereinden onları izlerdim. Mark'ın çok büyük sarı bir mac'i vardı ve bu yüzden kollarını kıvrıp içine girmesini bekledik ama... o sadece küçük bir şeydi."

Bana bakmayışını izlerken içim daraldı. "İngilizler beni ilk kez sorgulamaya getirdiklerinde, ellerinde kocam ve oğlumun randevuya giderken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Mark'ın sarı şapkalı hali. O askerin bana bakıp 'masum insanlar her zaman zarar görür' dediğini hatırlıyorum."

"Niamh," dedim. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki yapmadın. Kimsenin bilmesini istemedim. Ama iki gün sonra beni serbest bıraktılar ve eve gidip kocama her şeyin bittiğini söyledim. Evi, Mark'ı ve hesaplarımızdaki her kuruşu alabilirdi."

"Sana inandı mı?"

"Onu kendime inandırdım," dedi Niamh, sonunda bana bakarken gri gözleri cam gibiydi. "Bu benim işimdi. Mark'la güvende olabilmeleri için onu bana inandırmak."

"Ya da-" Bunu söylemedim. Ailesini seçip davayı geride bırakabileceğini söylemedim. "Ya da diye bir şey yoktu Ronan. Benim için yoktu. O zamana kadar çok ileri gitmiştim. Ellerimde çok fazla kan vardı."

Dün gece o kabustan uyandığında Poppy'yi düşündüm. Daha fazla insan ölmesin diye bana yalvarmıştı. Sanki payıma düşenden fazlasını öldüren ben değilmişim gibi. Sanki buraların ölüm meleği ben değilmişim gibi. Onu bu hayatta istemiyordum. Bu kurallara göre yaşamasını. Gençti, zengindi ve yeterince karanlık görmüştü.

"Gitsen iyi olur," dedi. "Morelliler bekletilecek insanlar değiller."



YEDİNCİ BÖLÜM

Poppy

Senatörden aldığım nişan yüzüğümü evimde, banyo lavabomun tezgahında yüzükler için kullandığım küçük bir tabağın üzerinde bırakmıştım. Tek karatlık zümrüt kesim bir elması. Çok süslü ya da büyük bir şey değildi, sanki saygılı bir kamu görevlisi imajını güçlendirmek ister gibiydi. Basına bunun bir aile yadigârı olduğunu söylemişti ama bu bir yalandı.

Alyans sadece altındı.

O biraz daha gösterişli bir şey istemişti ama ben geniş altın bir yüzük seçmiştim. Bir alyansın içine yerleştirilmiş sözle ilgili bir şey, bu konuda ciddi olmak istememe neden oldu. Sade. Düşünceli, eğer bir yüzük düşünceli olabilirse.

Ama bu şey.

On kilo ağırlığındaki bu devasa çirkin Morelli yüzük yarım beden büyüktü, bu yüzden kayıyordu, pırlantaların ayarı parmaklarımın arasındaki hassas deriyi kesiyordu, bu yüzüğün düşündürücü hiçbir yanı yoktu. Bu bir görev tanımıydı. Neredeyse bir tehditti. Ölçüsünü aldırabilir, kan kırmızısı bir manikür yaptırabilirdim ve elimde gerçekten güzel durabilirdi.

Midem gurulduyordu ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Öğlen güneşi oturma odasına süzülüyor, kanepenin yanına yığılmış kutu ve çanta yığınlarının üzerine düşüyordu. Sipariş ettiğim kıyafetler.

Normalde giysiler umurunda olmazdı ama üç gün boyunca başkalarına ait olan fanila ve eşofmanlarla dolaştığım için vücuduma güzel bir şeyler giyebileceğim düşüncesiyle biraz sersemlemiştim. "Ronan?"

"Burada olmaz," dedi mutfaktan bir ses ve sıçradım, kısa gümüş saçlı ve gri gözlü uzun boylu bir kadınla yüzleşmek için döndüm.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım onun pisliğini temizliyor." Bana çamurda iz bırakmış bir köpekmişim gibi baktı. Sanki pislik benmişim gibi.

"Sen Niamh olmalısın?" Ronan'ın V sesiyle yaptığı telaffuzu kullanarak söyledim.

Kulübedeki Sinead'ın bir versiyonunu mu bekliyordum? Yabani, evcilleşmemiş saçları olan ve haylazlara karşı yumuşak bir noktası olan buruşuk bir büyükanne mi? Orada duran kadın bu değildi. Onda daha çok, *gerekirse zor zamanlar geçirmeye hazırım* havası vardı. Saçları o kadar kısaydı ki neredeyse küt kesilmişti ve dudağında bir yara izi vardı. "Ve sen de misafirsin." Askerlerine komuta eden bir general gibi oturma odasına girdi. "Sizden birini daha önce burada görmemiştik."

"Misafir mi?" Ben sordum.

"Bir zayıflık," diye cevap verdi. "Ronan bunlardan hiçbirine sahip olmamak için çok çalıştı."

Oh, benden hoşlanmadı. *Sıraya gireyim* dedim. "Hangi pisliği temizliyor?"

"Morellis'e gitti."

Bensiz mi? Gözlerim öfkeyle kocaman oldu. Tabii ki bunu yaptı. Tabii ki tek başıma hiçbir şey yapmamamı istedikten sonra kendi başına gitti. Sıkıntı içindeki bir genç kız gibi burada oturup beni kurtarmasını bekledim. Siktir et onu.

"Sana kutuyu getirdim." Niamh çanta yığınlarını işaret etti. Onların ötesinde, kanepenin önündeki sehpanın üzerinde, avukatın bana verdiği ve Theo'nun beni öldürmeye çalıştığı ve Ronan'ın beni İrlanda'ya götürdüğü gece gölgelerin içine ittiğim banker kutusu duruyordu. Sudan zarar görmüştü ve kapağı bir taraftan buruşmuştu. Bir tarafında yangın isisi vardı. Yok edilmemiş olması kesinlikle mucizeviydi.

"Diğer şeyleri de getirdim," dedi yeni eşyalarımın bahsederken.

Kanaatkârlığı karşısında, yeni kıyafetler için heyecanlanmak inanılmaz derecede anlamsız geliyordu. Niamh bana iç çamaşırı eksikliğinden asla rahatsızlık duymayacağı hissini verdi. Ronan, İrlanda'yı terk etmesi ya da suçlamalarla karşı karşıya kalması gerektiğini söylemişti ve ben onu IRA'da, bir kilisenin penceresinde elinde makineli tüfekle İngiliz askerlerine ateş ederken hayal ettim. Bir belalı vardı, bir de Niamh olduğunu hayal ettim.

"Şu kutu pek bir şeye benzemiyor," dedi, sanki ezbere biliyormuş gibi apartmanın içinde yürümeye devam ederken. Ronan'a ve evine yıllardır aşinaydım ve ben yabancıydım. Dışarıdaki garip adam.

"Pek işe yarayacağından şüpheliyim," dedi Niamh. "Bir hiç uğruna bir sürü zahmet."

Oh. Pekala. Ne yaptığını anlıyorum. Kutudan bahsetmiyordu. Benim hakkımda konuşuyordu. Ve eski ben bunların hepsini unuttur, gülümser, iyi davranır ve onun benden üstün olduğunu hissetmesine izin verirdim. Eski ben Carrickfergus'taki o dükkanda kaybolmuştu.

"Söylemek istediğin bir şey varsa, neden söylemiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Şu haline bak, omurgalı ve her şeye sahipsin."

"Söyleyeceğini söyle ve git," dedim ona. "Benim de temizlemem gereken pislikler var." Bana bir adım daha yaklaştı ve ben geri adım atmadım. Gözlerine baktım ve kendimi tuttum çünkü yanlış bir şey yapmamıştım. Bana istediği kadar kızabilirdi. Bunların hiçbirini ben istememiştim. Ronan hariç. Onu çok istiyordum.

"İşinizi halledin ve buradan defolup gidin," dedi Niamh, sesi kalındı.

"Biz evliyiz, bunu sana söyledi mi?"

"Söyledi."

"Bir kilise ve her şey."

Niamh, "Elini zorladılar," dedi. "Bununla neden gurur duyduğundan emin değilim.

O çocuğu öldürteceksin."

Tartışmak istedim ama sözlerinde korkunç bir gerçeklik payı vardı. Onu öldürtme ihtimalim çok yüksekti. Bankacıların kutusu sehpanın üzerinde duruyordu ve içinde bulunduğumuz tuzaktan kurtulmak için ihtiyacımız olan tüm cevapların orada olduğuna inanmak istiyordum ama şimdiye kadar hiçbir şey o kadar kolay olmamıştı. "Ya da daha kötüsü, kendini öldürteceksin ve o da hayatının geri kalanında kendini suçlayacak."

Bu beni ürküttü. "O zaman onu önemsiyor musun?" diye sordu. "Öyleyse ne olmuş?"

"Onu seviyor musun? Düzgün bir şekilde?" Sessiz kaldım. Kendimi korumanın küçük bir parçası dilimi tuttu. "Eğer sevmiyorsan, o zaman git. Hemen şimdi. Kapıdan çık ve arkana bakma."

"Peki ya onu seviyorsam?"

"Onu da yanına al."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım, askeri görüntüsünün ardında yalnız olabilecek bir kadın görüyordum. Pişmanlıkları olabilirdi.

"Buna ihtiyacın olabileceğini söyledi." Yemek masasının üzerine bir şişe ağı kesici koydu ve ben cevap veremeden kapıdan çıktı. Ronan'ın bu hayatı, bu dünyayı terk etmesini mi sağlayacaktım? Bunun neye benzeyeceğini ya da nasıl başarabileceğimi bilmiyordum. Ama bu düşünceyi saçma bir fantezi olarak bir kenara iterken bile bizi İrlanda'da hayal ettim. Kendi bahçemiz. Kendi kedimizi.

Bu hayat senin için yeterli mi?

Asıl soru şuydu: Bu hayat onun için yeterli miydi? Sorusuna evet cevabını verdiğimde attığı keskin kahkahayı hatırladım ve sadece hayır diyebildim.

Bu onun istediği bir hayat değildi. Yani, içinde bulunduğumuz bu hayata geri döndük.

Bennington'ın banker locasında ilerleyen güneşe baktım ve seçeneklerimi düşündüm. Ronan gitmişti. Bensiz Morellis'i görmeye gitmişti, itaatkâr bir eş olacağımdan ve bana söylediği yerde kalacağımdan emindi. Niamh kesinlikle içinde işe yarar bir şey olduğundan şüphe duyduğum o buruşuk kutuyla kıvrılıp Ronan'ın tüm sorunlarımızı çözmüş olarak eve dönmesini beklememi bekliyordu.

Ya da içgüdülerimin bana söylediği şeyi yapabilirdim. Kendi cevaplarımı alırdım.
Caroline Constantine'den.



SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ronan

BRYANT MORELLI yıllar boyunca tanıştığım milyonlarca erkek gibiydi. Asla durdurulamayan bir zorba. Savaş alanından kilometrelerce uzakta hala ayakta duran bir askerdi, bu yüzden savaşı kazanmış olması gerektiğini düşünüyordu. Kendini beğenmiş biriydi. Kibirliydi. Ve dokunulmaz olduğuna inanıyordu, tüm bunlar güvenliğinde tankların geçebileceği kadar büyük delikler olduğu anlamına geliyordu.

Bishop's Landing'in dibine park ettim, tepeye doğru yürüdüm, ormanın içinden geçtim ve Bishop's Landing'in mutfağına kendi mutfagımmış gibi girdim. Bir hizmetçi ve kahyayı atlattım ve tezgahın üzerindeki kaseden parlak kırmızı bir elma aldım. Ev karanlık ve büyüktü. Boş odalar ve boş koridorlar. Söylentilere göre Morelli çocukları ailelerinin evinden uzak durma eğilimindeymiş.

Bu boş ev bunun kanıtı gibiydi. İlginç.

Birinci katta bir mutfak, Morellilerin tatillerini geçirdiklerini hayal ettiğim büyük bir yemek odası vardı. Büyük pencereleri ve kalın deri koltukları olan bir oturma odası. Hepsi karanlıktı. Baskıcı. Çirkindi.

Sonunda bir ofis. Bryant Morelli'nin tüm önemli belgeleriyle dolu maun masasının arkasına oturdum ve onu bekledim. On dakika içinde tenis beyazları giymiş ve telefonuyla konuşarak içeri girdi. "Tiernan," dedi. "Umurumda değil. Bul onu. Kızı bul. Getir onları
-"

Döndü ve beni gördü, ayaklarını masanın üzerine uzatmıştı. Gözlerimi onunkilere dikerek elmadan büyük bir ısırık aldım.

"Seni sonra ararım," dedi Bryant ve telefonu kapatıp büfenin yanındaki içecek arabasına attı. Çiğnedim, yutkundum ve ona izin verdim.

bana uzun süre baktı.

Ben ona iyice bakarken. Amcam.

Daha önce hiç böyle bir şeyim olmamıştı.

Bryant yakışıklı bir adamdı. Altmışlarına merdiven dayamıştı ama çok daha genç görünüyordu. Fitti. Güçlüydü. Aralarına gümüş serpiştirilmiş siyah saçları hâlâ başının üstündeydi. Her ne kadar görmek istemesem de burnumuz aynıydı. Gözlerimizin şekli aynıydı.

Ona baktım ve hiçbir şey hissetmedim. Morelli olmak ve bu pislikle aynı kanı paylaşmakla ilgili kesinlikle hiçbir şey. Hiçten de az. Soyum babamın tarafından zaten çöp gibiydi. İçine atılmış küçük bir Morelli bana ne yapabilirdi ki?

Ya hamileysem?

Bu düşünce içime soğuk bir ürperti gönderdi. "İçeri nasıl girdin?" Bryant sonunda sordu. "Mutfaktan."

"Bahçemde cesetler mi var?"

"O tür bir ziyaret değil," dedim. "Ama bir hizmetçi ve kahya dışında kimseyi görmedim."

"Güvenlik ekibimle konuşmam gerek." Elmadan bir ısırık daha aldım.

"Bir içki ister misiniz?" diye sordu, eliyle arabayı işaret ederek. "Uzun zamandır kayıp olan yeğenimin dönüşü kadeh kaldırmamız gereken bir olay gibi görünüyor."

"Sadece bir Morelli iseniz."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Ronan ama doğum belgende yazmasa bile senin Gwen'in oğlu olduğunu biliyordum. Doğrusu, bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum." İyi maldan iki parmak doldurdu ve önümdeki masanın üzerine koymak için odanın içinde yürüdü. "Tıpkı ona benziyorsun." Kendisine de aynısından doldurdu ve sonra yüzünü işaret etti. "Gözlerin. Ve bana öyle bir bakıyorsun ki, elime fırsat geçse beni öldürecekmişsin gibi."

"Annem sana seni öldürmek istiyormuş gibi mi baktı?"

"Hepimize o gözle baktı. Ne yazık ki babamın ondan söküp atamadığı bir vicdanla doğmuştu. Ve gerçekten elinden geleni yaptı." Omuz silkti. Sözlerindeki imalar beni etkilememişti. Gerçi annemle benim de ortak noktamız istismarcı pislik babalarımızmış gibi görünüyordu.

"Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?" Sanki gizlice içeri girip masasına oturarak elde ettiğim güç onun için önemli değilmiş gibi masasının karşısına oturdu. Bir jest olarak, bu oldukça hoşuma gitti. Sadece bu saçmalık için vaktim yoktu.

"Buraya annem hakkında konuşmaya gelmedim."

"Tabii ki öylesin." Beni tanıyormuş gibi gülümsedi ve elmasından bir ısırık daha alıp gözlerini kırpana kadar ona baktım. Başını eğerek, "Dalga geç benimle," dedi.

"Morelli olmaktan sıkıldı ve gitti. Londra'da babamla tanıştı. Bana sahipti. Öldüm."

"Korkarım bu hikayenin sadece bir kısmı. Bizden ve hayatı boyunca bir Morelli olmaktan bıkmıştı ama zengin olmak hoşuna gidiyordu. Babamın onaylamadığı bir çocuğa aşık olana kadar ayrılmadı. Bir karnavalı eve elmas bir yüzük ve onunla kaçma planıyla geldi. Hatası babama söylemek oldu." Burbonundan bir yudum aldı ve iç çekti. "Çocuk öldürüldü ve Gwen ortadan kayboldu. Sanatçı falan olmak istiyordu. Doğrusu, pek dikkat etmedim."

Kafamda beliren görüntülere direndim. Annemi yüz­süz bir Morelli olarak değil, onlar tarafından yaralanmış bir insan olarak görüyordum. Ondan koparılmış birine aşık.

Mutsuzluğa bu kadar şartlanmış bir kadına babam evi gibi geliyordu.

"Neden Poppy'nin ölü ya da diri olmasını istedin?" diye sordum.

"Dibine kadar haklısın, bunu senin hakkında duymuştum. Siz" - kokteylinin üzerinden parmağıyla beni işaret etti- "İrlanda'da işimi kolaylaştırmadınız. Dünyanın en iyi kiralanmış silahlarından bazıları ve siz kendinizi bu işten kurtardınız. Neredeyse gurur duyuyordum."

"Neden Poppy'nin ölü ya da diri olmasını istedin?"

"Caroline'ın küçük evcil hayvanının bu kadar zor bulunacağını kim tahmin edebilirdi ki? Ya da Eden'in düğün resimleri gerçekse, o artık senin evcil hayvanın. Constantine tiplerine karşı dikkatli olmalısın. Yüzünüze gülüp sizi sırtınızdan bıçaklayabilirler, evlilik yüzüğü olsun ya da olmasın."

Bryant bardağından bir yudum alıp dudaklarını şapırdatırken çenemi kapalı tuttum ve sessizce kanlı bir intikam sözü verdim. Pislik herif benimle oynadığını sanıyordu. Elmamı masasının ortasına bıraktım, suları önemli eşyalarının üzerine damlıyordu.

"Resimlere inanabilirsin," dedim. "Şimdi soruma cevap ver."

"Canlı olması ideal olurdu. Ancak ölü olması aşılabilir bir engel değildi."

Bardağımlı aldım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Kafasından birkaç metre ötedeki duvara çarptı. Bryant irkildi, yanağındaki burbonu sildi. Sonra da bana gülümsedi. Sanki benim şiddetim akraba olduğumuzun bir başka kanıtıymış gibi.

"Şu lanet soruya cevap ver."

Gözleri hafifçe büyüdü ve elini kaldırdı. "Morelli ailesi ve Morelli ailesine ait mülklerle ilgili elinde geri almak istediğim bilgiler olduğuna inanıyordum."

"Hiçbir şeyi yok."

Bryant bana gülümseyerek, "Görünüşe göre sana sahip," dedi. "Bulldog başka birinin tasmaşının ucunda. Caroline'ın perişan olduğunu tahmin ediyorum."

Ayağa kalktım ve Bryant sandalyesinde geri çekilme nezaketini gösterdi. "Senatör bizim için bazı... işler yapıyordu."

"Ne tür?"

"Hassas türden. Pahalı türden. Ama bunların hepsi köprünün altından çok sular aktı," dedi Bryant, bacak bacak üstüne atarak ve Poppy'yi avlamasını dert edecek bir şey yokmuş gibi elini sallayarak. "Biz artık bir aileyiz. Bunu bir düşün hediyesi olarak düşünelim."

Boğazım düğümlenerek güldüm. Düşün hediyesi mi? Bu adam tam bir pislikti.

"Hayır mı? Hediyelerimle ilgilenmiyor musun?" Gözlerindeki bir şey karardı ve sertleşti ve bu adamı tanıdım. İçindeki şeytanı. Zengin. Fakir. Fark etmezdi. Onun gibi insanların hepsi özünde aynıydı. "O zaman buna ne dersin? Buna avans diyelim."

"Ne için?"

"Sizin için. Senin... hizmetlerin için." Bryant, istediklerini elde etmeye alışmış zengin adamlara özgü bir şekilde gülümsedi.

Derim birdenbire çok sıkı oldu. Belki de bunu beklemeliydim. O şiddet istiyordu. Ben barış istiyordum. "Neden işe alımları sen yapıyorsun? Lucian, Morelli Holding'in CEO'su."

Alay ediyor. "Kağıt üzerinde belki. Yönetim kurulu onu kullanabileceğini düşünüyor. O benim cephaneliğimdeki bir silah ama aileyi hala ben kontrol ediyorum. Ve Morelli Holding'e bakıcılık yapmak zorunda kalmadan, bir yandan da kendi işlerim üzerinde çalışıyorum." Lucian ve Leo hakkında her şeyi biliyordum. Morelliler hakkında

olabildiğince çok şey bilmek işimin bir parçasıydı. Aile parçalanmıştı.
Lucian

iş i devraldı. Leo kendi küçük imparatorluğunu kurmuştu. Babası dışarı itiliyordu. "Ya senin için çalışmak istemezsem?"

"O zaman başımız belaya girebilir."

"Bela benim iş im, Bryant. Beladan korkmuyorum." "Zaten bir Morelli gibi konuşuyorsun."

"Peki ya avukat? Sanırım onun kaybolmasıyla da bir ilginiz var?"

"Ne avukatı?"

"Aptal olma, Bryant."

"Ş u Bishop's Landing'deki adam mı?" Bryant başını salladı. "O bir minnow, Ronan. Ben daha büyük balıkların peşindeyim. Yani senin."

Elmamı ve dayımı oturdukları yerde bırakarak masanın etrafından kapıya doğru yürüdüm. "Sakin kalkma," dedim. "Ben kendim çıkarım."

"Ronan." Arkamdan ayağa kalktığını duydum. Aklımın ermemesine rağmen döndüm. Saçma sapan tenis beyazları içinde, etrafı o kadar zenginlik ve ayrıcalıkla çevrilmişti ki sanki başka bir gezegendeydi. "Ş u anda bununla mücadele ettiğini biliyorum. Ama sen bir Morelli'sin. Bu senin kanında var. Öfkende var. Savaşma tarzında. Hayatta kalma şeklin. Sen benimsin, evlat. Gel, yanımda hak ettiğin yeri al. Seni kral yapabilirim."

Peder Patrick bana her oğlum dediğinde nasıl öfkелendiğ imi düş ündüm. Ruhuma nasıl da dokunuyordu. Bu adam, bu kan bağı olan kişi bunu söyledi ve ben hiçbir şey hissetmedim.

Kral olmak istemedim. Ama Bryant gibi bir adam bunu asla anlayamazdı. Tüm erkeklerin kıskandığı biri olduğunu düşünüyordu.

"Değ ilim," dedim. "Ben Gwen'in oğluyum ve siz ş erefsizler onun kalbini kırdınız ve onu kapı dışarı ettiniz." Babamı düş ündüm, kaykaylı komş u çocuğunu. Rahipleri. Tommy'yi. Hepsi küçük ve üzücü bir ş eye dönüşt ü. "Ben senin için hiç kimseyim."

Bryant'ın gülümsemesi kayboldu ve yüzü sert ve soğ uk bir hal aldı. Kendini yiyen bir ailenin reisi. "Beni reddedersen Ronan, Poppy'yi konuşmak için buraya getirmek zorunda kalacağ ım. Senatörün mirasçısı olarak ödediğ im ş eyi ya da paramı geri almam gerekecek. Ve... bu konuşmaların nasıl gittiğini biliyorsun, değ il mi? Sanırım bir ya da iki kez soruları soran siz oldunuz."

"O kadar deli misin?" diye sordum. "Gözümün önünde karımı tehdit edecek kadar mı? Seni ş u anda öldürebilirim ve çığ lığ ını duyacak tek kişi

lanet olası hizmetçi."

Geri adım attı, ellerini kaldırdı. "Özür dilerim," dedi. "Eğer Gwen hakkındaki fikrini değiştirirsen, buralarda bir yerde ona ait bir kutu var. Sanat eserleri ve resimler. Aslında saçma ama oğlu olarak-"

Uzaklaşırken kapıyı arkamdan kapattım.



DOKUZUNCU BÖLÜM

Poppy

"RONAN BUNDAN HOŞLANMAYACAK," dedi Raj milyonuncu kez. Şehri geride bırakıp Bishop's Landing'e doğru yola çıktığımızda benimle birlikte arabanın arkasındaydı.

"Sakin ol."

Raj pencereden dışarı bakarak, "Senin için söylemesi kolay," diye homurdandı. "Seni kovmayacak."

"O da seni kovmayacak."

"Çünkü beni öldürecek." "Kimse drama kraliçelerini sevmez Raj."

Güldü ve bana kocaman gözlerle baktı. "Bugün gerçekten farklı görünüyorsun."

"Uykunun gücü" dedim. Ama bundan daha fazlasıydı. Duş almış, bacaklarımı tıraş etmiş, yeni losyon ve makyaj malzemesi kullanmıştım. İğrenç saçlarım hâlâ iğrençti. Ama biraz ürünle biraz daha iyi görünüyordu. Sanki uykumda bir rakun tarafından saldırıya uğramışım gibi değil de, tam olarak beceremediğim sinirli bir seçim yapmışım gibi.

Yeni iç çamaşırımın tadını çıkardım, seksi, dantelli ve her zaman giydiğimden çok daha süslüydü ama bir iç çamaşırı rönesansının tadını çıkaracaktım. Sadece kendimi iyi hissettirdiği için değil, Ronan'ın beni bu iç çamaşırıyla görmesini düşünmek de hoşuma gidiyordu.

Bana direnmeye çalışırken yumruklarını sıkıldığını hayal etmek hoşuma gidiyordu. Ve sonra tüm direnme çabaları başarısız olduğunda onu benden nasıl koparacağını.

Bu bir daha olmayacak. Evet, Ronan'ın külotumdaki stratejik olarak yerleştirilmiş pembe fiyongu gördükten sonra bunu söylemeye çalışmasını görmek isterdim. Üzerinde

siyah dantel ve ipek, siyah keten palazzo pantolon ve parlak kırmızı ipek bir atlet giydim.

Omzumdaki güzelce iyileşen yara izi tam olarak ortadaydı. Kötü görünüyordu, diye düşündüm. Caroline bunu korkunç bulacaktı ve bu da planımın bir parçasıydı. Bana bak, diyordum. Olan biten her şeye bak ve ben hâlâ ayaktayım.

Ayaklarımı bana birkaç santim kazandıran takozların içine sokmuştum. Aynada baktığım kişi derli toplu ve kendine güvenen biriydi. Ve biraz da yabancıydı. Ondan hoşlanmıştım.

Constantine yerleşkesinin kapısına geldiğimizde, penceremi açtım ve silahlı muhafızla konuşmak için eğildim.

"Caroline'a Poppy'nin onu görmeye geldiğini söyle. Poppy Byrne." "Randevunuz var mı?"

"İhtiyacım yok." Pencereyi tekrar açtım ve birkaç saniye içinde kapı kayarak açıldı ve şehir arabası yol boyunca sıralanan yaşlı meşe ağaçlarının arasından geçerek ilerledi. İstemesem de, kız kardeşim ve Winston Constantine'in bizimle oynayamayacak kadar büyümeden önce o ağaçlara tırmanışlarını hatırladım.

Kucağımdaki ellerim ani bir sinir ve derin bir öfkeyle titredi. Son ağacı da geçince mermer basamakları ve Korint sütunlarıyla evin önü görüldü. Ve orada, krallığından emin bir Yunan tanrıçası gibi Caroline duruyordu. Her zamanki gibi sarışın ve güzeldi, yüzünde endişe ve rahatlamanın uygun ifadesi vardı.

Caroline kendi imzası olan krem rengi bir pantolon ve kazak giymişti. Beni kendine benzetmek için çok uğraşmıştı. Sarı saçlar, soluk elbiseler. Genç, kadınsı ve unutulabilir. Bunların hepsi Caroline'ın beni sistematik olarak kontrol etmesinin bir parçasıydı. Sevgiyle. İyilik ve cömertlikle.

Ama her zaman kökünde kontrol vardır.

Kapıya doğru uzandığında Raj'a "Arabada kalabilirsin," dedim.

"Şaka yapıyorsun. Ronan beni gerçekten öldürecek."

"Ronan burada değil." Caroline'ın bana gerçeği söylemesine ihtiyacım vardı, odada bir yabancı varken bunu yapmazdı. Caroline anlatıyı kontrol ediyordu ve bana anlattığı hikâyeyle işim bitmişti. Şoför kapımı açtı ve dışarı çıktım, her dakika Caroline'ı izliyordum. Bir an için karşısında duran kişiyi tanımadığımı gördüm ve yeni saçları ve yeni kıyafetleriyle benim olduğumu fark ettiğinde, bir

omzumdaki yara izini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu gerçektir. Hepsi gerçektir. Bunu biliyordum çünkü dürüst tepkisini hemen titreyen elini ağzına bastırarak örttü.

"Yaşıyorsun," dedi, mavi gözlerinde yaşlar vardı ve dostum, kadının hakkını vermeliydin. Bakmıyor olsaydım, gözlerim onun ikiyüzlülüğüne açılmamış olsaydı, benim için duyduğu endişeyi anne sütü gibi emedim.

"Öyleyim," dedim en alt basamakta durarak. Neredeyse göz göze gelmiştik.

"Ronan nerede?" diye sordu, omzumun üzerinden bakarak. Sonra da benim omzuma.

"Burada olmaz." Bunu fark ettim. Gözlerinde hafif bir genişleme. Saklamadan önce dudağının bir gülümseme gibi seğirmesini.

"Ne oldu?" Caroline ellerime, yarama uzanarak sordu. "Şoförünün öldürüldüğünü ve senin de kayıp olduğunu duyduğumuzda hiçbir fikrim yoktu.

."

"Dur," dedim ve ellerini ittim. "Sadece... dur. Konuşacağız, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya devam edersen, buradan ayrılıp doğruca Morellis'e gideceğim."

Ve sanki bir düğme çevrilmiş gibi Caroline durdu. Gözyaşları kurudu, elindeki titreme geçti ve bana yeni gözlerle baktı. Temkinli gözlerle. "Vay, vay," dedi, sesi daha soğuktu. "Sana ne oldu merak ediyorum. Bulldog köpeğim belki de?"

Neredeyse gülüyordum. "Bana Ronan'la seks yapıp yapmadığımı mı soruyorsun? Haberleri duymadın mı Caroline?"

Dayanılmaz bir şekilde hareketsiz kaldı. "Senin bulldogunla evlendim." Çirkin, lanetli yüzüğümü uzattım. Ona baktı, nutku tutulmuştu. "Beni içeri davet et Caroline. Cevaplanmasını istediğim bazı sorularım var."

İçeride, kapıda duran bir adam vardı. Kalın boyunlu. Ellerini arkasına koymuş. Gözleri orta mesafeye kilitlenmişti. Ronan'ın yedeği. Caroline onu bir şehrin sokaklarından mı bulup getirmişti? Onu besledi ve sadece bir katil yapmak için onu birazcık bile olsa önemseydiğine inanması için eğitti mi? Bundan şüpheliydim. Bu adam kiralık katile benziyordu. Ronan'ın ölümcül yanının hiçbiri onda yoktu. Onun keskin açlığı. Güzel zekası.

Fuayenin diğer ucundaki geniş merdivenden ikinci kata, oradan da daha küçük bir merdivenle Caroline'ın odasının bulunduğu üçüncü kata çıktım.

pencereli bir ofis, Bishop's Landing'in inişli çıkışlı yeşil tepelerine bakıyordu.

Bu ofise milyonlarca kez gelmişim, sonuncusu sadece birkaç hafta önce, vakıf hakkında konuştuğumuz zamandı. Vakfın kontrolünü bana verdiğinde kendimi çok gururlu hissettim. Çok güçlü. O zamanki halim şimdiki halimi hayal bile edemezdi. Caroline'ın asistanı Justin masasının arkasında ayağa fırladı, beni görünce şaşkınlığını gizleyemedi. En azından mutlu görünüyordu. "Poppy. Gelmişsin."

"Evet. Biraz kahveye ihtiyacımız olacak," dedim. Ofisin içinde Caroline masanın arkasına doğru ilerledi ve güç dinamiğini nasıl yeniden ayarlamaya çalışacağını fark ettim. Masanın arkasından yönetimi devralacaktı çünkü onun işi buydu. Konuşmayı kontrol edecek, bana yalanlar söyleyecek ve beni kendisine inanmam için gazlayacaktı. Ve bu artık benim için işe yaramıyordu.

"Ne kadarını biliyordun?" Daha ağzını açmaya fırsat bulamadan sordum.

"Ne hakkında?" Caroline sordu ve ben de onun masum gözlerini gördüm. Tanrım, ne kadar uzun zamandır aptalmışım.

"Şoför Theo ile başlayalım."

"Onun bir Morelli tetikçisi olduğunu biliyor muydum? Hayır."

"Senatörün Morelliler için çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Hayır. Yine de sonunda şüphelerim vardı." Başını eğdi, gözleri yaramın üzerindeydi. "Vuruldu mu?"

"Umursuyormuş gibi mi yapacaksın?"

Caroline incinmiş gibi baktı. "Senin durduğun yerde öyle görünmeyebilir ama ben her zaman önemsedim."

"Beni bu yüzden senatörle evlendirmiş olmalısınız," dedim, sanki her şey mantıklıymış gibi. "Tüm bu ilginiz beni neden ona geri gönderdiğinizizi kesinlikle açıklıyor. İlginiz bana çok iyi geldi-" Ağzımı kapattım ve yüzümü Caroline'dan uzaklaştırdım. Artık ona bakmaya dayanamıyordum.

"Kız kardeşini unuttun mu?" "Ne olmuş kız kardeşime?"

"Bu durumun üstesinden tek başına gelemezdin. Yardıma ihtiyacın vardı. Ben yardım ettim."

"Ve ben de sana kanla karşılık verdim." Başımı salladım. "Bu sizin takas ve ticaret sisteminiz, sadece farkına varmamışım."

"Seçme şansın vardı."

"Yapma-" diye nefes nefese kaldım. "Sakın bu yalanla kendini rahatlatma." Caroline'ın dili dışarı çıktı ve üst dudağının ortasına dokundu. "Tamam. Sen Doğru. I gerekli ve SENATÖR altında ve kontrol . Constantine'ler, Morelliler değil. Sana ve bana biraz ilgi gösterdi.

sadakatini korumanın bir yolunu buldu."

"Bu harika oldu, değil mi? Hepimiz için."

"Seni gerçekten inciteceğini düşünmemiştim" -Caroline başını salladı- "gerçekten inciteceğini düşünmemiştim."

"Çok rahatladım." Alaycılığım tam bir zevkti.

Şaşkınlıkla bana göz kırptı ve ben de tüm dişlerimle ona gülümsedim. "Onu neden öldürttün?"

"Senatör mü?" Caroline'ın gözleri önce büyüdü, sonra da kısıldı. "Ronan sana böyle mi söyledi? Ona emri benim verdiğimi mi?"

Konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Bana söylemiş miydi? Yoksa ben varsaymışım da o da istediğine inanmama izin mi vermişti? Caroline sessizliğimi evet olarak algıladı.

"Hayır, tatlım, Ronan o konuda haydutluk yaptı," dedi, o eski pozisyonuna yerleşerek. Ben çocuktum, o yetişkindi ve dünya benim anlayamayacağım kadar karmaşıktı.

Lanet olsun. İşte bu.

"Bunu kendi başına mı yaptığını söylüyorsun?"

"Görünüşe göre çürükleriniz buldogum için fazla ileri bir adımdı."

"Caroline-"

"Evet. Ronan onu kendi sebepleri yüzünden öldürdü." "Beni baştan çıkarmasını sen mi emrettin?"

Başını yavaşça salladı, yüzünde bir gülümseme vardı. Bundan gerçekten keyif alıyordu. "Ben bile o kadar zalim değilim. Senatörün kendisini bir prens gibi hissetmesini sağladığını düşünüyorum."

Ne kadar da yanılıyordu. Ronan'ı tanımadığı ne kadar da açıktı. Ama onu bilgilendirecek kişi ben olamazdım. Fikrini değiştiremezdim. "Beni meşgul etmek istedin. Dikkatimi dağıtmamı." Bana söylediği buydu.

Yüzünde acıma çizgileri belirdi. "Yalan söyledi."

"O zaman neden...?" Durdum çünkü onun spekülasyonlarını duymak istemiyordum. Aslında Ronan'ın adını onun ağzından duymak istemiyordum. Ama halı ayağımın altından tamamen çekilmişti.

"Sanırım," dedi, "sana, çürüklerine ve kendi gölgenden korkarak her odanın köşesine yapışmana acıdı. O her zaman bir kurban için enayiydi."

İrkildim ve hemen pişman oldum. Ona bu kadarını gösterdiğim için. Ona kendimden daha fazlasını verdiğim için.

"Bu yüzden mi başına ödül koydunuz?"

"Hayır. Kimin için çalıştığını hatırlatmak için başına ödül koydum." Caroline ayağa kalktı ve ben de ayakta olduğumu fark ettim. Ve böylece eldivenler çıkarıldı; rol yapmayı bırakmıştık. Ben çocuk değildim ve o da beni kurtarmadı.

"İptal et," dedim.

"Neden iptal edeyim ki?"

Ona doğru adım attım, sadece hazır değildim ama aniden ona şiddet uygulamayı arzuluyordum. Saçını koparmak için. Burnunu kanatmak için. Kaslarım harekete geçme ihtiyacıyla sıkıştı. Kan dökmek için. Bana ve aileme yaptıklarından sonra, yüzünü masaya çarpmak en azından yapabileceğim bir şey gibi görünüyordu. Kana susamışlığımı görmüş olmalıydı. Geri çekildi ve elini kaldırdı.

"Peki," dedi. "Emri kaldıracağım. Ama bana cevap borcu var."

"Sana hiçbir şey borçlu değil Caroline. Bunu anlamıyor gibisin. Size hiçbir şey borçlu değiliz."

Caroline tavrımdan incinmiş gibi görünmeyi başararak, "Bu senin için son derece nankörce," dedi. Sanki o bir anneydi ve ben de huysuz bir ergendim. Sinirlerimin yıprandığını hissettim ve kendimi Ronan'ın buz gibi soğukluğuyla sardım.

"Morellilerin beni neden ölü ya da diri istediğini biliyor musun?" diye sordum. "Tahminimce bunun senatörle ve işle bir ilgisi var. onlar için ne yapıyordu?"

"Ne tür olduğunu biliyor musun?"

"Kötü türden, Poppy. Morelli Holdings'le yasal iş yapıyorlar ama her zaman yanlarında bir şey var. Özellikle de Bryant." Neredeyse hüzünlü görünüyor. "Kendine engel olamıyor. Ronan'ı da işin içine çekmeye çalışacağına şüphe yok."

Bu düşünce karşısında irkildim. "Ronan onlar için çalışmayacak."

"Hâlâ bu kadar masum olabilmen, Poppy, seni korumaya çalışarak doğru şeyi yaptığının kanıtı."

"Beni korumak mı?"

"Bana güvenmediğini biliyorum. Bunu anlıyorum, gerçekten. Ama herkesin bir amacı vardır. Ve sen de bir istisna değildin. Ama artık her şey farklı. Ronan bir Morelli."

"Ronan bana zarar vermeyecek," dedim, en azından bundan emindim. Senatörü beni incittiği için öldürmüştü. Kendini durduramadığı için beni baştan çıkarmıştı.

Eğer sana zarar gelirse, bu beni öldürür.

Bu üç gerçeği alıp incelemek, güneş ışığında yuvarlamak ve toplamak istedim ama şimdi zamanı değildi.

"Sen," dedim omuz silkerek. "O kadar emin değilim."

Ellerimi tuttu ve o kadar şaşırmıştım ki ona izin verdim. "Hesaplarındaki her şeyi al ve git. Senin ve kız kardeşinin iyiliği için. Nereye gittiğini kimseye söyleme. Özellikle de Ronan'a. Sadece ortadan kaybol."

Ronan'ı bırakmak mı? Bana önemliymişim gibi davranan tek kişi oydu.

Senatörü beni incittiği için öldürmüştü. Her şeyine mal olacağını bilmesine rağmen beni baştan çıkardı. Beni güvende tutmak için evlenmişti.

Kalbim öne doğru fırladı, etrafındaki tüm tasma ve zincirleri zorluyordu.

"Ronan'ın kim olduğunu biliyor muydun?" Caroline'a sordum. "İrlanda'da mı? İrlanda'da mı?"

Onu neden buraya getirdiniz?"

"Yani onun kayıp Morelli olduğunu biliyor muydum?" Caroline sordu ve sonra başını salladı. Şüphelensem bile, şaşkınlığımı zorlukla bastırabildim. Caroline uzun süredir üçkâğıtçılık yapıyordu ve yıllardır da yapıyordu. "Gwen'i takip ettirdim. Morelli'lerin de aynısını yapacağını düşünürdüm ama birini evlatlıktan reddettiklerinde bunda ciddidirler."

"Eden Morelli biliyordu," dedim.

"O ailede her zaman dikkat edilmesi gereken biriydi. Azıcık da olsa zekası olan tek kişi."

"Ronan'ı bu yüzden mi buraya getirdin?" Ben sordum.

Caroline'ın yüzünde bir şey oldu, sanki taktığı maske, sadece merhamet ya da nezaket değil, insanlığının toplamı da düştü. "Onu terk etmem mi gerekiyordu, Poppy? Küçük bir hırsız olarak bir Morelli mi? Yarı zamanlı bir dolandırıcı mı? Bütün o zekâsı boşa mı gitti? Onu kendim gibi yetiştirebilecekken? Mükemmel bir koz."

Ondan iğrenerek başımı salladım. Her zerresiyle ve hayatımdaki tüm zamanlarda onun yalanlarına inanmıştım.

"O artık benim. Ve sen ona dokunmayacaksın Caroline. Onun üzerinde hiçbir gücün kalmadı. Et kuklanı oraya gönder ve Ronan onu kahvaltıda öldürsün. O yapmazsa ben yaparım."

"Sen o kişi değilsin, Poppy," diye fısıldadı Caroline.

"Benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Veda etmeden ayrıldım. Tek bir kelime bile etmeden. Dikkat çekici bir şekilde, buraya çantasız geldim. Ya da bir palto. Çantasız. Sadece kendim vardım. Ve yine de bir şeyler kaybetmiş gibi hissederek oradan çıktım. Geride bir şey bırakmış gibi. Ağır ve hantal bir şey. Raj arabanın yanında durmuş gergin görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" Yaklaştığımda sordum.

Ben arka koltuğa tırmanırken, "Telefonun patlıyordu," dedi. "Ronan'dı. Cevap vermedim. Ama sonra o beni aradı."

"Ona nerede olduğumuzu söyledin mi?" Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. Telefonumu kaptım ve Ronan'ı aradım, Caroline Constantine'e savaş açmadan önce ona zamanında ulaşabilmeyi umuyordum.

"Lanet olsun, Poppy!" Ronan daha telefon çalmadan cevap vererek bağırdı. "Constantine'lere yalnız mı gittin? İyi misin?"

"İyiyim. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

"Bishop's Landing'e geliyorum," dedi. "Yirmi adamım var-" "Dur.

Adamlarını geri çağır." Constantine'den uzaklaştık dikiz aynamda bırakarak. "Eve geliyorum."



ONUNCU BÖLÜM

Ronan

Bu tamamen kabul edilemezdi. Tamamen sınırların dışındaydı. Şehir manzaralı pencereden, kapının ve mutfağın önünden geçerek koridordan yatak odama doğru yürüdüm ve geri döndüm. Burada ihtiyaç duyulan şey, açıkça, lanet kuralların yeniden tesis edilmesiydi. Ben kal dedim ve Poppy kaldı. Kurallar böyleydi. Ve şimdi, bir ceza olacaktı, değil mi? Kafasına. Lanet kafasına. Constantine'lere tek başına gitmek, bir çeşit... ne? Bu saçmalık için kelimelerim bile yoktu.

Ön kapı çalındı ve kapıyı kırarak açtığımda Poppy ve arkasındaki sikik Raj'ı gördüm. Emin olmak için onunla daha sonra konuşacağım.

"Muhtemelen bir anahtara ihtiyacım olacak-" diyordu Poppy ve elinden tutup onu içeri çektim.

"Ronan-" Raj başladı ve ben de parmağımla yüzünü işaret ettim. "Sonra," dedim ve kapıyı çarparak çıktım.

"Ronan." Poppy kendini kurtardı ve bir adım geri çekildi. "Üzgün olduğumu görebiliyorum."

"Üzgün müsün?" Bağırdım ve sonra keşke bağırmasaydım dedim. Poppy duyguları severdi. Bunu gösterdiğimde kazandığını düşünürdü. Ve bu tür bir davranışın ödüllendirileceğini düşünemezdi. Ben bir adım öne çıktım ve Poppy geri çekildi. "Üzgün değilim, Poppy," dedim sakın, ipeksi bir sesle, babamın öfkelendiği zamanki aksanıyla. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Üzgün görünüyorsun," dedi. Korkmuş ama sevimli olmaya çalışıyordu. Bundan hoşlanmayacaktım, kesinlikle hoşlanmayacaktım. Titreyen dudaklarından ya da göğüslerine yapışan o lanet kırmızı atletinden etkilenmeyecektim. O muydu

Sütyen bile mi giyiyordu? Etrafta böyle dolaşarak ne yapıyordu? Gözlerinin etrafına koyu bir makyaj yapmıştı, bu da onu genç ve sinirli gösteriyordu ve uzun zaman önce tanıştığım korkmuş fareden çok farklıydı. Uyuyan bir kızı kâbuslarla baş başa bırakmış ve yeni bir yaratığa kapı açmışım.

"Dün gece ne dedim ben?" Ona sordum ve tekrar geri adım attı. Ben de onu takip ettim. Kanepenin arkasına çarpana kadar her seferinde bir adım. "Poppy, ne dedim ben?"

"Gitmemek. Hiçbir yere gitmem. Ama Ronan, ben çocuk değilim." "Çocuk gibi davranıyorsun."

"Kes şunu," diye tersledi ve bir elini göğsüme dayadı. Sanki beni uzakta tutabilirmiş gibi. Ben ondan milyon kat daha güçlüydim, dünyalar kadar sert ve acımasızdım. "Bir yetişkin gibi davranıyorum ve sen beni korkutmuyorsun."

Onu nasıl korkutacağımı biliyordum. Bana bakarken taktığı o pembe gözlükleri nasıl yok edeceğimi.

Acı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve artık benden o kadar emin görünmüyordu. Ama yine de çenesi bana meydan okurcasına yukarı kalkmıştı. Geri adım attım. "Kıyafetlerini çıkar."

"Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Çocuk gibi davranırsan, lanet bir çocuk gibi cezalandırılırsın."

"Ronan-"

"Yap şunu. Yoksa senin yerine ben yaparım."

Yanlara doğru adım attı, ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalışıyordu.

"Sen-"

Onu belinden yakaladım. Çok fazla konuşuyordu. Giydiği atlet ipeksiydi ve omuzlarından sarkan küçük askılar yumruklarımda ip gibi koptu. Nefes nefese kaldı ve ben çok sertleştım. Diğerini de kopardım ve o da namusunu savunan bir genç kız gibi elini gömleğine götürdü. *O alçakgönüllülüğü onun içinden söküp alacağım. Onu yedi farklı şekilde kirleteceğim.*

"Ne..." Dudaklarını yaladı, gözleri irileşmişti. Emin değildi. Korkmuştu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana bir ders veriyorum." Onu omzumun üzerinden attım ve çığlık atarak ellerini sırtıma vurdu. Aptal ayakkabılar giyiyordu, ben de onları çıkardım ve yatak odasına geri dönerken yere fırlattım.

tüm bu bok bitene kadar onu bağlayacaktım. Onu zıpladığı yatağa attım, gömleği yırtılmıştı, göğüsleri çıplaktı.

"Ronan," dedi, geriye doğru çabaladı ve ben de onu ayak bileğinden yakalayıp bir balık gibi kendime çektim. Pantolonu geniş paçalıydı ve ketenden yapılmıştı. "Korkmuştun-"

"Korkmalısın." Belini kavradım ve çektim, düğme yerinden fırladı. Çılgılık attı ve sikim zıpladı. Fermuarı açmaya zahmet etmedim. Sadece pantolonunu yırtarak açtım.

"Korkmuştun. Benim için."

"Poppy. Yemin ederim-"

Siyah dantel iç çamaşırını ortaya çıkaran pantolonu vücudundan çektim. Nefesim kesildi. Onu daha önce hiç böyle bir şey giyerken görmemiştim. Açıkça seksiydi. Görülmeyi talep eden bir iç çamaşırı. Takdir edilmeyi. Bu bir sevgilinin iç çamaşırıydı ve o bunu giyiyordu. Benim için giyiyordu. Beni düşünerek almıştı. Bu sabah bunu düşünerek giydi. Bir anın bu suskun kataraktı.

"Bu da ne böyle?" Hırladım, harap olmuş pantolonunu yere fırlattım.

Hatamı çok geç fark ettim. Kendini onu incitmeye adanmış bir adamın dikkati bir genç kızın donuyla dağılmazdı. Güç değişti ve onda keskinleştirdiğim korkunun keskin kenarı köreldi.

"Beğendin mi?" diye sordu ve sonra yüzüstü yuvarlandı. "Bir yayı var..."

Lanet olası yayı gördüm. Tam kıcının kıvrımında, sanki bana bir hediyeymiş gibi. Pembeydi ve kurdeleden yapılmıştı. Eğer o kurdeleyi çekersem, kız bana ifşa olacaktı. O kadar güzeldi ki içim içimi yedi.

Omzunun üzerinden bana bakıyordu ve sonra kıcını oynatma cüretini gösterdi.

Yatağın kenarına oturdum ve onu bacaklarımın üzerine çektim. Poppy aptal değildi. Ne planladığımı anlaması bir saniye sürdü ve benden kurtulmaya çalıştı. Bir kolumla onu omuzlarından tuttum. Diğer elimle kıcının tüm kıvrımlarını kavradım. Parmaklarım yanaklarının arasından kayarak onu avuçladım. Ciyaklayana kadar etini sıktım.

"Bana şaplak atmak istiyorsan, bunu eğlenceli olduğu için yap," dedi. "Benim ve bedenim üzerinde bir tür otoriteye sahip olduğun için değil."

"Olmadığını kim söyledi?"

"Ben. Ve sen." Yine omzunun üzerinden bana baktı ve bu güce nasıl sürekli sahip olduğunu merak ettim. İstedğim şeyi nasıl aldığını ve bana daha fazlasıyla nasıl geri verdiğini. Korkumu ve öfkemi alıp bana nasıl üzerinde fiyonk olan seksi iç çamaşırları verdiğini. Bu şekilde nasıl yaşayabilirdim ki?

Onu üzerimden uzaklaştırmak, ayakta durmak için hareket ettim. Yer ve denge kazanmak için. Ama bacaklarını ayırdı ve parmaklarım bacaklarının arasındaki sıcaklığa ve ıslaklığa kaydı. İnledim, acı içinde gözlerimi kapattım. "Sanırım," diye nefes aldı, sesi küçük ve gençti, numara yapıp yapmadığını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Hepsi işe yaradı. Parmaklarıma karşı amının titremesi. Göğüslerinin bacağıma çarpıp sallanması. Kanımın sikime doğru akması. "Sanırım hoşuma gitti."

"Sen lanet olası bir problemsin, Poppy," diye hırladım, parmaklarımı klitorisinin üzerinde kaydırarak onu zıplattım.

"Özür dilerim. Öyle olmak istememiştim."

"Evet, öyle. İnatçısın, aptalsın, dünyanın sana zarar veremeyeceğini düşünüyorsun ve bu aptal iç çamaşırını giyiyorsun." Bacaklarını benimkilerin üzerine doğru ittim, dantelleri tüm hassas bölgelerine doğru çekerek nefesini kesene kadar sıktım. Belki acıdan. Belki de rol yapıyordu. Bilmiyordum ve çok ileri gitmiştim. Canım yanıyordu, onun da bana katılması adil olurdu.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Sana haddini bildireceğim." Elimi kıkına doğru indirdim. Sıçradı ve ciyakladı ve teni dalgalandı. Tekrar yaptım, kontrolümü kaybediyordum. Her şeyi. Kesinlikle, onun üzerinde. Hâlâ benimle olduğundan emin olmak istercesine elimi tekrar bacaklarının arasından geçirdim. Bacaklarının altı ıslanmıştı ve klitorisinin etrafında dolanırken hıçkırarak ağladı. İç çamaşırını kıkının altına doğru çektim, elimin kırmızı izi beni hücresel düzeyde tatmin ediyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum ve kıkına tekrar şaplak attım. Haykırdı, bacağıma doğru eğildi, baskı ve sürtünme arıyordu çünkü boşalmak üzereydi. "Hayır." Kalçalarını aşağıda tuttum, bacağımla yoldan çektim. "İstedğini elde edemezsin, Poppy. Ben söyleyene kadar olmaz."

"Ne istiyorsun? Ronan?" Omzunun üzerinden tekrar bana baktı, kızarmıştı ve gözleri mutluluktan parlıyordu. Çılgınca. "Sikini emmemi mi istiyorsun? Emeceğim. Çok iyi emerim-"

"Bir daha bensiz hiçbir yere gitmeyeceğine söz vermeni istiyorum." Gözleri kısıldı. O küçük seksi dudak büküşü kayboldu. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu sözü vermeyeceğim."

Kıçına bir tokat daha attım ve bir şeye tutunmaya çalışır gibi kollarını uzattı. Bu kadını kontrol etmek mümkün değildi. "Seninle ne yapmam gerekiyor?"

"Bana güvenmeyi deneyebilirsin," dedi. "Benim sana güvendiğim gibi sen de bana güven."

Onu bacaklarımdan yuvarladım, dizleri yere belki de çok sert çarptı ve onu inciteceğimden endişelendim. Ama vücudunun üst kısmını yatağa yasladı, dizleri hala yerdeydi, kıçı ve yayı bana doğru eğilmişti. Kemerimi çıkardım, deri tehditkâr bir ses çıkararak gözlerini bana çevirdi, geniş ve aniden emin değildi. Demek cesur kızımın da bir sınırı vardı. Bildiğim iyi oldu. Ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu indirdim; sikimi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu okşadım, orgazmın bana doğru geldiğini, kontrolden çıktığını ve durdurulamaz olduğunu hissettim. "Bacaklarını aç," dedim ve o da açtı, hâlâ beni izliyordu.

"Ronan?" Sesindeki korku tonu beni çılgına çevirdi. "Ne yapacaksın?"

"Bana güvendiğini söylemiştin." Ciddiydim ve onun tarafından aklımdan çıkarıldım. Sikimi okşarken bana uzun uzun baktı, ucundan dışarı sızıyordu. Parmaklarımla sildim ve kıçına bulaştırdım. Tekrar yaptım ve göt deliğine sürdüm. Gözleri büyüdü, nefesi kesildi ve korku ve güvenle boğuştuğunu gördüm. Ve tam hayır diyeceğini düşündüğüm anda. Tam benden istediği erkek olmadığımı hatırlayacağını düşündüğümde bana gülümsedi ve sonra alnını ellerine dayayarak arkasını döndü. Kıçını kaldırdı ve bacaklarını açtı. Tam bir teslimiyet.

Mutlak güven. "Sadece... nazik ol," diye fısıldadı.

Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm. Nazik olmak için fazla ileri gitmiştim. Sabır için. Beni hayvanlaştırmıştı. İç çamaşırını yırtıp çıkardım ve vücudunu benimkiyle kapladım. Sikimi amının girişine yerleştirdim ve içeri doğru ittim. Evime giden yolu. Şişmiş ve sıcaktı ve hala çok dardı. İleri doğru itti, uzaklaştı ve ben de onu takip ettim, ona kaçma şansı vermedim. Nefes almak için. Çoktan boşalmaya başlamıştı. Amının beni sıkıştırdığını hissedebiliyordum.

Poppy saçma sapan hıçkırıyordu. "Lütfen", "sik" ve "daha fazla". Kendimi ona sımsıkı yasladım, orgazmı solup gidene kadar onunla birlikte yaşadım.

Seğirmeler ve artçı sarsıntılar ve vücudumla yatak arasında gevşek ve kaygandı. "Tekrar," dedim ona.

"Ronan." Sesinin içinde protesto vardı.

"Ben yeter diyene kadar."

Başını salladı ve parmağımı bacaklarının arasına kaydardım, parmaklarımı onun sevdiği şekilde klitorisine bastırdım. Yumuşak ve sonra daha sert. Ve sonra daha da sert. Bana karşı kasıldı. Onu üç orgazm boyunca becerdim, üçüncüsünde başparmağım göt deliğindeydi ve aynı anda hem durmam hem de devam etmem için bana yalvarıyordu.

"Ronan," diye hıçkırdı. Ellerimi omurgasında gezdirirken sırtındaki kaslar derisinin altında seğiriyordu. "Lütfen. Lütfen gel."

Bu teslimiyet çok lezzetliydi, daha çok ondan alacağım tek teslimiyet olduğu için. Ve... belki de gerçekten istediğim tek teslimiyetti. "İçine girmem için bana yalvarmana bayılıyorum," dedim ona.

"Evet," diye inledi. "Doldur beni."

Bacaklarının arasında yarattığımız kaygan karmaşada kendimi okşamaya başlamıştım bile. Vücudunu yatağa doğru iten sert darbeler. Bu da hoşuma gitmişti. Kullanılmış ve tatmin edilmişti. Kullanmak ve tatmin etmek için benimdi.

Teslimiyet ve güven.

Karşı koymaya çalıştığım orgazm artık inkâr edilemezdi ve ne istersem... içimdeki hayvan ne arzularsa arzulasın, yıllar süren kısıtlamalarım çok köklüydü. Uçakta yaptığım hatayı tekrar yapamazdım. Teslimiyet ve güven bana göre değildi. Vücudundan çıktım, o pruvanın her tarafına krem si beyaz fiskiye ler halinde boşalana kadar kendimi okşadım.



ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ronan

Brooklyn'deki eski binaların çoğu gibi benim dairemin de çatıya çıkışı vardı. Gençken, Kuzey İrlanda'dan yeni gelmişken ve tanıdık olanı özlerken, sigara içmek ve yıldızlara bakmak için buraya gelirdim.

Sadece New York'ta yıldızlar yoktu. Çok fazla ışık, çok fazla duman vardı. Bu yüzden tek sahip olduğum şey sigaraydı.

Sigara içmeyi özledim.

Ellerimle Poppy'ye dokunmadan bir şeyler yapmam gerekiyordu. Belki de şimdi Raj'a, Poppy'yi gitmemesi gereken yerlere götürme konusunda bir ders vermek için iyi bir zamandı. Ama kalbim buna el vermiyordu. Poppy'nin ne kadar ikna edici olabileceğini biliyordum, o kocaman gözlerini kırpıştırıp çenesini dışarı çıkarması ve soğukkanlı katilleri kucak köpeği haline getirmesi gibi.

Hay sikeyim. Ona hayır diyemezdim, Raj'dan bunu nasıl bekleyebilirdim ki?

Niamh bu çatıyı büyük bir şey yapmaya çalıştı. Sandalyeler ve bir masa vardı. Bitkiler. Bir sürü lanet bitki. Arada bir, viskiyi biraz fazla kaçırdıktan sonra, evinin yeşilini özlediğini söylerdi. Şehrin ortasında ne kadar büyük olursa olsun hiçbir park İrlanda'nın yemyeşil gürlüğüne yerini tutamazdı.

Herhangi bir şeyi özlemenin tehlikeleri hakkında vaaz veren ondan gelen zengin bir şeydi. Nostalji ve bağlılık.

Ama o kelimeleri dilime komünyon gibi almıştım. Ve bunu yapmıştım, değil mi? Yıllarca. İrlanda'yı özlemedim. Vicdanımı özlemedim. Ruhumu. Nezaketi özlemedim. Ya da nezaketi.

Ama şimdi, ona dokunduktan on dakika sonra Poppy'yi özlüyordum.

Onu özledim.

Bedenimin altındaki etini özledim. Teninin yumuşaklığını. Sesini özledim.

Bir kat altımda, onu bıraktığım yatakta çıırılçıplak yatıyordu ve ben onu kilometrelerce uzaktaymış gibi özlüyordum. Onu yıllardır görmemiş gibi özlüyordum.

Ellerimi bel hizamdaki duvara dayadım ve dört yüz metreden yere düştüm.

"Siktir!" Dedim ve sonra bağırdım.

Belli ki onu becermek bir hataydı. Azgın bir ahmak gibi içine boşalmamayı başardığım için kendimi istediğim kadar övebilirdim ama Poppy'yi becermek her zaman bir hata olacaktı. Ama şu anda, gece şehrin üzerine çökerken, durup duramayacağımı bilmiyordum.

Kapının açılma sesi duyuldu ve kendimi toparladım. Yapacak çok şey vardı, Poppy'yi bu ağdan kurtarmak için çözmem gereken çok şey. İş beni düzeltecekti.

Her zaman öyleydi.

"Raj," dedim. "İhtiyacımız var-"

Döndüğümde Poppy'nin kapıdan çatıya çıktığını gördüm. Yüzüme bakınca kapıda bir an durakladı. Kararsızdı. Ona şaplak atmıştım, ağlayana kadar sıkıştırmıştım ve *şimdi* emin değildi.

"Raj bana nerede olduğunu söyledi."

Ay onun arkasındaydı. Şehrin dumanından parlak ve sarı. Aniden ve hiçbir uyarı olmadan onu buradan başka bir yerde görmek için can atıyordum. Ne kadar yumuşak olduğunu umursamayan bu kirli, vahşi şehir.

Ne kadar tatlı.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Hayır. Tanrım hayır. Lütfen

gitme. "Ne istersen yap."

Çatıya adımını attı, kapı arkasından gürültüyle kapandı. "Burası çok güzel," dedi. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ne düşünüyorsun?" Ben

sordum. "Kim yaptı?"

"Niamh."

Üzerinde bir kot pantolon ve mor bir gömlek vardı. Çok güzel görünüyordu. Genç, masum ve sevimli. Ellerimi yumruk yapmış, onunla tanıştığımdan beri bıraktığım her şeyi toparlamaya çalışarak arkamı döndüm.

"Onun bahçıvanlık yapacak bir tip olduğunu düşünmüyordum," dedi.

"Niamh sürprizlerle dolu," dedim. Şehir altımızda uğulduyordu. Binlerce hayat olması gerektiği gibi devam ediyordu. Sıradan ve olağan.

"Sen de öylesin," dedi sessizce, yanıma gelerek. Yer değiştirdim. Çocukça ama kontrol etmeye çalışıyordum. Onu özlüyordum ve işte buradaydı, sevgili ve lanet olası inatçı.

"Caroline bana senatörü öldürdüğünüzü söyledi."

Lanet olsun. Bu hesaplaşma. Ne yapacağını, onu inciten bir adamı öldürmemi nasıl bir aşk şarkısına dönüştüreceğini biliyordum.

"Yani?"

"Bu onun emri değildi. Bunu kendi başına yaptın."

Bunun olacağını biliyordum, yalanı söylediğim andan itibaren bir şekilde öğreneceğini biliyordum. Ve kafamda bir senaryo yazmıştım.

"Bunu neden yaptın?"

Bir köpek havladı. Bir araba kapısı çarptı. Öldürdüğüm ilk adamı düşündüm, kötü kusunun üzerine iyi viskinin tadını. Yaptığım tüm o çirkin şeyleri.

"Ronan?"

Senaryo basitti. İnkâr et. Eğer ısrar ederse, yalan söyle ve senatörün ona ne yaptığını umursamadığımı söyle. Geri çekilene kadar canını yak. Sofistike bir senaryo değildi ama elimdeki tek şey buydu.

Eli benimkine dokundu, küçük ve soğuktu ve ben ne çirkin şeylere ne de yazdığım senaryoya tutunabildim. O soğuk parmaklarıyla her şeyi bir kenara fırlattı. Ve bunun için henüz göremediğim şekillerde lanetleneneğim, ama ona yalan söyleyemezdim. Cesur Poppy'ye değil.

"Çünkü seni incitti. Çünkü seni incitmeye devam edecekti. Çünkü sen daha iyisini hak ediyordun."

Gülümseyebilseydi, çekip gidebilirdim. Bana gözlerinde aptalca bir aşk olan bir kız gibi baksaydı, hırlayıp onu yok etmek için içimde bir güç bulabilirdim.

Ama bana sakın ve kararlı gözlerle baktı. Çirkin şeyler görmüş gözlerle. Ve bundan korkmuyordu. Yargılamadı.

"Ayrıca sana beni baştan çıkarmanı emretmediğini de söyledi. Bunu da kendi başına yaptın."

"Evet." Tüm bu gerçeklerin nereden geldiğini bilmiyordum. Sadece sorunlara yol açacaktı.

"Neden?"

"Çünkü açıkça baştan çıkarılmaya ihtiyacın vardı." "Neden bu konuda yalan söyledin?"

"Bu yüzden okumaya devam etmeyeceksin, kızım. Senin yaptığın gibi. Ben bir katilim ve senatör de öldürülmesi gereken bir adamdı. Hepsi bu."

Şimdi bana gülümsedi. "Ve sen bana dokundun, çünkü buna ihtiyacım vardı. Tüm kurallarını çiğnedin çünkü nasıl sikileceğimi öğrenmem gerekiyordu. Nasıl boşalacağımı. Nasıl sakso çekileceğini ve-"

Onu omuzlarından tuttum çünkü öyle bir şey değildi. "Sana dokundum çünkü kendime engel olamadım."

Başını salladı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Ben de aynı şekilde hissediyorum Ronan." "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben senin istediğin gibi olamam."

"Bilmiyorum, biraz önce gayet iyiydin."

Şimdi aşk acısı çeken bir aptal gibi gülümseyen bendim. Beni gülümserken gördüğüne çok sevinmiş gibi iç çekti ve ben de yüzümdeki ifadeyi sildim. Geri adım attım. Ve sonra tekrar.

"Hadi kızım," dedim, kapıya doğru yürürken. "Yapacak işlerimiz var."

* * *

Poppy

Üniversite kütüphanesindeki çocuk, hani şu takıldığım ama hiçbir zaman sonuna kadar gitmediğim çocuk, bütün bu Almanca kelimeleri biliyordu. Büyükbabası Alman mıydı neydi. Her neyse, Almanlar pek çok karmaşık, karışık duygu için mükemmel kelimelere sahipler. Dünya beklentilerimizi karşılamadığında hissettiğimiz acı anlamına gelen weltschmerz gibi.

Bu duyguyu, bu kelimeyle tanışmadan yıllar ve yıllar önce iliklerime kadar anlamıştım. Ronan'ın hissettiği şeyin ne olduğunu bilmediğini düşündüm. Hissettiği şeyin aşk olduğunu söylemiyordum. Hayır. Ama *bir şeydi*. Ve belki de sadece kelimeyi bilseydi, bu kadar korkutucu olmazdı. Şefkat. İlgi. Şehvet. Tüm bu kelimeleri alırdım. Alır, sular, büyütür ve bir noktada aşk olacaklarına inanırdım. Nasıl olmasınlar ki? Senatörü benim için öldürdü.

Onu o şaşırtıcı çatı bahçesinden aşağıya, dairemize kadar takip ettim. Gece yarısı ya da sonrasıydı ve Ronan'ın yaptığı ilk şey kahve yapmak oldu. "Biraz uyumalısın," dedi. "Yorgun olmalısın."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Haklısın, yapacak işlerimiz var. Bryant Morelli ile ne oldu?" "Morelli'lere gittiğimi sana kim söyledi?"

"Niamh."

"Caroline'a bu yüzden mi gittin?" "Böl ve fethet."

"Bunu bir daha yapmayacaksın, Poppy."

Kıçım hâlâ acıyordu ve muhtemelen günlerce de acıyacaktı. "Dersini aldın Ronan. Ne olmuş yani? Ne oldu?"

Elini yüzünde gezdirdi ve ona bakarak konuşulanların bir kısmının ne olduğunu anladım.

Sen onun gibi değilsin, ona söylemek istedim.

Soyadınızın aynı olması sizi onlardan biri yapmaz.

"Annen hakkında ne dedi?" "O bir sanatçıydı."

"Gerçekten mi?"

"Ve babası onu dövdü. Babasının onaylamadığı bir çocuğa aşık oldu ve babası çocuğu öldürttü."

"Çok özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?" dedi, sempatimi elinin tersiyle iterek.

"Çünkü annenizin incindiğini duymak çok zor. Onu tanımasanız bile."

Önüme bir fincan kahve koydu ve ben de elini tuttum. Kolundaki gerginliği, geri çekilme isteğini hissedebiliyordum ama o orada durdu. Onu bu şekilde tutmama izin verdi.

"Onun vicdanlı doğduğunu söyledi. Bir Morelli olmaktan hoşlanmıyormuş." Dudaklarını yaladı ve dairenin sessizliğinde kalp atışlarını duyabildiğimden emindim. "Gençken, yaşadığım yerdeki çeteler hızlı ve güçlü olduğum için beni fark ettiklerinde ve onlara direnmeye çalıştığımda, düşündüm ki... aptalcaydı, ama annem izliyorsa, onu gururlandıracağımı düşündüm. Burnumu temiz tutardım. Beladan uzak durmak gibi."

"Ronan," diye fısıldadım, nereye gittiğini biliyordum. "Sen bir çocuktun. Tek başıma."

"Ve ben artık bir erkeğim, değil mi? Ve eğer annem bana tepeden bakıyorsa, hiç de gururlu değildir, Poppy. Benden utanırdı, çünkü ben de onlar gibiyim."

"Sen onlar gibi değilsin."

Bana acıyan bir bakış attı ve elini çekti.

"Caroline'a ne oldu?" diye sordu. İşimize dönelim. "Bana söylediği her şeyi anlat."

"Morellis için ne yaptığını bilmiyor." "Bryant hassas bir iş yaptığını söyledi. Pahalı." "Bu ne anlama geliyor?"

"Şantaj mı? Para aklama mı? Diğer politikacılara rüşvet vermek. Her şey olabilir."

"Tamam... Peki, ne yapacağız?"

Bana uzun süre baktı. Çok uzun.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordum. "Hiçbir şey."

"Neden yalan söylüyorsun?" Bir adım uzaklaştı ve ben de onu takip ederek ayağa kalktım. "Ronan, beni korkutuyorsun. Ve korkmaktan çok yoruldum."

"Bryant, Senatörün kendisine borçlu olduğu parayı unutacağını ve parasının karşılığını alamadığını unutacağını söyledi-"

"Eğer?"

"Eğer onun için çalışsaydım."

Aman Tanrım, Caroline haklıydı. Yetersiz gücümle onu tutabilecekmişim gibi elini kavradım.

"Ne kadar para?"

"Milyarlarca."

Sersemlemiş bir halde tekrar oturdum. Senatörün bana bıraktığı her şeyi, bütün evleri satsam bile geri ödeyemezdim.

"Onlar için çalışamazsın, Ronan."

"Öyle bir planım yok."

Derin bir nefes aldım ve masanın üzerindeki o aptal banker kutusuna bakmak için döndüm. O kutunun içinde bir şey olmalıydı. Kanıt mı? Kanıt mı?

Arkamdan ön kapının açıldığını ve Ronan'ın ceketini silkerek orada durduğunu duydum. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Dışarı çıkmam gerek."

"Ronan-"

"Güven bana, Poppy."

Bunu yapmak istemedim. Bana ne yaptığını söylemesi için ona bağırarak istedim ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordum.

"Tamam," dedim.

"Bir saat içinde döneceğim."

"Ronan?" Kapının arkasından kafasını uzattı. "Caroline ayrıca kime ait olduğunu hatırlatmak için başına ödül koyduğunu söyledi."

"Ona benziyor."

"Bana ait olduğunu söyledim."

* * *

RONAN GİTTİKTEN SONRA kanepeye oturup kutunun kapağını açtım ve neredeyse anında uykuya daldım. Jet lag, orgazmlar ve geçen günün aşırı duygusal yüklemesi arasında işe yaramaz haldeydim.

Ön kapıdan bir ses gelince uyandım.

Bir an için kafam karıştı. Daire karanlıktı. Sessizdi. Sonra yine gürültü.

Benimle o kapıdan içeri girmek isteyebilecek herhangi bir Morelli arasında yirmi silahlı muhafız vardı ama yine de kalbim küt küt atıyordu. Şu anda hayatımın gerçeği, o kapının diğer tarafında kötü insanların olabileceğiydi. Ya da o kapının diğer tarafında değilse bile, binadan çıktığımda beni bekliyor olabilirlerdi. Kız kardeşimi ziyarete gittiğimde. Eczaneden tampon almaya gittiğimde, köşedeki kahvede. Ve bir daha asla tamamen güvende hissetmeyebilirim.

Hayatımı uzun süre korkuyla yaşadığım için bunu düşünmemiştim. Ama senatörün bana verdiği korku farklıydı. Küçük ve gizliydi. Gülümsemeler ve vakıf galalarıyla örtbas edebileceğim bir şeydi. Bu yeni korkuya nasıl alışacaktım?

Ronan bana gösterecek, diye düşündüm, bu düşünceyle rahatlamaya çalışarak.

Kilit açıldı. Bir tane daha.

Ronan olmalıydı. Beynimde bunu biliyordum, ama kapı açıldığında ve koyu renk elbise pantolonu ve beyaz bir ceketle ortaya çıktığında yine de çok rahatladım.

kolları kıvrılmış bir gömlek. Gözleri karaydı ve inanılmaz derecede yorgun görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu bana.

"İyiyim. Sen sadece-"

"Bırak gireyim, seni lanet olası pislik." Ronan'ın arkasından tanıdık bir ses geldi ve kalbim boğazıma fırladı. Farkına bile varmadan kapıya doğru koşmaya başladım. Zilla onu iterek geçti ve birbirimizin kollarına çarpıştık.

"Hey," diye kulağıma fısıldadı ve ağladığımı fark ettim. "Hey, ah, Poppy. Her şey yolunda. Bir şey yok. Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" Zilla tersledi ve korkumu Ronan'a göstermek istemediğim için başımı kaldırmadım. Sadece kapıyı kilitlediğini ve mutfağa doğru yürüdüğünü duydum. Gözlerimi sildim, en cesur yüz ifademi takındım ama Zilla her zamanki gibi bunu da gördü.

"Dur," diye fısıldadı, beni kanepeye oturtarak. "Numara yapma. İki hayat boyunca yeterince iyiymişsin gibi davrandın. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Ve aniden her şey içimden dökülmeye başladı. Dükkandaki kız. Etrafımda öldürülen adamlar. Kaçak olmak. Evli olmak. Çok şey olmuştu ve ben bir saniyesini bile düşünmemiştim. Şu ana kadar.

Ta ki kız kardeşimin kollarının rahatlatıcı aşinalığına kadar. "Canını yakıyor mu?" Zilla sordu.

"Hayır. Tanrım. Hayır. O değil," dedim. Derin bir nefes aldım ve kendimi kontrol altına aldım. "Bu sadece... lanet olası bir hafta oldu, Zilla. Buraya nasıl geldin?"

"Londra'dan döneli üç saat falan oldu ve o şerefsiz kapımı çaldı." Başparmağını Ronan'ın kapının yanında oyalandığı mutfağa doğru salladı, bizi dinlemiyormuş gibi bile yapıyordu.

Ronan gidip onu aldı, çünkü endişeleneceğimi biliyordu. Çünkü ona ihtiyacım olduğunu biliyordu. Tatlı bir şey kederimi delip geçti ve derin bir nefes aldım.

"Şimdi. Hadi. Bana neden evlenmek zorunda olduğunu anlat," dedi Zilla.

Ronan'ı hissettim ve kapı aralığında durduğu mutfağa baktım. Çok dikkatli ve net bir şekilde başını hayır anlamında salladı. *Ona her şeyi anlatma.*

Boğazımda bir hıçkırığın daha yükseldiğini hissettim. Evlendikten sonra hayatımın bir kısmını kendime saklamıştım. Zilla'dan ve onun kanunsuz adaletinden korktuğum ve belki de evimin karanlık odalarında başıma gelenleri yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olmadığım için senatörün bana yaptıklarının en kötüsünü.

Ve Zilla'yı güvende tutmak için olan bitenin bir kısmını ondan saklamam gerektiğinin farkındaydım. Ama o benim kız kardeşimdi ve ben gerçekten yalnızdım. Ona anlatabildiğim kadarını anlattım. Ronan'ın bizi izlediğinin her an farkındaydım. Beni.

"Caroline'ı hiç sevmedim," dedi Zilla.

"Biliyorum. Ve ona güvenmemekte haklıydın. Özür dilerim," dedim. "Ona değil de sana güvenmiş olsaydım çok fazla acı çekmezdim."

Beni tekrar kollarının arasına çekti. "Her şey yolunda," diye fısıldadı saçlarıma.

"Roller tersine dönseydi bu kadar affedici olur muydum bilmiyorum."

"Beni çok affettin, baba. Biz bir aileyiz. Yaptığımız şey bu."

Bir an için Ronan'ın dairesindeki o kanepede, o söğüt ağacının dalları altında genç ve güvendeymişiz gibi hissettik. Şimdilik güvendeydik. Güvendeydik çünkü birlikteydik. Ama bu o zaman olduğu kadar şimdi de bir yanılsamaydı. Belki de daha fazla.

Zilla dizlerinin etrafında salınan koyu renk bir etek ve bir çift siyah Doc Martins giymişti. Hiç makyaj yapmamıştı ve çok genç görüldüğünü düşünmeden edemedim.

"Hey," dedi. "Senin için bir şeyim var. Şuradaki bekçi köpeğiniz beni İngiltere'ye gitmeye zorlamadan önce evinize uğradım." Ronan'a dar gözlerle baktı. "Bunları aldım." Yanında kocaman bir çanta vardı ve içinden bir yığın çerçeve çıkardı. Tuvalet masamın üzerinde duran eski çocukluk fotoğraflarımın hepsi. Annemle ikimizin Constantine'in Noel partisinde göz alıcı görüldüğümüz bir fotoğraf vardı.

"Zilla," diye fısıldadım. Fotoğrafları unutmuştum ve şimdi tekrar elime geçtiklerinde, onları bıraktığıma inanamıyordum. O evde benim için anlamı olan tek şeydi. "Teşekkür ederim."

"Ve bu." Çantasından şişkin bir plastik market poşeti çıkardı ve bana uzattı.

"Bu da ne böyle?" Çantanın içinde tüm mücevherlerim vardı. İyi kostüm eşyaları ve çok iyi gerçek eşyalar. Altında kadife bir kutu vardı.

Jim'in annesinden siyah inciler. "Mücevherlerimi mi aldın?"

"Eğer kaçacak olsaydık, onu satabilirdik diye düşündüm." Zilla'nın sesi kaçmayacağımız için biraz üzgün geliyordu. Caroline'ın bana gitmemi söylediğini düşündüm. Hesaplarımı boşaltmamı ve Zilla'yı alıp kaçmamı. İyi finanse edilmiş bir kaçışımız olabilirdi.

Ama gitmemi istemesinin bir nedeni vardı. Ve bunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyecektim. Mücevheri bir gümbürtüyle yere bıraktım.

Senatör, sanki bana yaptıklarını telafi ediyormuş gibi bana mücevher vermekten hoşlanıyordu. Ne kadar çok takarsam, o kadar kendini beğenmiş görünürdü çünkü Konstantinlerin arasına ait olduğumuz hissini artırırđı. Sanki kamuflaj gibiydi. Gerçekten çok küçük bir adamdı. Ona bu kadar güç vermem gülünçtü.

"Sen gittiğinde ev nasıl görünüyordu?" Ronan mutfğa açılan kapıdan sordu. Kollarını çerçeveye dayamıştı, vücudu bize doğru eğikti.

"Yangın, sel ve soygun olmuş gibi." "Soygun mu?"

"Her şey didik didik edildi," dedi Zilla. "Her çekmece, her dolap. Her yer darmadağın olmuş." Bana sempatiyle baktı, sanki o elbiseleri ve tabakları umursuyormuşum gibi. Önemseydiğim tek şey bu odadaki insanlardı. Ve kız kardeşimin bana geri getirdiğı resimler.

"Güvende olmana çok sevindim," diye fısıldadım elini tutarak.

"Aynı şekilde. Londra yolculuğı hiç eğlenceli değildi. Ve hey." Zilla Ronan'la yüzleşmek için kanepede döndü. "Beni takip eden adamın olayı ne? Katil muhasebeci mi? Senatör öldükten sonra ortadan kaybolur sanmıştım."

"Hangi adam?" diye sordum. "Eden'in adamı," dedi Ronan.

"Belhaven'da odama giren adam. Bunun hakkında konuşmuştuk, hatırladın mı? Otele giriş yaptığımda."

"O aylar önceydi."

Birden Red Hook barında Zilla'nın adı geçtiğinde Jacob'ın yüzünü hatırladım. O kısa, keskin endişe ve tanıma bakışı. "Eden bir süredir seni takip ettiriyor."

"Biri ona durabileceğini söylesin!"

"Seni güvende tutması umurumda değil," dedi Ronan.

"İstiyorum!" Zilla ağladı ama yanakları sadece öfke olmayan bir duyguyla kızarmıştı.

Ronan ve ben kısa bir bakışmayı paylaştık ve o bakışmada tamamen sessiz bir konuşma yaptık. Bu bizim yeni bir numaramızdı, belki de İrlanda'da, duvarlarını koruyamadığı zamanlarda doğmuştu. Elbette beni başından beri bir kitap gibi okuyordu.

Endişeleniyorum.

Biliyorum. Ama bence ona güvenilebilir. Ve biri onu izlerse kendimi daha iyi hissederim. Morellilere güvenmiyorum.

Caroline'a güvenmiyorum.

Zilla bize baktı, gözleri Ronan'ın ifadesiz yüzünden benimkine sıçradı. "İkinizin arasında neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim çok hızlı.

"Poppy. Elinden gelse seni öldürecek bir adamla yaşadığın ilişkiden daha yeni kurtuldun-"

"Zilla," diye tersledim.

"Ve şimdi de gerçek bir katilin yanına atlıyorsun." "Ona zarar vermeyeceğim," dedi Ronan.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi Zilla sessizce. Yüzünü bana döndü ve ben onun gözlerinde tüm hayatımızı gördüm. Güvende kalmanın tek yolunun içe dönmek olduğunu çok erken öğrenmiş gibiydi ve ben daha fazlası için uzanmaya devam ettim. Daha fazla sevgi, daha fazla kabul. Daha fazla umut.

Caroline'a defalarca gittim ve beni incitmesi için ona daha fazla şans verdim. Aynı şey annemiz için de geçerli. Beni bu tür şeylerden kurtarmak için senatör gerekti. Ama kız kardeşim orada durup bana sadece iyileştiğimi düşündüğümü hatırlattı. Sadece o eski içgüdülerimden daha zeki olduğumu sanıyordum.

Aslında her şeyi yeniden yapıyordum. Kendimi hurdalara verdiğimi. Umut için. Gerçek olmasını dilediğim peri masalları için.

"O sadece kendisini sevmeyen şeyleri sever," diye fısıldadı Zilla. "Onu bu şekilde inciteceksin."

Hayatımda beni bu kadar iyi tanıyan birinin olmasıyla ilgili sorun, onun da beni çok iyi tanımasıydı. Saklanamazdım. Ve o haklıydı. Beni sevmeyen insanları sevmekte çok iyiydim.

Ama bu farklıydı. Ronan farklıydı. Bunu biliyordum. Bu umut değildi. Onun için hissettiklerim gerçektir.

"Benimle geri gel," dedi Zilla. "Benim daireme. Katil muhasebeci ikimize de bakabilir. Ya da o mücevher çantasını satar ve bir karavan alırız. Yollara düşeriz."

Başımı salladım. "Belki her şey bittiğinde. İhtiyacımız olan cevapları aldığımızda ve..." Ronan'a baktım. "Hepimiz güvende olduğumuzda."

Kız kardeşim aramıza baktı, bilgili ve yorgun gözleri çok şey görüyordu. "Kahretsin, Poppy," diye nefes aldı. "Hiç öğrenemiyorsun." Telefondan ani bir ses geldi ve Ronan kendi telefonunu cebinden çıkardı. Bir saniye dinledi.

"Hiç silahı var mı?" Ronan bir kez daha bilenmiş, tanıdığım katil krala dönüşmüş bir halde sordu. "Onları al ve onu yukarı çıkar." Telefonunu cebine koydu ve mutfaktaki çekmecedan bir silah çıkardı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye inledi Zilla.

"Arka odaya git," dedi, kapıya doğru yürürken aniden kapıya vuruldu. Zilla'yı kaptığım gibi arka odaya geçtik ve kapıdaki aralıktan Ronan'ın telefonunda bir şeyler kontrol ettiğini izledim. Güvenlik görüntülerine baktığını ve orada gördüğü şeyin onu mutlu etmediğini hayal ettim.

Bize bir göz attıktan sonra kapıyı açtı ve göğsü kabarmış, gömleğinin arkası terden sırılsıklam olmuş bir adamı içeri aldı. Ronan kapıyı kapatmak için hareket edince adam döndü, her ikisi de birbirlerini görmemeye dikkat ediyorlardı. Ringdeki boksörlere benziyorlardı.

Zilla adamın profilini gördüğünde "Vay anasını," diye nefes aldı. "Bu Jacob."

Onu tanımam bir saniye sürdü. Adamın asla ikinci kez bakmayacağınız türden bir yüzü vardı ama Ronan gibi yapılydı. Omuzları zayıf ve genişti. Uzun, güçlü bacaklar. Kızarmış ve ter içinde kalmış sert bir yüz.

Zilla, ben onu durduramadan koridora fırladı. "Ne oluyor lan? Beni mi takip ediyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, gözleri sanki kanaması ya da yaralanması olmadığından emin olmak istercesine Zilla'nın üzerinde dolaşıyordu. "Arabayı takip ettim," dedi.

"Arabanın peşinden mi koştun?" Zilla sordu. "Yolun sadece bir kısmını."

"Su ya da başka bir şey ister misin?" Zilla sordu.

"Ben böyle iyiyim."

Zilla sanki buranın sahibiymiş gibi, ki bu Zilla'nın doğal haliydi, Ronan'ın mutfağına doğru küfrederek yürüdü. Lavabodaki suyun aktığını ve dolapların çarpıp açıldığını duydum.

"Eden nerede?" Ronan sordu.

"Gitti."

"Sana nerede olduğunu söylemedi mi?" Ben sordum.

"Bana borçlu değil. Bana ödeme yaptı. Ben bir iş yaptım." Jacob Zilla'nın uzattığı suyu aldı. İçmedi, sadece aldı, böylece Zilla suyu tutmuyordu.

"Ne zamandır kardeşimi takip ediyorsun?" diye sordum.

"Senatörle nişanlandığınızdan beri."

Zilla ve ben ikimiz de sarsıldık. "Neden?"

"Eden zayıf noktalarla ilgilenir. Bu durumda, Ronan'inki," dedi Jacob.

"Ve ben zayıf nokta mıyım?" Zilla hafifçe karartılmış bir ifadeyle sordu. düşündüm.

Jacob beni işaret ederek, "Zayıf nokta sensin," dedi.

"Peki neden Belhaven'daki odama gizlice girdin?" Zilla sordu.

"Çünkü geceleri oranın nasıl bir yer olduğunu biliyorum," dedi, Zilla'nın gözlerinin içine bakarak ve neredeyse yoğunluğuyla onu olduğu yerde sabitleyerek. "Ve seni asla zayıf olarak görmedim. Herkesin sana verdiğinden daha fazla güce sahipsin."

Zilla gözlerini kırıştırdı, çok uzun zamandır ilk kez sersemlemiş bir halde sessizliğe gömüldü. Ve ona ulaşmak için Brooklyn Köprüsü'nden koşarak geçen ya da geçmeyen katil muhasebeci kızardı. Gerçekten kızardı ve bu koridor dördümüz için birdenbire çok küçük gelmeye başladı.

"Şimdi kimin için çalışıyorsun?" Ronan sordu.

"Eden, geri döndüğünde. Eğer geri dönerse."

"Onun öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bence sonsuza dek uzak duracak kadar korktu. Evlenecek başka bir yaşlı zengin adam bulacak ve yoluna devam edecek."

"Benim için çalışır mısın?" Ronan sordu.

Yüzünden bir ifade geçti, küçük ve acı verici bir şey. "Artık kimseyi öldürmek istemiyorum. Bu işi yapmayacağım."

"Ya biri ona zarar vermeye çalışırsa?" Ronan Zilla'yı işaret ederek sordu. "O zaman ölürler."

"Mükemmel. Tüm bunlar bitene kadar onun korumalığını yapacaksın. Ona göz kulak olabilmem için burada kalmasını sağlayacaktım ama böylesi daha iyi." Ronan hemen harekete geçti, plastik bir torba içinde tüm mücevherlerim ve bankacıların sır kutusuyla oturma odasına geri döndü ve Ronan'ın bu adama her şey bir yana kız kardeşim konusunda nasıl güvenilebildiğini bilmiyordum.

Ronan bana güvenmedi.

Ama o ve Jacob bir şekilde, derin ve güdük bir şekilde aynıydılar. Güven fizikseldi, asla duygusal değildi, çünkü içlerindeki duyguları söküp atmışlardı.

Jacob'ın ona ulaşmak için Brooklyn Köprüsü'nü geçmesi dışında. Ve Ronan... senatörü öldürdü.

Bu gerçekten de birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Bir bilgisayar ve başka bir yatağın bulunduğu küçük odaya girerken onu takip ederek sordum.

"Onu Morellis'in değil bizim tarafımızda görmek istiyoruz," dedi ve masadan kartvizit gibi görünen bir şeyle bir telefon daha aldı. "FBI'daki bağlantımı aradım ve onu kontrol ettirdim. Özel Kuvvetler'den, gizli operasyonlardan. TSSB ve depresyon tedavisi görmüş. Belhaven'da geçirdiği bir dönem de dahil. O artık öldürmek istemeyen bir katil. Ve kız kardeşine aşık."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Adam limuzinimi takip ederek Manhattan'dan kaçtı."

"Ve bu aşk mı diyor?"

"Bir şeyler söylüyor, değil mi?" Onun ve yirmi adamının beni kurtarmaya ihtiyacım olmayan bir durumdan kurtarmak için Bishop's Landing'e gelişini düşündüm. Nefret ettiği o kilisede benimle nasıl evlendiğini düşündüm. Bana tapacağına nasıl söz verdiğini.

Ve şimdi de aşktan mı bahsediyor? Belki de o kelimeyi biliyordu. Ve sadece pratiğe ihtiyacı vardı.

Odayı geçti ve başımı ellerinin arasına aldı. "Bana güveniyor musun?"

Başımı salladım, ensemdeki ince tüyler parmaklarının tenimde gezinmesiyle gerildi. Evet demek için ağzımı açtım ama ağzımdan başka bir şey çıktı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum ve sanki odadaki tüm havayı emmiş gibiydim.

"Aynı şey değil," dedi. Ama aynıydı. Biraz Almanca öğrenmek kadar basitti.

"Seni seviyorum," dedim. İşte oradaydı. Orada, geri alınamayacak bir yerdeydi. Gerçek olduğu yerde. Ve ele alınması gerekiyordu. "Seni çok seviyorum, Ronan."

Onun sessizliğinde yirmi farklı sonuç hayal ettim. Söyleyebileceği bir düzine şey. Bazıları kalbimi kırabilirdi. Çoğu, gerçekten, kalbimi kıracak şeyler. Ama birkaçı bana umut verirdi. Bu bize üzerine inşa edebileceğimiz bir temel verebilirdi. Kalbim çarpıyor, gözlerim yaşıyor ve o kalbimi parçalara ayırırken nefes almaya nasıl devam edeceğimi bilemiyordum.

Bir şey söyle, Ronan. Herhangi bir şey söyle. Ama beni sevdiğini de söyle.

Sessizce döndü ve dışarı çıktı.



ON İKİNCİ BÖLÜM

Ronan

*SENİ
SEVİYORUM.*

Bu kelimeleri hiç duymamıştım. Babam da kesinlikle bunları söylemeyecekti. Rahipler sürekli Tanrı'nın sevgisinden bahsediyorlardı ama bu hayvanların kalplerinde sevgi yoktu. Daha önce de kızlar olmuştu, ama bu sözleri düşündüklerini hissettiğimde, onları bir kenara ittim. En yakını Caroline'dı sanırım. Beni buraya getirdiğinde ona karşı hissettiğim şey derin bir minnettarlıktı. Onu memnun etmek için neredeyse acı veren bir dürtü. Ve bakın bu beni nereye getirdi. Bu duygu en iyi ihtimalle işe yaramazdı, en kötü ihtimalle de çıkarıcı görünüyordu. Bir yük.

Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Ronan.

Zilla ve Poppy arasında son bir düzine kucaklaşmadan sonra Jacob ve Zilla'yı daireden çıkardım.

Poppy'nin elleri titriyordu ve zayıflamış görünüyordu. Sonuna kadar yıpranmıştı. Zilla fark etti ve kapıdan çıkarken bana ters ters baktı.

Kapıyı arkalarından kilitledim. Poppy'nin odada, pencerelerin yanında olduğunu hissedebiliyordum, gözlerinde kalbiyle beni izlememeye çalışıyordu. Duygularla doluydu. Onunla titreşiyordu. Onunla aynı odada olmak rahatsız ediciydi, rahiplerin küçük işkencelerinden biri gibiydi. Cetvellerin parmak eklemlerimize çarpması.

Ama durmasını istemiyordum. Bu acıyı arzuluyordum. Açlık çekiyordum.

"Özür dilerim," dedi sessizliğimiz içinde. "Bunu öylece ağzımdan kaçırmamalıydım." *Bunu geri alamazsın. İki kere söyledin ve geri alamazsın.* "Sadece rol yapabiliriz-"

Döndüm ve o da geri çekildi, benden uzaklaştı. Yüzümdeki ifadeden korkmuştu. "Ne numarası?"

"Ben söylemedim."

Vahşi olmak ve her şeyi açıklığa kavuşturmak istedim. Aramızdaki bu dayanılmaz sıcaklığı alıp soğutmak. Her şey tanıdık gelsin. Rahatlatmak. Ama onun gözlerindeki ışığın sönmesini izlemekten yorulmuştum. Onu inciten şey olmaktan yorulmuştum.

Soğuktan bıkmıştım.

"Zilla sadece sana karşılık veremeyecek şeyleri sevdiğini söyledi," dedim ve ona beni sevmekle bir ilgisi olmadığını hatırlattım.

"Zilla yanılıyor."

Onun lanet olası inanma isteğine tanık olmak acı vericiydi. Ve ben bir şekilde onu yakalamıştım. Bana da bulaşmıştı. Bu umutla. Ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Köklerinden sökmeye çalışmak dışında, ama bir şekilde onu bile yapamıyordum.

"Ben gidiyorum..." Poppy önce kutuya, sonra da karanlık pencerelere baktı. "Ben biraz uyuyacağım."

"Evet," dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yanımdan geçip yatak odasına doğru yürüdü ve ben ona uzanmamak için ellerimi yumruk yaptım. Yatak odasının kapısının kapanma sesiyle irkildim.

Biraz daha kahve, çünkü ben de çok yorulmuştum ve banker kutusunun olduğu masaya oturdum. Dosyaları çıkarıp konularına göre düzenlemeye başladım. Evler. Kampanya. Vasiyeti.

Beynimin arkasında, buna hazır olmalıydım. Çılgılık atmasına. İlk bağırışında, gırtlaktan *hayır* dediğinde, ona doğru yola çıkmıştım.

Onu yatakta başka bir kâbusun içinde buldum. Yüzünde gözyaşları vardı. Omuzlarına dokundum, onu rüyadan çekmeye çalıştım ama karşı koydu.

Be

n. "Ronan!" diye bağırdı.

"Buradayım genç kız," dedim ve onu kollarıma çektim. Soğuktu ve Titriyor ve sanki onu ulaşması gereken şeyden alıkoyuyormuşum gibi benimle savaşıyordu. Ama rüyasından uyandığı an, sessizleşti. Her kası hareketsizdi. Sıkı.

İçten içe ne yaptığını biliyordum. Kendini acıya hazırlıyordu.

"Rüya görüyordun," dedim.

"Evet, ben... ben hatırlamıyorum. Artık yok."

Rüyanda beni mi görüyordun? Sormak istedim. Sana acı mı çektiriyordum?

Arkasına yaslandı ve karanlık odada cesur gülümsemesinin parıltısını gördüm. "Gidebilirsin," dedi. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Değilsin," dedim, yatak başlığına yaslandım, kollarım hâlâ ona sarılıydı. Kaskatı kesilmişti ama hareket etmedi.

"Sakin ol," dedim. "Her şey yolunda."

Yavaşça, dikkatlice, bana karşı erimeye başladı. Ve bunun bana verdiği zevk neredeyse müstehcendi. Hiç kimsenin tesellisi olmamıştım. Ben kabusların getiricisiydim. Onları uzak tutan değil.

"Dükkândaki kızı rüyamda görüp duruyorum," diye fısıldadı sonunda, eli yavaşça göğsüme doğru uzandı. Tam kalbimin üzerine.

"Solacak," dedim ona.

"Kabus görüyor musun?" diye sordu, yatak odası karanlıktı, bu yüzden başımı salladığımda beni görebileceğini sanmıyordum. Ama "Ne hakkında?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum."

"Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum."

"Gerçekten hatırlamıyorum. Bazen ağzımda bir tatla uyanıyorum. Viski ve mide bulantısı. Kötü bir rüya gördüğümü böyle anlarım."

"Bu yüzden mi uyumuyorsun?"

Tabii ki fark ederdi. Yıllarca birlikte vakit geçirmiştik, ikimiz. Sadece ikimiz. Hücrelerime kadar onun farkındaydım. Elbette o da aynı dikkati gösterecekti.

"Evet."

"Kalmak zorunda değilsin," dedi.

"Biliyorum."

Ve yine de kaldım.

"Poppy?"

Hiçbir şey söylemedi, bu yüzden uyuduğundan emindim. Bunu söylemek için tek sebebim buydu.

"Daha önce kimse beni sevmemişti."



ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ronan

Birkaç saat uyudu ve şafaktan hemen önce lanet bir tavşan gibi uyandı. Gitmeye hazırdı. Gülümseme ve iyimserlikle doluydu.

Bu sabah düşün etrafında garip bir dans yapmıştık. "Sen git."

"Hayır. Sen git."

Nemli saçlar ve yeni fırçalanmış yüzlerle kanepeye oturduk ve ben onu duşta becerme hayaliyle işkence gördüm.

Geceyi onu kollarınızda tutarak ve nefes alışını dinleyerek geçirdiğinizde elde edeceğiniz şey budur.

Ve eğer, kızım, seni duşta becermek istiyorum deseydim, gidip suyu açacaktı. Hangimizin daha kötü olduğunu bilmiyordum: İstemeye hakkım olmayan bir şeyi istediğim için ben.

Ya da onun beni istemesi.

Her iki şekilde de, mesafemi koruyordum. Biraz mesafeye *ihtiyacım vardı*.

Bana beni sevdiğini söylemişti ve ben de bir kâbustan sonra onun gözlerini kurulamıştım ve şu anda kim olduğumu bilmiyordum. Sınırlarımı ve sınırlarımı kaybediyordum ve bunların hiçbirini iyi hissettirmiyordu.

Poppy kutunun yanındaki kanepeye oturdu ve bana doğru umut saçtı. Bu üzgün banker kutusunun içinde bir tür sır olacağını düşünüyordu.

Dün gece yaptığım yığınlara bakarak, "Çoktan gözden geçirdin mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

Bu kutudaki her şeyin saçmalık olacağına dair güçlü şüphelerim vardı. Ama bir yerden başlamamız gerekiyordu.

Kanepeye yerleşti, gün ağarıırken ince bir kız çocuğu gibiydi. Günlerdir bir şey yemediğini fark ettim. Saatlerimiz yolculuktan dolayı ters duruyordu ve güçlü bir rzg r onu uurabilirmiş gibi görünüyordu.

Ben de mutfağa geri döndüm ve Niamh'ın çatı katındaki bahçesinden büyük domates dilimleri ile iyi kahverengi ekmek üzerine kalın hindili sandviçler yaptım ve bunları ona getirdim. Kutunun etrafında daha fazla yığın vardı ve çenesinde ve parlak yeşil g mleğinde bir is lekesi vardı.

"Bir şey buldun mu?" Ben sordum.

"O gece göz gezdirdim," dedi. "Ne zaman-"

"O geceyi hatırlıyorum," dedim, soğuk olmaya çalışmadığım halde soğuktum.

"Ben bir şey görmedim." Bir eliyle sandviçini kavradı ve büyük bir ısırık aldı, çiğnerken elini ağzının üzerinde tuttu. Çok sevimli bir kızdı.

"Ama ne aradığımı bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. zerinde 'kirli çamaşırlar' yazan banka hesapları mı? zerinde büyük bir X işareti olan haritalar mı?" dedi ve g lmediğim bir espri yaptı.

Kanepede yanına oturduğumda o kadar uzağa kaydı ki kazara dokunmamızın imk nı bile yoktu. Hâlâ garip bir dans yapıyorduk.

Düzinelerce dosyadan birini açtım ve senatörün orijinal vakfının k r amacı gütmeyen evraklarını buldum. Ve sonra evlerin tapuları. Peyzaj şirketlerinin sözleşmeleri.

Yukarı baktı. "Yemek için teşekkür ederim-"

"Bu sadece bir sandviç, Poppy." Onu böyle büyük şehvetli ısırıklar alırken görmek, benim yaptığım bir şeyle beslenmesini sağlamak, onunla bu küçük şekilde ilgilenmek... iyi hissettirmesine rağmen onu küçültmek. Kulübede de aynı şekilde iyi hissettirmişti. Dün gece onu k buslara karşı sımsıkı tutarken de aynı şekilde iyi hissettirmişti.

Başka bir dosya aldım ama senatörün vakfı için daha fazla evrak işiydi.

"Bir şey bulamazsak ne olacak?" diye sordu.

"Bennington'ı aramaya gideriz."

"O öldü, değil mi?"

"Kayıp  l değil."

"Caroline, Bennington'a ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi," dedi Poppy.

"Bryant da aynısını söyledi."

"İçlerinden biri yalan mı söylüyor?" Bana baktı, parlak gözlerinin ardında zihni dönüyordu.

"Bryant Morelli neden avukat hakkında yalan söylesin ki?" Ben sordum.

"Söyleyeceğinden emin değilim. Ama Caroline onun ölümüyle bir ilgisi olsaydı yalan söylerdi."

"Yalan söylerdi," diye kabul ettim.

"Yüzünü kurtarmak için." "Ama ya bu bir çıkmaz sokaksa?"

"Poppy-" Sakinleştirmek için ona uzandım ama ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Hayır. Ne olacak?" diye bağırdı. "Bryant'a istediğini veremezsek ne olacak?"

Bryant sadece beni istiyordu ama bunu ona söylemeyecektim. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Ben hallederim."

"Bryant için çalışarak mı? Bunu yapar mısın?"

"Caroline ile Bryant arasında pek bir fark göremiyorum, Poppy," dedim. Gerçi bu doğru değildi. Ama bunların hiçbirini duymaya ihtiyacı yoktu. Duyması gereken şey güvende olduğu ve bunun onun hatası olmadığıydı.

"Burada bir şey yok Ronan," dedi Poppy.

"Her şey yolunda."

"Sen öyle diyorsun diye mi?"

"Çünkü ben öyle yapacağım."



ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Poppy

TITRIYORDUM. Dairenin havasını değiştiren ince bir titreme. Ronan beni pimi çekilmiş bir el bombasıymışım gibi izliyordu. Ki bu doğruydu. Ben de öyle hissediyordum.

Boğazımda düğümlenen öfke midemi bulandırıyordu. Ama aynı zamanda başka bir şeydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. *Bir şeyler yapma* ihtiyacı.

Bir şeye zarar vermek için.

Bir şeyleri ezmek istedim. Ronan için her şeyi güvenli hale getirecek gücü istiyordum. Onun benim için yaptığı gibi.

"Poppy," dedi Ronan bileğimi tutarak. Hırlamak ve onu ısırarak istedim. Ona vurmak istedim. Kıyafetlerini çıkarıp durmam için yalvarana kadar onu becermek istedim.

Öfke ve şiddet içindeydim ve... korkutucuydu.

"Ben duş alacağım," dedim ve elimi çektim. Neredeyse koşarak banyoya gittim, duşu açtım ve içine çığlık atabileceğimi düşünerek bir havlu aldım. İstiyordum ki...

Ronan aniden oradaydı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı. Beni makyaj masasına doğru itti, vücudu benimkiyle birleşti.

Evet, vücudum çığlık attı. Bu. O. Şimdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Hak ettiğinden çok daha büyük bir öfkeyle sordum. Ama ben doluydum ve o buradaydı.

"İhtiyacın olanı veriyor musun?"

"Neye ihtiyacım olduğunu sanıyorsun?" Alay ettim.

"Öfkeni koyabileceğin bir yer. Vuracak biri. Becerilecek bir vücut."

Onu ittim ama hareket etmedi. Kararlı. Kaya gibi sağlam. Onu ittim. Hiçbir şey olmadı. Güçlü ve iriydi ve karnıma karşı kaya gibi sertti.

"Ne istersen yap, genç kız."

Ona bir tokat attım. Yüzüne olabildiğince sert. O kadar sertti ki elim acıdı.

Gözleri parladı, dili dudaklarını yalamak için dışarı çıktı ve ben aniden onun siki için çaresiz kaldım. Doldurulmak için. Sikilmek için.

Kemerini tuttum, açtım ve pantolonunu çekerek açtım. Yardım etmedi, sadece duruşunu genişletti.

Ellerimi onun kalın uzunluğunun etrafına doladım ve ikimiz de inledik.

"Morellilerin seni almasına izin vermeyeceğim," dedim. Tırnaklarım testis torbasının hassas derisini sıyırdı ve zar zor yüzünü buruşturdu. Aletindeki kan akışını hissedebiliyordum. Bundan ne kadar hoşlandığını hissedebiliyordum.

Beni ne kadar çok
istediğini. "Sen
benimsin."

Beni makyaj masasına doğru döndürdü, böylece ikimiz de aynaya bakıyorduk. Tanrım, çok güzeldik. Saçlarım çılgına dönmüştü, gözleri yanıyordu. Hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Kıcımlı ona doğru kaldırdım ve o da elbisemin eteğini kaldırmaya başladı. *Evet, evet. Şimdi. İşte böyle. Beni böyle becer.*

"Kendini hazırla, genç kız," dedi, sesi sert bir hırıltıydı. Elleri makyaj masasında benimkilerin üzerindeydi. Sonra içime girdi ve bu çok iyiydi. Şimdiye kadar yaşadığım en doğru duyguydu. Aldığım zevkle çılgılık attım. Acının tatlı sızısıyla.

Eli boğazıma dolandı ve başımı kaldırarak aynada tekrar gözleriyle buluşmamı sağladı. Bedenlerimiz her hamlede sarsılıyor, saçlarımız yüzümüze dökülüyordu. Kendimi bu harap ve büyüleyici halimle zar zor tanıyordum.

"Sen bir kraliçesin, *bir chuisle*. Lanet bir kraliçe."

"Ronan," diye nefes aldım, vücudum alev alev yanıyordu. Ve kendimi hiç bir insana bu kadar bağlı hissetmemiştim. Bu sadece seks değildi, hayatta kaldığımız her şeydi. Bizi parçalayacak güçlere rağmen burada nasıl durduğumuzdu.

Bizi öldürecek güçler.

Birbirimiz sayesinde hayattaydık ve onun da bunu hissettiğine inanıyordum. Benim bildiğim gibi o da bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Bu aşk, demek istedim. Ama beni o kadar sert ve iyi beceriyordu ki

boğazımdan sadece yüksek bir inleme sesi çıkıyordu. Vücudum titriyordu, her kasım titriyordu. Eteğimin altına uzandım, elim

Vücutuma girip çıkarken sert uzunluğunu fırçaladım. Tısladı ve ben tekrar yaptım. Elimin düz kısmını ona, topuğumu klitorisime doğru ittim ve ayak parmaklarımın üzerine kaldırıldım.

Orgazmım dünyayı parıltıya, kemiklerimi sıvıya çevirdi. Kalbim her attığında daha çok onun kalbiydi.

"Ronan," diye nefes aldım, aynada onun gözleriyle karşılaştım. "Lütfen," diye fısıldadım. Mutluluktan uçmuştum ve mahvolmuştum.

Ona karşı olan tüm engelleri kaldırmıştım. Her savunmayı. Onu seviyordum ve o da bunu biliyordu. İki insanın olabileceğini hayal edebileceğim kadar yakındık.

Havlunun içine girene kadar aletini okşayarak bedenimden çıktı. Göğsü kabarıyor.

Ve ona hiç sahip olmamışken onu nasıl elimde tutabileceğimi merak ettim.



ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Poppy

RONAN Bennington'ı aramak için bazı telefon görüşmeleri yaptı ve ben de çatı bahçesinde biraz temiz hava almak için üst kata çıktım. Niamh'ı bir çim sandalyede, yüzü güneşe dönük, sarkık bir güneş şapkası takmış halde buldum. Çatı kapısının açılma sesini duyunca gülümseyerek başını çevirdi ama gelenin ben olduğumu görünce kaşlarını çatı.

Başka bir gün olsa, benden hoşlanmadığı için utanarak arkamı dönüp gidebilirdim.

Ama daha büyük sorunlarım vardı ve o dairede duvarlara tırmanıyordum.

"Başka birini mi bekliyorsun?" diye sordum ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim. Ses tonumdaki bir şey onu gülümsetti.

"Evet," dedi. "Ama yapacaksın."

Bu hafif övgüye güldüm. "Ronan nerede?" diye sordu.

Bennington'dan bahsettim ve sonra o burada olduğu ve güvenebileceğim başka kimse olmadığı için ona kutuyu anlattım.

"Hiçbir şey mi?" Niamh söyledi. "Şaşırdığımı söyleyemem."

"Sanırım ben de değilim. Ama ben... şey, umuyordum."

"Evet, kalbini kıracak olan umuttur." İcini çekti ve yüzünü güneşe doğru eğdi.

"Ronan, Bryant Morelli ile çalışacağını söylüyor."

Niamh "Ne yapacaksın?" der gibi bir ses çıkardı.

"Bryant için çalışmanın Caroline için çalışmaktan farklı olmadığını söylüyor."

"Daha iyi olabileceğini hayal ediyorum. Aile gibi mi?"

"Daha iyi mi?"

"Sana ne söylememi istiyorsun, genç kız? Zengin ve güçlü insanlar her yerde aynıdır." Başını çevirip güneşe karşı kısılmış tek gözüyle bana baktı. "Senin istediğin *onun* farklı *olduğunu* söylemem. Ronan'ın farklı olduğunu."

Evet. Kalbim boğazımda düğümlendi. Bana bunu söyle. En azından bunu söyle. Eğer beni sevmiyorsa. Aşkımın onu değiştirdiğini söyle.

Ama Niamh'ın işi beni rahatlatmak değildi. Esinti Niamh'ın bahçesindeki bitkileri karıştırdı. Burada bir şemsiyeye ihtiyaçları vardı. Güneşe kalkan olabilecek muşambalardan birine. Bir kıza arkasına saklanabileceği bir şey verirdi.

"Gençken ben de sana çok benziyordum," dedi Niamh ve ben gerçekten güldüm. "Hayır, bu doğru. Ben iyi bir aileden geldim. İyi bir çocukluk geçirdim. Babam sorunlara karışmıştı ama bunu gizli tuttu. Üniversiteye gidene kadar haberim bile olmadı. Annem gece yarısı aradı ve babamın kaçırıldığını söyledi. Ondan bir daha haber alamadık."

"Niamh, çok üzgünüm-"

Elini kaldırdı, benim sempatiyle ilgilenmiyordu. "İşte o zaman işin içine girmeye başladım. Cevaplar aramaya. Bela arıyordum. İntikam. Tüm bu süre boyunca benim gibi kızların yapması gerekeni yapıyordum. Evlendim ve bir hayat kurdum. Hatta..." Tepesinden bir kuş uçtu ve gözleriyle onu takip etti. "Bir bebeğim oldu."

Midemde düğümler oluşuyordu ve ona durmasını söylemek istiyordum. Mutsuz sonlarla doluyduk ve ben mutlu bir son bulmaya çalışıyordum.

"Ama yavaş yavaş bir silaha dönüşüyordum," dedi. "İngilizlere karşı kullanılacak bir silaha. Ben bir silah olarak doğmadım, bir silaha dönüştüm. Sempatiye ihtiyacım yok, Poppy. Ben seçimlerimi yaptım ve pişmanlıklarım ile yaşıyorum."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü Ronan'a bir silaha dönüştürülebileceği andan itibaren bir silah olduğu söylendi. Ona tek değerinin kan dökmek olduğu söylendi. Tek değeri kargaşaydı. Seçimi o yapmadı, söz sahibi olamayacak kadar küçükken seçim onun için yapıldı."

"Ve sizce seçme şansı olsaydı, o da aynısını yapmaz mıydı?"

"Senin hakkında nasıl konuştuğunu, sana nasıl baktığını gördüm. Tanrı aşkına seninle evlendi ve bunu hafife almazdı. Bence o çocuk seni güvende tutmak için kendini öldürebilir. Ama insanlar ondan bunu yapmasını istemeyi bırakırsa iyi olur."

* * *

Ronan

Yasal ya da diğer bağlantılarımın hiçbirisi Bennington hakkında bir şey bilmiyordu. Ve bunu da bir başka çıkmaz sokak sayarak telefonu kapattım. Saatime baktım ve irkildim. Poppy çatı bahçesine çıkmıştı ama bu Niamh'ın genellikle orada olduğu bir zamandı. Yukarı çıkıp Niamh'ın Poppy'yi yemediğinden emin olmak için dairenin kapısını açtım - gerçi o kızın kavgasını bulma şekline bakılırsa, Niamh'ı parası için koşturacağını hayal edebiliyorum.

Poppy, omuzları bağcıklı sarı bir sundress giymiş, güneş ışığının aydınlatığı koridordan aşağı iniyordu. Saçları tokayla yüzünden uzakta toplanmıştı. Bu yeni kıyafetlerini sevdim. Yeni görünüşü.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu. Daireme geri adım attım ve o da arkamdan içeri girdi. Güneş ışığı, New York ve pahalı şampuan gibi kokuyordu. Poppy.

"Birkaç kişinin bana geri dönmesini bekliyorum," dedim.

"Yani bekleyecek miyiz?" Beklemek beni rahatsız ediyordu. Hareket daha iyi hissettiriyordu. "Kart oynamak ister misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Oyun mu? Sessiz sinema mı?"

"Sen neden bahsediyorsun, Poppy?"

Bana gülümsedi, aydınlık ve karanlık bir yaratıktı. Sürekli şaşırtırdı. "Beklerken zaman öldürmen için sana bazı seçenekler sunmaya çalışıyorum."

"Benimle flört mü ediyorsun?"

"Açıkçası, bu işte pek iyi değilim. Öğle yemeği yiyebilir miyiz?" "Bu çok tehlikeli," dedim ona.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu bana kirpiklerini kırıştırarak.

"Sana göstereceğim," dedim ve onu ve güzel sarı sundress'ini fırlattım.

Omzumun üzerinden.

Yatak odasında onu tatlı tatlı öptüm. Şefkatle.

Yeni bir tür öpücük. Farklı bir tat.

Son seferin panzehiri. Şiddete ve öfkeye. Giysilerimiz düştü ve tekrar yatağa yığıldık.

"Böyle," diye fısıldadı ve üstüme yuvarlandı. Beni becerirken ellerimi kalçalarına koydum. Ama bunu daha önce yapmadığı belliydi. I

Senatörün ona yatak odasında hiçbir güç vermediğini hayal etti ve bu düşünceyle onu tekrar öldürmek istedi.

Ritmi tamamen yanlış tuttu ve ben dışarı kaydım, o da irkilerek garip bir şekilde üzerime geldi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı utanarak. Üzerimden yuvarlanmak için ağırlığını kaydırды ama ben kalçalarını tuttum. Onu orada tuttum.

"Her şey yolunda, Poppy," dedim. "Kendine bir saniye ver." "Ben... Ben bunu yapmadım."

Biliyordum. Ve buna bayıldım. Onun masumiyeti, ne kadar beceriksiz olursa olsun, benim için çok lezzetliydi. Banyoda beni tokatladığı zamanki kadar lezzetliydi.

Onun savaş için yaratılmadığını biliyordum. Dün düşündükleri unutulacak ve kimsenin zarar görmesini istemediğini hatırlayacaktı. Kalbi yumuşaklığa dönecek ve intikam hayallerinden vazgeçecekti.

Ben savaş için yaratılmışım. Tatlı Poppy değildi.

Ona istediği ritmi gösterdim, nazıkçe. Sessizce. İlk başta yavaştı, sürtünmeyi ve açığı buluyordu. Sığ ve kısa, beni sikmekten çok sürtünüyordu.

Bu tarafa gelmeyecektim. Ama o gelmişti. Ve hayatımda hiçbir zaman bu benim için yeterli olmamıştı.

Ama Poppy'nin zevki, benimle paylaştığı sürece bana aitti. Ve bu fazlasıyla yeterliydi.

* * *

Sonrasında karanlıkta yattık, yorgun ama dinçtik. Onu her becerdiğimde, bir şeylerden kurtulduğumu hissediyordum.

Yan yattı, tenlerimiz birbirine yapıştı ve sonra birbirinden ayrıldı.

"Dikkat et kızım," diye tısladım.

"Gençken ne olmak isterdin?" diye sordu. Güldüm. "Canlı."

"Hadi ama, St. Brigid'den önce çocukken. Böyle hayaller kuracak kadar gençken. Ne olmak isterdin?"

"Poppy-"

"Sadece bir soru." Bana gülümsedi. Ona kaşlarımı çattım.

"Profesyonel futbolcu."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"İyi miydin?" "Hayır."

Tamamen boktandı."

"Şaka mı yapıyorsun? Ne zaman şaka yaptığını asla anlayamıyorum."

"Aynı okula gittiğim bir çocuğun babası Belfast ve Liverpool arasında bir feribotta çalışıyordu. Düşündüm de... Feribotta çalışma fikri hoşuma gitti. Dışarıda olmak. Sürekli gidip gelmek. Suyun üzerinde olmak. Kuşlar falan."

"Kuşlar falan mı?"

"Sen sordun, neden arsızlaşıyorsun?"

"Öğretmen olmak istiyordum," dedi. "Bütün doldurulmuş hayvanlarımı sıraya dizer ve onlara okumayı öğretiyormuşum gibi yapardım. Penguen disleksikti. Ekstra yardıma ihtiyacı vardı."

Aman Tanrım, tatlılığıyla beni öldürecekti.

"Eğer yapmıyor olsaydın ne yapardın..." kelimeleri bulmakta zorlandı.

"İnsanları öldürmek mi?" Ona sordum.

"Bryant da sizden bunu yapmanızı isteyecektir, değil mi? Eğer onun için çalışırsan." Yüzündeki saçları ittim, parmağımla kulağının kenarını çizdim.

Çok yumuşaktı. Cidden, dokunduğum en yumuşak şeydi.

"Her şeyi yapabilirsin," diye fısıldadı. "Her şey olabilirsin."

Koridorumdaki Jacob'ı düşündüm, artık kimseyi öldürmek istemediğini söylüyordu ve o anda onun bir aptal olduğunu düşünmüştüm. Başka bir şey olabileceğine inanıyordum. Ama şimdi fark ettim ki inanmıyordu. Diliyordu. Farklı olmayı diliyordu. Ve Eden'ın gidişiyle, dileğini gerçekleştirmenin bir yolunu buldu.

Ben o kadar şanslı değildim.

"Ben bir askerim, genç kız. Bir katilim. Bildiğim şey savaş."

"Ama farklı olabilir," diye fısıldadı ve bedenimin üzerinde yuvarlandı. Bacaklarının arası ıslak ve sıcaktı ve onun ağırlığı, onun *düşüncesi* beni sertleştirdi.

Beni öptü, sikimi ağzına almak için vücudumdan aşağı kaydı ve ellerimi saçlarına doladım ve kendimi dilemeye bıraktım.

* * *

Poppy

"SADECE BİRKAÇ KEZ SEKS YAPABİLİRİZ," dedim.

"Bu doğru değil," dedi Ronan. Beni yine besliyordu. Fesleğenli, domatesli ve baharatlı küçük biberli makarna. Bir ton peynir. Hayatımda yediğim en lezzetli şeydi.

"Ronan," diye iç geçirdim. "Senin bile bir molaya ihtiyacın var."

"Öyle mi?" Bana sırtıttı. "Eğer ağlayan amca sensen, genç kız..."

"Biraz ağrım var," diye itiraf ettim.

Kahkahası yüzünden düştü. "Özür dilerim, yapmamalıydım-" "Sessiz ol," dedim. "Hepsini sevdim."

"Sanırım kart oynuyoruz?"

"Seni uyarayım, Go Fish oyunum efsanedir."

"Evet, sen gerçek bir kart köpekbaliğsın. Tom bana cin rummy oynamayı öğretti.

Kilisede."

"Kart almanıza izin veriyorlar mı?"

"Kağıt kesici olan birini öldürmenin zor olduğunu düşündüler sanırım." Bana gülümsedi, hatırladığım kadarıyla rahat ve gevşekti ve onu uzun zamandır bir hatıra da rahat ve gevşek görmemiştim. "Her neyse, cin rummy, benim oyunum bu."

"Bana öğretmek zorundasın," dedim. "Ben bilmiyorum."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve doğruldu, etrafına bakındı. "Burada kartım olduğunu sanmıyorum."

Bu beni şaşırtmadı. Onu hiç televizyon izlerken görmedim. Ya da eline bir kitap aldığını.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye sordum.

"Seni becermek eğlenceli."

Güldüm, içtiğim gazlı su neredeyse burnumdan geliyordu. "Ben gelmeden önce ne yapıyordun?" Yürüdüğüm tuzağı fark ettim içine girdim ve elimi kaldırdım. "Diğer kadınları kastetmiyorum. Burnumu sokmak istemedim."

"Başka kadın yoktu, genç kız. Önemli olan kimse yoktu. Ve uzun süre de kimse olmadı."

"Yani?" Bu işin peşini bırakmak istemediğim için sordum. "Eğlenmek için ne yaptın?"

"Gölmeyecek misin?"

"Aman Tanrım, sen... pandomimci f a l a n mıydın? Palyaço mu?

Lütfen, lütfen bana palyaço olduğunu

söyle." "Siktir git, Poppy. Ben

ciddiyim."

Yüzümü taşa çevirdim. "Gölmeyeceğim."

"Eskiden çizirdim."

Annesi gibi.

Ağlamamak için küçük yudumlarla hava aldım.

"Her şey St. Brigid's'de sona erdi ama küçükken sanatı çok severdim. Bir öğretmenim çizdiğim bir resmi şehirdeki bir yarışmaya soktu ve kırmızı kurdele aldı. Babamın bile benimle gurur duyduğunu hatırlıyorum. Beni bara götürüp göstermişti."

Makarnasını çevirdi ve bir ısırık aldı. Masada otururken tencereden yedik. Her birimiz iç çamaşırlarımızla. Romantik komedi filmlerinden bir sahneydi ve aşktan başım dönüyordu. Bir rüya gibiydi. Patlamaması için her şeyi yapabileceğim bir balon.

"Annen bununla gurur duyardı," diye fısıldadım.

"Çok uzun zaman önceydi" dedi. Ama kafasında dönen çarkları gördüm, kendini farklı bir şekilde görüyor olabilirdi.

* * *

Poppy

Kapıya vurulmasıyla uyandım ve Ronan'ın yatağı terk eden bedeninin sıcaklığını fark ettim. Koridorun ışığı yandı ve Ronan'ın alçak sesi gürledi. Raj cevap verdi. Kendimi battaniyeden kurtarmayı başarana kadar.

Ronan çıplak ve elinde bir silahla yatak odasına geri geldi.

"Bu kadar sıcak olmamalı," dedim, silahını komodine koymasını izlerken. "Kapıda kim vardı?"

Bana krem rengi bir zarf uzattı, gerçek balmumuyla mühürlenmiş türden. Son derece süslü. Eski tarz.

"Ne yazıyor?" Zarfa ısırarak üzere olan bir yılan gibi bakarak sordum.

"Ben okumadım."

Kalın kâğıdı aldım ve ağır bir yazıyla yazılmış bir not çıkardım. "Bu bir davetiye," dedim. "Leo Morelli ile içki içmek için."

"Ben mi?"

"İkimiz de."

Tek omuz askılı kırmızı bir elbise giymiştim. Dar ve seksiydi ve kolumdaki yara izini öyle bir gösteriyordu ki, "Bir boklar gördüm, bu yüzden benimle uğraşma" dediğimi düşündüm.

Ronan bana kızgındı ama elini omzumdan çekemiyordu, başparmağı yara izinin iyileşen kenarlarını okşayarak boynumda ürperti yaratıyordu.

"Elbisemi beğendin," dedim arabanın arkasında ona doğru kıvrılırken. Arabayı Raj kullanıyordu. Davetiyede silahlı gelmememiz ve sadece bir şoförle gelmemiz söylenmişti.

Bu iki kural da Ronan'ı mutlu etmedi. "Evde daha çok hoşuma giderdi."

"Güzel görünüyorsun," dedim elimi gömleğinin beyazında gezdirirken. Onu zayıf ve ölümcül gösteren koyu renk bir takım elbise giymişti. Seksi. Birlikte seksi görünüyorduk. Bir başka seksi ve tehlikeli çiftle içki içen seksi ve tehlikeli bir çift.

*Önemli bir şey değil. Burada göreceğ
bir şey yok, millet.* Yine de kalbim deli gibi çarpıyordu. "Bundan hoşlanmadım, Poppy."

"Sen dedi o a milyon zamanlar. Ama EVLİLİK yapılmış Biz güvende, hatırladın mı?"

"Morelli'lerin diğer Morelli'leri öldürdüğü bilinmiyor ama her şey olabilir."

"Neden bana zarar vermek istesin ki?"

"Çünkü kısa bir süre önce onu vurdum. O ve Caroline arasındaki savaş." Ağzım bir karış açık ona döndüm. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Omuz silkti, sessizdi. Başımın arkasındaki kol demir bir gerginlik çubuğuydu.

Artık kendimi içki içmek için buluşan seksi ve tehlikeli bir çiftin parçası gibi hissetmiyordum. Kafasını tuzağa sokan bir tavşan gibi hissediyordum.

* * *

Ronan

Süslü ve heybetli bir kapı vardı. Biz kapıyı çalmadan önce açıldı ve takım elbiseli yaşlı bir beyefendi ortaya çıktı. Uşak mı? Güvenlik görevlisi mi? Muhtemelen ikisi de. Leo Morelli'nin buna ihtiyacı olabilir.

Alçak sesle mırıldanarak bizi kalenin derinliklerine götürdü.

Tavana kadar uzanan beyaz rafları olan büyük bir kütüphane. Pelüş sandalyeler parke zeminin etrafında okuma köşeleri oluşturuyordu. Pencereleler bir ormana bakıyordu. Durum böyle olmasaydı burası hoş bir oda olabilirdi. Leo, Haley'nin oturduğu uzun koltuğun yanında durdu.

Onu son gördüğümde Leo'nun hayatı için savaşıyordu. Göğsüne bir kurşun sıkmadan hemen önce. Bu anıyı silkeledim ama içimdeki derin gerilim hiçbir yere gitmedi. Silahsızdım ve Poppy o lanet elbiseyi giyiyordu ve ben hiç bu kadar korkmamıştım.

"Poppy," onu durdurmak istedim. Onu burada tutmaya çalışmak, böylece Leo'nun planladığı intikam planı her neyse, sadece beni içerecekti. Böylece Haley'e yapamadığımı ona da yapabilecektim - sevgilisinin vuruluşunu izlemek.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı uşak / güvenlik görevlisi.

Bu insana güvenmek içimde yoktu. Bu eve güvenmek. Poppy dışında kimseye güvenmek. Ama başka seçeneğim yoktu. Poppy ve ben kütüphaneyi geçtik.

"Ronan," dedi Leo.

"Dinle, eğer bu bir tür intikamsa, Poppy'nin gitmesine izin ver-" "Öyle değil," dedi.

"Sana bir kurşun sıktım."

"Ama beni sen öldürmedin." Leo bana gülümsedi, tehlikeli bir adamdı. "Ve bence isteseydin öldürebilirdin. Caroline sana beni öldürmen için emir verdi."

"Teknik bir ayrıntıdan dolayı buna izin mi veriyorsunuz?" Ben sordum.

Haley gözlerini kıstı. "Hiçbir şeyin peşini bırakmayacağım. Bana kalsa Leo'yu vurduğun için cehennemde çürüyebilirsin. Ama onun ailesine karşı zaafı var."

Aile. Karşımdaki çift başka bir dünyada böyle bir çift olabilirdi. Göğsümde bir kayıp hissi vardı. Hiç sahip olmadığım bir şeyin kaybı. "Eğer bir anlamı varsa, özür dilerim."

Leo sanki onu rahatlatmak istercesine elini Haley'nin omzuna koydu.

"Hadi," dedi. "Bir şeyler içelim." Onu odanın öbür ucundaki küçük içki arabasına kadar takip ettim. "İrlanda viskisi?" diye sordu bir sürahiye kaldırarak. Başımı salladım ve kristal bir bardağa iki parmağını koyarak bana doğru yürüdü. Poppy'nin Haley'ye bir şeyler söylediğini görmek için arkama baktım. En azından Haley ona saldırmaya hazır görünmüyordu.

"Aynı şeyi az önce babanla da yaptım," dedim içkileri işaret ederek.

"Sana bir iş teklif etti."

"Ben buna teklif demezdim."

Dudağının kenarı cevap olarak yükseldi. Daha önce olduğundan daha hafif görünüyordu. Caroline'la savaştığı günlerdekinden. İntikama aç olduğu zamanlardan. Kadınlara baktım. Haley raftaki bir şeyi işaret etti. Poppy şaşkın görünüyordu. Bir kütüphane için bağ kurmak. Karanlık bir odada iki ışık kaynağı.

"Almayacak mısın?" diye sordu.

Ona bana karşı kullanabileceği bir şey vermek istemediğim için cevabı ısıarak geri aldım. "Neden buradayım, Leo? Eğer intikam almayacaksan?" diye sordum. "Çünkü Seni vurduğum için. Haley'e her şeyi yaşattığın için mi?"

Leo başını salladı ve boş şöminenin önüne oturdu. Arkasına yaslanırken dikkatliydi. Bunca ay sonra hâlâ kurşun yarasının acısını hissedip hissetmediğini merak ediyordum. "Otur," dedi Leo. "Yemin ederim güvendesin."

Oturdum, mükemmel olan viskimi yudumladım ve Leo'nun konuya girmesini bekledim.

"Muhtemelen seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim. Beni vurduğun için değil ama Haley kâbuslar gördü."

"Özür dilerim," dedim. Ve üzgündüm. O hayat... yaptığım o şeyler. Canavarlara inanarak ve sonra onları yere sererek kendime verdiğim rahatlık. Bu odada geçerli değildi. Kitaplar hakkında konuşan güzel kadınlar ve benimle içki içen Leo Morelli.

Leo elini salladı ve geçmiş bir anda silip attı. Odanın diğer ucundan Poppy'nin dikkatini hissedebiliyordum.

"Kimsenin Morelli piçi olmasını istemezdim ama iyi yanları da var."

"Senin lanet parana ihtiyacım yok."

"Sana tek kuruş vermiyorum. Sana bir iş teklif ediyorum. Bir yer."

"Ne?"

"Bu durumda olan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? İsmi değil ama kanı Morelli olan? Dünyada tek başına?"

"Evet." Çünkü uzun zamandır kendimi yalnız hissediyordum. "Yalnız değilsin. Ve biz kendi başımızın çaresine bakarız."

"Yani onlarla ilgileniyorsun." Leo'nun Bryant'ın piçleriyle ilgilendiğine dair söylentileri duymuştum ama onlardan biri olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Babam ya da Lucian için çalışmayacaksın. Benim kendi işim var. Kendi çıkarlarım var. Yapmam gereken kendi işlerim var." Gözleri raflardan kitap toplayan Haley ve Poppy'ye kaydı. "Morelli soyadı bir lanet olabilir. Ama sen bunu bir değere dönüştürebilirsin."

"On dakikadır Morelli'yim. O kadar yatırım yapmadım."

"Hayatın boyunca bir Morelli oldun. Ve bundan kaçabilirsin."

Viski bardağıma sııttım.

"Ya da onunla savaşılabirsiniz. Ben bu seçeneği tavsiye etmiyorum. Dünya tek başına yaşayan insanlar için güvenli bir yer değil. Sanırım bunu zor yoldan öğrendin. Ama burada bir yer bulabilirsin. Ait olduğun bir yer."

"Seninle çalışarak mı?"

"Aileni tanıyarak."

Nefesimi içime çektim ve viskimi bitirdim. "Bu benim için hiç işe yaramadı," dedim. "Aile."

"Hayır mı?" Leo sordu, gözleri odanın diğer ucundaki kızların üzerindeydi. "Yine de, sanırım anlıyorum."

Haley bir kitaba uzanınca elbisesinin altındaki şişlik ortaya çıktı. Hamile miydi?

Unutmuştum... ya da unutmadıysam bile, zihnimin gerisine itmiştim, orada kendini her türlü duyguya bağlamıştı. Ve bunların hepsi korku değildi.

Poppy de hamile olabilirdi.

"İş nedir?" Ben sordum. "Güvenlik mi?" Caroline'ın güvenliğini ben sağlıyordum. Bryant onun için de güvenlik yapmamı istedi. Bu işin ne gerektirdiğini biliyordum. Çoğu insana takım elbiselerin içine gizlenmiş silahlar gibi görünebilirdi ama karanlık tarafı ruhumu kemirmişti. Şike. Cinayet.

Leo başını salladı. "Ben emlak işinde çalışıyorum. Yeterince yıkım yaptın. Bir şeyler inşa etmeyi dene." Dudaklarını büktü. "Aslında

tatmin edici."

Bir şeyler inşa etmek. Kulağa tatmin edici geliyor.

Ayağa kalktı ve bize bir içki daha doldurdu. "Bu size kuzenlerinizle tanışma şansı verecek," dedi.

"Kuzenler." Yabancı bir kelimeymiş gibi söyledim. "Hepimiz kötü değiliz."

"Haley bir Constantine," dedim. "Bu nasıl oluyor?"

Hayalet gibi bir gülümseme. "Aslında çok basit. Onun ailesi umurumda değil. Ya da benimkiler. Birlikte bir hayat kuruyoruz. Önemli olan tek şey bu."

Ayağa kalktım ve büyük odada beni gülümseyerek karşılayan Poppy'ye doğru ilerledim. Elini benimkine doğru uzattı.

Hamile olabilir. Bu an. Yepyeni bir şeyin başlangıcı. Bizim ailemiz.

Elini tuttum. Beklenmedik bir denizde bir hayat çizgisi.

* * *

Poppy arabanın arkasında başını omzuma yaslayarak, "BU ÇOK GÜZELDİ," dedi. "Öyle değil miydi? Korkutucu değil, gerçekten güzeldi."

Ona cevap vermedim ve onun da benim cevap vermeme ihtiyacı yok gibiydi.

"Haley'i severdim. Hem de çok." Onu mutlu görmek güzeldi. Gülümsemek. Sakin. Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Bizi gelecek hafta yemeğe davet etti. Boş olup olmadığımızı görmemiz gerektiğini söyledim. Ki biliyorsun, bu çok komik."

Tüm cazibesine rağmen gülmedim ve kolumu okşadı.

"Neyin var?" diye sordu.

"Bana bir iş teklif etti."

"İş mi istiyorsun?"

"Hayır. İhtiyacım da yok." Yıllardır biriktirdiğim param vardı. İrlanda'daki hesaplarım Niamh sayesinde her yıl ikiye katlanıyordu. Pencereden karanlık gökyüzüne baktım. Bishop's Landing'de yıldızlar vardı. Bu gece bir sürü vardı.

"Sürekli aileden bahsediyordu. Morelli olmaktan nasıl kaçabileceğimden. Bununla savaşıbilirdim ya da bundan bir şeyler çıkarabilirdim."

Boğazından bir ses çıkardı, vücudu benimkine yapışmıştı. "Kuzenlerim var," dedim. Hiç alakası yokken. "Daha önce hiç olmadı. "Daha önce hiç

olmadı.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım." Ona, güneşli yüzüne baktım.

"Sadece bir kadeh şampanya içtin."

"Bunu fark ettin, değil mi?"

Soracak cesaretim yoktu. Belki de bilmek istemiyordum. Emin değildim ama orada bıraktık. Aramızdaki sessizlikte.

"Caroline'ın çocukları ben ve Zilla için kuzen gibiydiler." "Öyle mi?"

"Doğrusu, güzeldi. Ne kadar güzel olduğunu özlüyorum. Hep büyük bir ailem olsun istedim. Büyük tatiller. Bir sürü gürültü. Bir sürü çocuk."

Tabii ki vardı ve ben bunu hiç düşünmemiştim. Bir kere bile. Ama şu anda cazibesini görebiliyordum.

Eski evinin önünden geçiyorduk. Karanlıktı, dış ışıkların hiçbiri yanmıyordu.

üz

eri "Durabilir miyiz?" O sordu.

nd "Neden?"

e. "Bir şey var... Hâlâ orada olup olmadığını görmek istiyorum." "Raj," dedim. "Arabayı durdur."

* * *

Poppy

Yanmış bir kabuk, kırık camlar ve çimenlerin üzerine saçılmış elbiselerimi bekliyordum. Ama bıraktığımız geceyle hemen hemen aynı görünüyordu. Ön kapıda sarı bir uyarı bandı vardı ve pencerelerin hepsi karanlıktı. Çim bakım servisi bile uğramıştı -çimlerin kenarında o küçük tabelalardan biri vardı.

"Sen iyi misin?" Ronan sordu.

Tüm duygularımı ayrıştırdığımda elim boş döndüm. "Evet," dedim. "Bu ev için... hiçbir şey hissetmiyorum." İki yıl boyunca duvarları arasında dehşet içinde yaşadım. "Hiçbir şey."

Arabadan indik ve Ronan kapının önündeki bandı kapattı ve kilitli olmayan kapıdan içeri girdik. Işıkları açtığımda tam bir kaosla karşılaştım. Minderler parçalanmış, tablolar duvarlardan koparılmış ve parçalara ayrılmıştı. Ana kattaki tüm çekmeceler boşaltılmıştı. Her şey

Mutfaktaki üstten aydınlatma armatürleri tahrip edilmiş, yerdeki çatal-bıçak mayın tarlasını aydınlatmak için sadece çıplak ampuller bırakılmıştı.

"Her şey mahvoldu," dedim. Tüm hayatım. Olduğum kişi. Burası bir yabancınn eviydi. Bir yabancınn hayatı.

Üst kattaki eski yatak odama çıktım. Elbiselerim, binlerce ve binlerce dolar değeriinde, yok edilmişti. İç çamaşırlarım ve banyo malzemelerim konfeti gibi odaya saçılmıştı.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Dolabımın ışığını açarak sordum. "Ulaşamıyorum-"

Hemen yanımdaydı.

"En üst rafın en arkasında. Küçük bir kutu..."

Parmak uçlarında durdu ve etrafı yokladı.

"Orada olduğunu sanmıyorum, genç kız," dedi ve sahip olmak istemediğim umutlar yere düştü.

"Bekle," dedi ve özel olmayan bir ayakkabı kutusuna ulaşmayı başardı. Ama bu sahip olduğum en özel şeydi. O kadar özeldi ki, kız kardeşimin bundan haberi bile olmazdı. Kendimi korumak için o kadar özeldi ki varlığını bile unutmak zorundaydım.

Bana uzattı ve ben de yatak odasına geri dönüp parçalanmış yatağın üzerine koydum.

"Uzun zamandır buraya bakmamıştım." Derin bir nefes aldım, kendimi anılara hazırladım ve sonra kapağı kaldırdım.

Zilla'nın yeni doğduğunda hastaneden eve geldiğinde sarıldığı pembe ve mavi bir bebek battaniyesi vardı. Annemin ben küçükken benim için yaptığı bir kitap vardı. İnce motor becerilerimi geliştirebilmem için düğmeler ve fermuarlarla dolu kırıxık sayfalar. Bebekken babama ait olan gümüş bir çingirak. Üzerinde küçük filler olan tulumlar ve ilk kez hamile kaldığımda aldığıım çizgili pijamalar. Yaşayamayan bir bebeğın ultrasonu.

Kutunun kapağını kapattım ve onunla yüzleştım. Kalbimi görebildiğini biliyordum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi. "Teşekkür ederim."

Yüzü periliydi. "Sen-" Çaresizce karnımı işaret etti. "Bunu söylemek için çok erken," dedim. "Ama eğer öyleysem... Bunları ben istedim."

"Evet." Başını salladı, ciddi ve vakurdu. "İyi bir baba olacaksın Ronan."

Sanki ona tokat atmışım gibi başını çevirdi.

"Bebeğimiz hayatta kalmak için ne yaptığınızı umursamayacak.
Bebeğimiz damarlarındaki kanı umursamayacak."

"Bebeğimiz de aynı kanı taşıyacak," dedi, sanki bir uyarıymış gibi. "İyi
bir baba olacaksın. Anneni gururlandıracaksın."

Nefesi kesilmişti ve kollarımı ona doladım.

"Vay, vay," dedi arkamızdan soğuk bir ses. "Bulldog ve gelini."



ON ALTINCI BÖLÜM

Ronan

Bir kalp atışında silahım elimde, Poppy de arkamdaydı ama çok geç kalmıştım. Yatak odasında bizimle birlikte üç adam vardı. Hepsi silahlıydı ve kapıyı kapatmışlardı. Kapana kısılmıştık. Yakalanmıştık.

"Işıklarınızın yandığını gördük." En arkadaki adam bir adım öne çıktı. "Umarım sakıncası yoktur."

Tiernan Morelli. Koyu saçlı. Yakışıklı.
Kendini beğenmiş. Kötü.

Kendimi Poppy'ye, bebeklere ve asla gerçekleşmeyecek hayallere o kadar kaptırmıştım ki, geldiklerini bile duymamıştım. Niamh haklıydı. Zayıflığım benim gibi bir adama bunu yapıyordu; etrafımdaki herkesi tehlikeye atıyordu.

Tiernan silahını Poppy'ye doğrultarak, "Bırak onu," dedi. "Yoksa omzuna gerçekten bir kurşun sıkarım."

"Buna hiç gerek yok," dedim silahımı yatağın üzerine bırakarak. "Bryant böyle düşünmüyor. Babam sana biraz kızgın, kuzenim."

"Onu öldüremezsiniz," dedi Poppy adamlara, aptal bir kız gibi önüne geçmeye çalışarak. Beni vücuduyla korumak için. "O bir Morelli."

Onu arkama koydum. Çok sertti. Ama ya sert olacaktı ya da hiç. Niamh'ı ve kollarını sıvamış küçük oğlunu düşündüm. Adamlara doğru bir adım attım. "Ben de sizinle geleceğim. Bırakın onu."

Tiernan'ın haydutlarından biri Poppy'yi yakalamak istercesine bir adım öne çıktı ve ben de ona yumruğumla karşılık verdim. Onu yere serdim. Bir diğeri bana doğru savruldu ve adamın elindeki silahı o kadar hızlı aldım ki tepki verecek zamanı olmadı.

Sonra karnına bir tekme attım ve onu duvara doğru savurdum. Ellerinin ve dizlerinin üzerine, sonra da yere düştü, en az bir kırık kaburgası ve olması gerektiği gibi çalışmayan diyaframıyla nefes nefese kalmıştı.

Silahı Tiernan'a doğrulttum ama çok geç kalmıştım. Poppy'yi göğsüne yaslamış, elindeki silahı da kafasına dayamıştı.

"Çok tahmin edilebilirsin Ronan," dedi. Elini karnına doğru uzattı, bana aptalca bir şey yaptırmaya çalışıyordu. "Dur," dedi Poppy, elini iterek. Benim cesur, vahşi kızım. "Gideceğiz. Sorun yok."

"Gördün mü?" Tiernan dedi ki. "O kadar da zor değilmiş. O benimle gelecek, sen de arkadan takip edeceksin. Biri aptalca bir şey yaparsa bedelini öder."

* * *

Poppy

"Senin uysal küçük bir şey olduğunu duymuştum." Bishop's Landing'in Constantine kısmından Morelli tarafına doğru ilerlerken Tiernan silahını dizine dayamış yanıma oturdu. "Senin bir sorun olmayacağını."

"Hep bir zorba ve sadist olduğunu duymuştum." "Aileyle böyle mi konuşulur?"

"Sen benim ailemden değilsin."

Küçük bir tepenin zirvesine ulaştık ve Morelli malikanesi göründü. Devasa ve ortaçağ görünümlüydü, ay ışığında daha da uğursuzlaşıyordu. Cesaretim biraz azaldı ve ellerimi kucağımda birbirine bastırdım.

"Bryant ne istiyor?" diye sordum.

"Herkesin onun emirlerine uymasını."

Ronan senatörü öldürmeden ve beni hapishanemden kurtarmadan önce kim olduğumu hatırladım. Minnettar ve itaatkârdım. Kafam karışık ve kolayca yönlendiriliyordum. Beni güvende tutacağını düşünerek gücümün her zerresini vermiştim. Şimdi daha akıllı olmalıydım. Daha kurnaz. Daha acımasız. Param yoktu ama hesap numaralarım vardı. Bize biraz zaman kazandırmalıydı. İş o noktaya gelirse Ronan'ın hayatını satın almalıydım.

Araba evin önünde durdu ve kimse benim yerime yapamadan ben kapıyı açtım. Ronan'ın arabası arkamızdaydı ve o da arabasından iniyordu. "Ronan!" Bağırđım, döndü ve tökezledi, elleri arkadan bağılıydı. Gömleğinin yakası buruşmuş ve yırtılmıştı. Yüzü...

"Bu ne lan!" Çığlık attım ve kollarımı bir zırh gibi ona doladım. Birlikte yolculuk ettiğı iki adam da peşinden arabadan çıktı, her biri biraz sert görünüyordu. Görünüşe göre Ronan, elleri arkadan bağlanmadan önce birkaç yumruk yemişti.

"İnişli çıkışlı bir yolculuktu," dedi pisliklerden biri elini kaburgasına dayarken.

Ronan yarılmış dudağının arasından, "Ben iyiyim, Poppy," dedi. Gözü şişmişti ve yanağında yüzünü kanla kaplayan bir yara vardı. Arabadaki tüm cesur sözlerim dağıldı ve fare gibi davranıp onu güvende tutmak için her şeyi yapacağıma söz vermek istedim.

Ama hiç öyle olmadı.

Gecenin içinden fuayeye doğru sürüklendik ve ben gözlerimi kırıştırarak gözlerimin alışmasını sağlamaya çalıştım. Ronan'ın orada olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve oradaydı. Yürüyordu, çenesi yukarıda, hırpalanmış yüzü kalkıktı.

Pikey Tom'u ve Ronan'ın rahiplerden öğrendiklerini düşündüm. *Onlara hiçbir şey borçlu değiliz. Onlara hiçbir şey vermeyiz.* Doğru. Çenemi kaldırdım ve dirseğimi Tiernan'ın elinden çektim.

"Ben köpek değilim," dedim ona. "Beni çekmene gerek yok."

Boğazından kıkırdadı, bir kapıyı iterek açtı ve beni bir ofise soktu. Ay ışığı bir pencereden süzölüyor ve Bryant Morelli'nin üzerine dökölmüş gümüş gibi yerleşiyordu.

Panik içinde nefes alarak onu izledim. Ronan yanımdaki odaya itildi, elleri hâlâ arkadan bağılıydı.

Bryant masanın etrafından dolaşıp önündeki rahat deri koltuklara doğru yürürken, "Görünüşe göre Ronan mücadele etmiş," dedi. Solumda bir şömine vardı. Sağımda kitap rafları. Arkamda sadece kapı vardı. Pencereden koşarak girmedığım sürece odadan başka çıkış yolu göremiyordum. İkinci kattaydık.

"Ben Bryant Morelli," dedi, sanki bir kokteyl partisindeymişiz gibi elini uzatarak bana yaklaşıırken. "Resmi olarak tanışmadık."

Orada öylece durdum, öfkeden titriyordum. Ama önce eline sonra da yüzüne baktım. Ronan bağılıyken şakalaşmak olmazdı. Elini bıraktı.

Elini. Gözleri kısıldı ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Senatörün sana bundan daha iyi terbiye verdiğini sanıyordum," dedi.

"Ronan'ı çöz de görgü kurallarımızı gösterelim," dedim.

Bryant başını salladı. "Odadaki en tehlikeli adam o.

Sadece bir aptal gitmesine izin verir. Ve ben aptal değilim."

"Neden sadede gelmiyoruz?" dedim ve bir anda Bryant suratıma ters bir yumruk attı.

"Burada yetkili sen değilsin!"

Geriye doğru tökezledim ve Ronan kükreyerek elleri hâlâ arkadan bağlı olan Bryant'a doğru hamle yaptı ama Tiernan ve diğer iki adam üzerine çullanmıştı. Ronan karşı koydu ama Tiernan dizine bir tekme atarak bacağının altından çıkmasına neden oldu ve Ronan diğer dizinin üzerine sertçe düştü. Çığlığımı yuttum ve Bryant'a baktım.

"Bire karşı üç adam mı? Ondan gerçekten korkuyorsun."

"Ben hiçbir şeyden korkmam, Poppy. Bu, en yırtıcı hayvan olmanın getirdiği zevklerden biri." Masasına yaslandı. "Kızgıyım. Sana bir şans verdim Ronan. Bir hanedanın parçası olman için bir fırsat. Kral olman için. Ve şimdi... Leo ile toplantılar mı yapıyorsun?"

"Daha yeni içki içtik," dedim.

"Aptal kız, içki toplantıdır. Akşam yemeği toplantıdır. Golf toplantıdır. Tanrı'dan daha zengin olduğunuzda, iş her zaman olur. Aslında," Bryant ellerini uzattı. "Bu bir toplantı. Leo'yla neden buluşuyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece içki içmiştim. Güzel bir brie. Şaşırtıcı miktarda kahkaha. Ronan da sessizdi.

Bryant parmağını kaldırdı ve Tiernan kötü niyetle gülümseyerek Ronan'ın suratına bir yumruk indirdi.

"Dur!" Çığlık attım. "Dur! Doğruyu söylüyorum. Sadece içkiydi."

"Sana iş mi teklif etti?" Bryant Ronan'a sordu ve bir saniye sonra Ronan başını salladı.

"Sen mi aldın?" Bryant sordu.

Ronan, "Morelliler için çalışmıyorum," dedi ve ardından halıya kan tükürdü.

"Sen lanet olası bir Morelli'sin!" Bryant bağırdı. "Bu senin kanın, Ronan. Bu senin lanet olası kaderin ve seni ikna etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Yüzü aydınlandı. "Belki de şimdi biliyorumdur."

Bana doğru yürüdü ve ondan dalga dalga yayılan şiddeti hissedebiliyordum. Bu oyundan aldığı zevki.

"Ona dokunursan seni öldürürüm," diye tehdit etti Ronan. "Bir parmağını uzat-"

Bryant yüzüme dokundu. Elbisenin omzumu açıkta bıraktığını ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Kocana benim için çalışması için yıllar boyunca çok para ödedim. Ve bana olan borcunu ödeyemeden öldü."

"Sana ne borcu var?"

"Bilgi. Etki." Bana gülümsedi ve sonra saçlarımdan tuttu. "Belki bunu takas olarak alabilirim."

"Senin için çalışırım," dedi Ronan. "İşi kabul edeceğim. Ona dokunmayın."

Bryant'ın yüzü aydınlandı ve benden uzaklaştı. Nefesim göğsümde kabardı.

"Ne zaman?" Bryant sordu.

"Bana... bana sadece bir hafta verin," diye nefes nefese kaldı Ronan.

"İki gün. Sana bunu veriyorum. İki gün sonra buraya, ait olduğun yere döneceksin. Bir Morelli. Söyle."

Dövülmüş ve kanlar içindeki Ronan başını salladı. Bana gösterdiği ruh. Kalbi. Hayalleri. Eskiden olduğu adam, hepsi gitmişti. O yıllar önce tanıştığım katildi. Uzak. Soğuk ve uzak.

"Söyle!" Bryant kükredi.

"Bir Morelli," dedi

Ronan.

"Seni de oğullarım gibi yanımda büyüteceğim, Ronan. Göreceksin. Hayal ettiğinden çok daha fazla güce sahip olacaksın."

"Ronan," diye fısıldadım. "Hayır. Bunu yapma." "Çoktan yapıldı," dedi Bryant.

Ronan'ın arkasında duran adamlara işaret etti, omuzlarına bastırmayı bıraktılar ve Ronan ayağa kalktı.

"İki gün." Kurt gibi ve kendinden emin bir şekilde sırttı. "Ailemize hoş geldin."



ON YEDİNCİ BÖLÜM

Poppy

Arabamıza döndüğümüzde "YÜZÜN" dedim. Ona doğru uzandım, gözü ve dudağı kanıyordu. Dokunuşumdan kaçtı.

"İyi misin?" diye sordu. Arabayı o kullanıyordu. Evime geri döndüğümüzde Raj'ı arabanın arka koltuğunda baygın halde bulduk. Bilinci yerindeydi ama araba kullanacak durumda değildi.

Ters vuruştan dolayı hassaslaşan yanağıma dokundum. "İyi. Bu her şeyden çok gösteriş içindi."

"Gerçekten onun için mi çalışacaksın?"

"Başka seçeneğim yok."

"Biz... ne bileyim, senatörün onun için ne yaptığını bulamaz mıyız?"

"Nasıl? Nerede? Poppy, bunların hepsi çıkmaz sokak."

"Ronan-" Bizim için kurulan tüm o hayallerin patlamış gibi yok olduğunu hissettim. Şiddet ve daha fazla şiddet vardı. Ona dokunmak için uzandım ve o da uzaklaştı.

Midem korkuyla düğümlendi.

Apartmanda, çaresiz olmam dışında geçerli bir nedenim olmadığı için bankacıların kasasına gittim. Belki de kaçırdığımız bir şey vardı. Bir hazine haritası.

Ronan'ın yatak odasında bir şeylerle uğraştığını duydum ve daha önce incelediğimiz dosyaları çıkardım. Mücevherlerimin olduğu plastik poşet hâlâ masanın üzerindeydi ve onu alıp kanepenin üzerine fırlattım.

Ronan elinde deri bir çanta açarak odaya girdi. Çantanın içinde yeni giysilerimden bir demet gördüm. "Ne yapıyorsun sen?" Acı verici bir şekilde belli olmasına rağmen sordum.

"Hamile misin?" Bu soruyu bana bakmadan sordu. "Bu yüzden mi senin evine gittik? O boku almak için mi? Ve bana yalan söyleme."

O kutuya bok dediğinde irkildim.

"Ben... Henüz bilmiyorum."

Derin bir nefes çekti. "Ne zaman biliyorsun?" "İki hafta sonra."

"Tanrım, Poppy." Yan tarafa baktı, çenesi sertleşmişti. Yüzünü yıkamış ve gömleğini değiştirmişti ama ölümcül görünüyordu. Onu hiç görmediğim kadar ölümcüldü. Ve çok uzakta.

"Bana kızma," dedim. "Bilime kız."

"Evimden gitmeni istiyorum. Ülkeden gitmeni istiyorum."

Ona göz kırptım ve kutuya geri döndüm. Bunu beklemeliydim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. "Hayır."

"Seni burada istemiyorum."

Ne yaptığını bilmeme rağmen yine de canım yandı. Masanın üstündeki mücevher çantasını aldı ve çantayı valize koymak üzereyken kenarından tuttum.

"Gitmiyorum," dedim.

"Tanrım, gerçekten acınacak haldesin. Seni sevmiyorum."

Gerçek şu ki, bunu biliyordum. Beni sevmediğini ve belki de hiç sevmeyeceğini biliyordum. Geleneksel bir şekilde değil. Ama biz geleneksel olanı çoktan aşmıştık. Ama ne yaptığını da biliyordum, beni güvende tutmaya çalışıyordu. Çantayı elimden çekip aldı, ince plastiği yırttı. Mücevherler kanepenin üzerine döküldü. Altın ve elmaslardan oluşan bir şelale. Turkuaz ve safir. Mücevherler umurumda değildi; gerekirse pencereden atardım.

"Bana ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedim. "Neredeyse tanıştığımız andan beri bunu yapmaya çalışıyorsun."

"O da ne?"

"Beni uzaklaştırarak güvende tut. Ama benim için dünyadaki en güvenli yer senin yanın."

"Buna inanabiliyor musun? Az önce olan onca şeyden sonra? Senin neyin var, Poppy?"

"Hiçbir şey," diye tersledim. "O yüzden bana aptalmışım gibi davranmayı bırak."

"Burada olursan seni güvende tutamam. İntikamdan bahsediyorsun. Savaşta bahsediyorsun. Savaş böyle bir şey işte, Poppy. Eşyalarını topla," dedi.

"Gidersen özgürsün."

"Peki ya sen?"

"Ben asla özgür değilim, Poppy," diye bağırdı. "Ben bir katilim. Tek olduğum şey bu. Hep öyle olacağım. Ben lanet olası bir Morelli ve Constantine canavarıyım. Anlamıyor musun, bu benim dünyam."

Onu bir silah olduğuna inandıran sadece babası değildi. Ya da yetiştirildiği yer. Ya da rahipler ve arkadaşı Tommy'yi kaybetmesi. Caroline da vardı. Hiçbir çocuk, her adımında desteklenmediği sürece, tek değerinin insanları öldürmek olduğuna inanarak büyümmez.

"Senatörü öldürdün çünkü bana zarar verdi."

"Neden bunu asil yapmak istiyorsun?" diye bağırdı. "Senin neyin var ki bunu asil yapmak istiyorsun?"

"Çünkü seninle kurallar farklı," diye ağladım. "Bu dünyada." "İşte bu yüzden gitmen gerekiyor. Senin normal dünyaya ihtiyacın var, Poppy. İyi adamların, bir adamın kafasına kurşun sıkmadıkları için iyi adam oldukları bir yer. Peri annelerin sırf hayatınızı mahvedebilmek için sizi kurtarmadığı bir yerde. Nerede-"

Ayağa kalktım. "Beni normal dünya için mahvettin Ronan," dedim ona. "İstediğim tek dünya seninle birlikte kurduğumuz dünya. Eğer sen kalıyorsan, ben de kalıyorum. Gitmemi istiyorsan, benimle gelmek zorundasın."

"Bunu neden istiyorsun?" Gerçekten bilmiyordu. Görmedi. İhtiyacı olan şey buysa onu ikna etmek için hayatımın geri kalanını harcayabilirdim.

"Seni seviyorum."

"Poppy-"

"Seviyorum. Seni seviyorum." O inanana kadar söyledim. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

."

Çantaları bıraktı ve beni yakaladı, ayağımdan kaldırdı ve yere vurdu. Beni odanın diğer ucuna, iki pencerenin arasındaki duvara götürdü. Beni sarsmasını ve büyümemi söylemesini bekledim. Beni asla sevmeyeceğini. Ama bunun yerine alçak ve hararetli bir sesle "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kırptırdım, sorduğu soru ve yüzündeki azap beni şaşkına çevirmişti. Kalçalarını bana doğru kaldırdı ve sikinin sert uzunluğunu karnımda hissettim ve boğazımda inledim. "Çünkü bu aşk değil," diye hırladı yüzüme, aramızdaki her şeyi kirletmeye çalışarak. "Herkes sevişebilir."

"Kimse bana senin gibi hissettiremez."

"O uçakta Eden'ı yeterince sevmiştin."

"Sadece sen izlediğin için."

O kadar öfkeli kalmaya çalıştı ki. Tüm gücüyle ona sarıldı. Ve neredeyse onun için üzülüyordum. Uzandım ve siyah saçlarını yüzünden ittim. Onun güzel, kırık yüzünü. Elleri pencere pervazına tutunmak için omuzlarımdan ayrıldı ve ben pencere ile onun vücudu arasında sıkıştım.

Ve başka bir yerde olmak istemedim. Alnından öptüm. Yanağından. Yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım yüzüne karşı. İrkildi ve ben tekrar söyledim. Ve sonra tekrar. Umudumla ve kalbimle onu kendime bağladım. Bana inanırsa olabileceğimizden emin olduğum her şeyle. Ona baktığımda gördüğüm şeye inanırsa. O sadece bir katil değildi. Saf demirden bir kodu vardı. O bir kurbandı, hala yas tutuyordu. Hala acı çekiyordu. O benim azılı koruyucumdu ve bana zarar gelirse insanlığın kanunlarını çiğneyecekti.

Ben bir kraliçe olsaydım, o da benim kralım olurdu. Ve kendi krallığımızı bulurduk.

"Seni seviyorum," dedim tekrar, bana inanana kadar söylemeye kararlıydım. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Yüzünü kavradım ve gözlerimiz buluşacak şekilde kaldırdım. "Seni sevdiğimi nasıl bilebilirim?" Gözlerindeki soruyu okudum. Ve bunun bir iltifat arayışı olmadığını anladım. Dürüst olmak gerekirse bunun nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordu ve kabul ediyorum, çok fazla deneyimim yoktu ama hayatımda insanları sevmiştim. Ama onun kimsesi yoktu. Onu sevmesi gereken herkes onu terk etmişti. Ya da onu kullandı. Onu, yaşamasının tek yolunun yalnızlık olduğunu düşünen bu adama dönüştürdü. Asla olmaması gereken bir versiyonuna.

"Çünkü seni mutlu etmek istiyorum," dedim. "Çünkü sen beni mutlu ediyorsun."

"Nasıl? Seni becererek mi?" Yine kaba olmaya bile çalışmıyordu. Bunlar hayatında alışık olduğu ölçütlerdi. "Senin için öldürmek mi?"

"Çünkü bazen ne düşündüğünü biliyorum. Çünkü sen benim ne düşündüğümü biliyorsun. Çünkü bana gülümsediğinde, bir şey kazanmış gibi hissediyorum."

Başını tekrar benimkine yasladı ve alnımızı birbirine sürttü. "Ben ödül değilim, Poppy."

"Sen benim ödülümsün," dedim.

"Lanet olsun, bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Lanet olası gururun nerede, genç kız?" Bununla nasıl savaştığını hissedebiliyordum. Benimle savaşıyordu. Son bir çabanın tüm gücüyle.

"Gurur kimin umurunda?" Ben sordum. "Gurur bana ne kazandırdı ki? Bana kendimi kraliçe gibi hissettiriyorsun. Sanki her şey mümkünmüş gibi. Yıllarca incindikten, korktuktan ve istediklerimi asla ilk sıraya koyamadıktan sonra, elde ettiğim şey sensin. Güvende olmak için beni dünyanın öbür ucuna götüren bir adam. Bana acısını göstermek için tüm yaralarını açan bir adam. Bana omlet ve farl yapan ve bana dokunduğunda tüm dünyam değişen bir adam."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Boynunda ve omuzlarında gezdirdim.

"Ve bence, Ronan Byrne, daha yeni başlıyorsun. Eğer beni sevmene izin verirsen..." Islık çaldım, beni sevmek için getireceği şiddeti hayal ederken gözlerim yaşardı. Taşıyor olabileceğim bebeği düşünerek nefesim kesildi. Ve Ronan'ın onu nasıl seveceğini. "Doğanın gücü olurduk. Evcilleşmemiş olurduk."

Sözlerimdeki bir şey onun içindeki bir şeyi harekete geçirdi ve elleri pencere kenarından ayrılıp kıyafetlerimi yırtıp çekmeye başladı. Ağzı benimkini buldu ve bu bir fırtına olduğu kadar bir öpücük de değildi. "Nereden biliyorsun?" diye tekrar sordu, hâlâ bana inanmaya hazır değildi.

"Çünkü biliyorum."

O vahşi ve vahşiydi, ben de ona uydum. O bana dokunduğunda ve ben ona dokunduğumda hissettiklerim için çaresizdim. Elbisemin fermuarını yarıya kadar açtı ve geri kalanını yırtarak çıkardı. Orada iç çamaşırlarımla duruyordum ve başka hiçbir şeyim yoktu, yukarı bakan herkes tarafından görülebiliyordum ve umurumda değildi. Yeter ki bana dokunsun. Parmaklarım kemerini ve pantolonunun fermuarını çözdü ama o ellerimi savurdu ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Beni mahvediyorsun, Poppy. Beni mahvediyorsun. Sen kim olduğunu sanıyorsun da bu kadar cesur olabiliyorsun? Bu kadar vahşi olmak için?"

"Ben senin beni yarattığın şeyim," dedim saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak.

Ağzını iç çamaşırlarımın satenine dayadı. Ellerim geri fırladı, çirkin yüzüğüm cama kırılacak kadar sert çarptı ama o kıpırdamadı. Dikkati dağılamazdı. Satenin üzerinden beni yaladı, ben aklımı kaçırana kadar tekrar tekrar.

"Ne istiyorsun, Poppy?" diye fısıldadı bana karşı. Beni sevmesini istiyordum. Benim onu sevdiğim gibi sevmesini. Haklı olduğuma inanmak zorundaydım ama onu zorlayamazdım. Hazır olmadığı halde ona bir şeyler hissettiremezdim. Ve belki... belki de asla hazır olmayacaktı. Bu, kalbimde doğru olduğunu bildiğim bir riskti. Hayatımın geri kalanında ona karşı hissettiklerimde yalnız kalabilirdim.

"Daha fazla," dedim ve boğazının altından kıkırdadı. Üzerinden bir tür rahatlamamanın yuvarlandığını hissedebiliyordum, çünkü bunu bana verebilirdi. Bunun ona hiçbir maliyeti yoktu. Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar bana daha fazlasını verecekti. Külotumu ayakkabılarımın üzerinden sıyırdı ve üzerimde bıraktı. Ellerini yavaşça bacaklarımda gezdirdi. Baldırlarımın dışında. Dizlerimi. Uyluklarımda. Nefes nefese kalmıştım, nefesimi tutamıyordum. Tüm dünyam onun tenime dokunuşuna daralmıştı. Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ben sadece Ronan'ı önemsiyordum. "Çok güzelsin," diye fısıldadı, elleri kalçalarımın karnıma, bacaklarımda arasındaki ağrıya doğru gevşedi. Başparmakları beni okşadı, kaydırarak açtı. Beni açık tuttu. "Çok pembesin, Poppy. Çok pembe ve ıslaksın."

Beni öptü ve eğer vücudumun başka bir yerini öpüyor olsaydı, bu iffetli olurdu. Saygılı. "Ronan," diye inledim. Ellerimle saçlarını kavrayıp onu kendime doğru ittim.

Sırf bana eziyet etmek için direndi, pislik herif.

"Biraz daha?" "Lütfen."

Ve o da bana verdi. Beni duvara doğru itti ve orada tuttu, ağzı bacaklarımda arasındaydı. Kalçalarımı daha geniş bir şekilde omuzladı ve kalçalarımı kavrayarak beni sabit tuttu. Beni aşağıda tutuyordu. Ben ıslanmıştım ve o yüksek sesle konuşuyordu ve utanmaya ya da mahcup olmaya yer yoktu. "Siktir," diyordu etime karşı. "Siktir, Poppy."

Klitorisimi emdi, bir parmağını vücudumun içine kaydırarak ve boğazımda yüksek sesle inledim, kalçalarım doğru basıncı, doğru açığı arıyor, daha fazlasına sahip olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Ondan daha fazlasını almak için.

"Siktir, evet," dedi ve aşağıya baktığımda onu bana bakarken buldum, ağzı ıslaktı, vücudu ayaklarımda altındaydı. Eli bacaklarımda arasına gömülmüştü. Belki de onun için *aşk* kelimesi ile bana karşı hissettikleri arasında bir kopukluk vardı, ama parmaklarına karşı kendimi becermemi izlerken bunu gözlerinde gördüm. Pencerenin önünde çıırılçıplak, iki yana açılmış ve

Ondan başka hiçbir şey umurumda değildi. Ama bizi. İşte böyle biliyorum, diye düşündüm. Çünkü benim için en önemli şey sensin.

O da bana aynı şekilde baktı.

"Evet," diye inledim, parmaklarım yumuşak saçlarında. Ağzını tekrar üzerime koydu, dağınık ve vahşi, ve ben orgazmı patladım. Kendimi onun içinde kaybettim. Onun içinde. Beynim boştu, bedenim yıldız ışığıyla doluydu. Zevkten yaratılmıştım ve bacaklarım büküldüğünde beni yakaladı. Ağzımı onunkine dayadım, nefesimi onunkinden alarak yakaladım. Ve tabii ki o da bana verdi. Bana her şeyi verebilirdi. Her şeyi. *İşte böyle biliyorum.*

"Lütfen," diye fısıldadım, elim sikinin sert uzunluğunu buldu. Adımı dişlerinin arasından ısırana kadar onu avucumun içinde tuttum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı. Ve daha fazla dayanamayana kadar ihtiyacım vardı.

İşte böyle biliyorum. Ayağa kalktı, benim güçlü, muhteşem Ronan'ım, beni kollarının arasına aldı.

"Ronan, yaralısın-"

"Duracak kadar değil."

Bizi dev yatağı ve yumuşak çarşaflarıyla arka yatak odasına götürürken ağzı benimkinin üzerindeydi. Beni yatağın ortasına yatırdı ve ben de gömleğini çıkardım. Teni yumuşak ve sıcaktı ve o eserken sırtındaki kasların izini sürdüm, kendini bir elinin üzerine kaldırdı ve sihirli bir şekilde son giysilerinden kurtuldu. Bu adam her şeyi hallediyordu. Onunla yatağın arasına sıkışmış bir halde, elimden geldiğince aşağı doğru eğildim ve göğsünü öptüm. Sert meme ucunu. Göbeğinin ortasındaki yumuşak tüyleri. Bu kadar sert bir adam için gerçekten de çok yumuşaktı.

"Poppy," diye inledi, benden uzaklaşarak. "Yapamazsın."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Çenesinden öptüm. Altındaki deri de yumuşaktı. Kulağının kenarını.

"Seni becermek istiyorum genç kız," dedi kulağıma, tüylerim diken diken oldu. Kalbimin üzerinde. Bacaklarımı açarak onu kalçalarımın arasına aldım. Aletinin sert boyu ıslak amıma değdi ve ikimiz de inleyip titredik. Parmaklarımı onun etrafında kaydırdım, onu bana karşı daha sert bastırdım, vücudumun girişinde horozunun başını hissedene kadar kalçalarımı daha yükseğe kaldırdım. Beni tekrar tekrar öptü. Sert öpücükler. Beceriksizce. Burnu benimkine çarptı. Dişleri dudağımın kenarını kesti ve zar zor kontrol altında olduğunu fark ettim.

Ronan. Birlikte olduğumuz her anı neredeyse mükemmel bir kontrol altında geçiren Ronan'ım *kendini kaybediyordu*. Hayatımda hiç bu kadar muhteşem, bu kadar *sevilmiş* hissetmemiştim. Terliyordum, kalçalarım da kendi dölüm kayganlaşmıştı. Bu korkunç saç kesimi ve şüphesiz rakun gözleri. Bana duyduğu arzuyla titriyordu. "Beni mahvediyorsun, Poppy. İçine girdiğim anda her şey bitecek."

"Ronan," diye inledim, onun için ölüyordum. Onun bu versiyonu için. Onu tekrar kendime doğru bastırdım, kalçalarımı eğdim, böylece klitorisime çarptı ve boşalmamla dağıldı. Nefes alış verişimiz düzensizdi ve onun titrediğini hissedebiliyordum. "Seni seviyorum Ronan," dedim sert ve sevgili yüzüne gülümseyerek. "Senin bebeklerine sahip olmayı hayal ediyorum-"

Beni kaydırды, çekti ve bir nefeste içime öyle derin girdi ki çığlık attım. Tekrar durdu. Elleriyle yüzümü kavradı. "*A chuisse*, özür dilerim. Ben-"

"Güzel," diye nefes aldım, ama içim acıyordu ve kendimi yatağa kazığa oturtulmuş gibi hissediyordum. Ama bir kalp atışından diğerine, acı hafıfledi ve ben sadece çok doluydum. Gerilmiş ve dolmuştum. Onunla.

"Çok iyi," dedim yüzünü okşayarak. Gözlerimden yaşlar akıyordu, Ronan'ı sevmenin acısından değil. Her zaman zevkten. Ona doğru eğildim ve o da başını boynuma bastırıp kendini bedenimden çıkardı. Ona karşı titredim ve ürperdim. Vücudundaki titremeleri hissedebiliyordum. Sırtındaki kasları. Omuzlarımdan destek aldığı kollarını.

Çok fazla kontrol. Her durumda. O kadar ki, kontrolünü kaybetme korkusuyla kendini asla bırakmazdı. Acı çekmekten korkuyordu. Benimle birlikte pamuk ipliğine bağlı olması mucizevi bir şeydi. Bir hediye gibi hissettim.

Kulağına "Seni seviyorum," diye fısıldadım ve sanki benden uzaklaşmak istemiş gibi irkildi. Ama bacaklarımı beline dolayarak açığı değiştirdim ve tekrar içime girdiğinde hayal bile edemeyeceğim kadar derindi. "Seni seviyorum," dedim boğuk bir hıçkırıyla çünkü bu dayanılmaz derecede doğrudu. "Seni çok seviyorum."

Beni yatağın üzerinde üç büyük darbeye sikti ve sonra bana öyle sıkı sarıldı ki saçlarımı çekti. "Poppy," diye inledi ve sonra bir hamle daha yaptı ve kükredi, içime boşalırken adım karanlık odada yankılanıyor, titriyor ve anlayamadığım saçmalıklar fısıldıyordu. Bacaklarımın arasında uğuldayarak içimde bekleyen bir orgazm olmasına rağmen gevşek ve gevşektim.

İçimden yavaşça çıktı ve ben hâlâ hassas, hâlâ ona ihtiyaç duyan bir şekilde inledim. Bacaklarımın arasında onun boşalmasının kayganlığını hissedebiliyordum ve kalçalarımı birbirine bastırdım, çıkan kıvılcımlar karşısında nefesim kesildi. "İyi misin, Poppy?" diye fısıldadı, yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken. Göğüslerimdeki teri sildi. "Seni incittim mi, *bir chuisle*?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Bana zarar vermedin Ronan."

Yüzünü okşadım, onu öpmek için yüzümü kaldırdım. Ve sonra tekrar. Onun tadına doymak imkansızdı. Onu sonsuza dek öpebilirdim. Onun için daha aç ve daha aç. "Ah, kahretsin, genç kız," dedi. "Daha fazlasına ihtiyacın var."



ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendi tarafına döndü ve beni sırtım ona dönük olacak şekilde çevirdi. Kolları beni sardı ve kendimi onun göğsünde küçük, kucaklanmış ve güvende hissettim. Kıçımı, bana karşı sertleşen sikine bastırdım. Ona uzandım, kanımdaki ateş gittikçe yükseliyordu. Boynuma doğru kıkırdadı, nefesi tenime değdi ve ben titreyip inledim. Elimi geri uzattım, ona açtım. O kadar açtım ki sanki boşmuşum gibi hissettim.

"Buna ihtiyacın var, Poppy." Parmakları karnımdan bacaklarımın arasına doğru ilerledi. Bana dokunduğunda inledi.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Lütfen, Ronan. İhtiyacım var-"

Beni kaydırdı, istediği gibi ayarladı ve tekrar içime girdi. O sertti, ben ateşliydim ve birlikte ıslanmıştık ve her şey elektrik gibi geliyordu. Elektriklenmiştik. Ateş gibiydik. Elemental bir şeydik. Hava ve toprak gibi. Bu duygu zamansızdı.

Sonsuzduk. Beni tatlı ve yavaşça becerdi, parmakları klitorisime sertçe bastırdı. "Daha fazla," diye fısıldadım, ellerini tuttum, onu bana karşı daha sert bastırdım.

"Hayır."

"Ronan," diye tersledim.

"Güven bana," dedi ve sonra tekrar şakağımı öptü. Tatlıydı. Çok tatlı, acıttı. "Güven bana."

Ellerini bıraktım, ona karşı gevşedim, kendime dokunulmasına, kullanılmasına ve okşanmasına izin verdim. Yavaş ve uzun bir tempoydu bu, derimden sürünerek çıkmak istememe neden oluyordu ve ben onun adını hıçkırarak söylüyordum, çaresiz ve vahşi, orgazm bedenimin içinde kıvrılıp bükülüyordu. Ona uzanıyordum ve parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. "Lütfen," diye yalvardım. Tekrar ve tekrar.

"Hazır mısın?"

"Evet. Her şeye."

İçimden çıktı ve ben hırladığımda sadece güldü. "Seni böyle seviyorum," dedi. "Seni yatakta tutmak ve asla bırakmamak istiyorum."

Beni yüzüstü yatırdı ve yere düşürmediğim yastıklardan birini kapıp kalçalarımın altına soktu. Ellerini kığımın üzerinde gezdirerek inledi ve ne olacağını biliyordum. Kulübeden beri beni buna hazırlıyordu. "Bana çok şey veriyorsun," dedi. "Her teslim olduğunda. Çok güçlüsün, Poppy."

Parmaklarını kullanarak vücudumdan damlayan benim ve onun spermlerini topladı. Yavaşça bir parmağını sokarak göt deliğime sürdü. Nefes nefese kalmıştım ve inliyordum. Acısı geçiciydi ve gittiğinde arkasında dayanılmaz bir sızı bıraktı. Derin bir boşluk. Bir parmağını daha soktu ve üzerimde yuvarlanıp bacaklarımı iyice bastırırken boğazımdan yüksek bir inleme sesi çıkarmaya devam ettim.

"Seni incitmek istemiyorum, genç kız."

"O zaman durma. Lütfen hiç durma."

Yavaşça, nazikçe, kendini içime itti ve her durmasını istediğimde durdu. Yanağımı öptü ve bana ne kadar güzel olduğumu söyledi. Ne kadar mükemmel olduğumu. Ve fısıldayana kadar bin yıl geçti ve hiç zaman geçmedi,

"İşte, Poppy. Her şeyimi aldın." Ve yine de, bir şekilde, "Daha fazla" dedim.

Boğazından hırladı, en sevdiğim ses. Ehlileşmemiş halinin sesi. "Benim sonum olacaksın, Poppy."

Ve sonra beni beceriyordu. Bir eli vücudumun altında, parmakları klitorisime değiyordu. Yıldız ışığı ve sihir gibiydim. Vücudum bana tamamen yabancıydı. Yepyeni. Beni okşayışı ve bana sarılışı, ben ondan uzaklaşmak zorunda kalana kadar devam etti. Aleti ve parmakları. Sıcaklığı ve sesi. Hepsi çok fazlaydı. Vücudum hamdı ve o çok fazlaydı.

"Ronan," diye bağırdım, aniden korkmuştum.

"Tuttum seni, kızım. Tuttum seni. Güvendesin." Ve bu bildiğim en doğru şeydi. Hayatımdaki en iyi şeydi. Bu adam beni güvende tutacaktı.

Orgazmla patladım, tüm ruhum içine çekildi. Onu arkamda hissettim, sertleşti ve sonra yemin etti, ben onun horozuna kenetlenirken hareketsiz kaldı ve duramadı. Orgazm devam ediyordu, bedenim uğulduyordu ve sınır tanımıyordu.

Altında kemiksiz ve gevşek bir haldeydim ve kalçalarımı kavradı, beni istediği gibi tuttu ve beni kendi zevki için kullandı. Boşalana kadar beni kullandı, adımı haykırdı ve kalçalarımı yarın morluklarım olacak kadar sert kavradı. Ama artık acıyı hissetmiyordum. Ben sadece zevktim. Sonsuz bir ışıktım.

İçime girdiği gibi yavaşça geri çekildi, tıslayarak ve adımı fısıldayarak. Ona iyi olduğumu söylemek istedim. Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ama bedenim çalışmıyordu. Yavaşça beni kollarının arasında çevirdi, vücudum ıslak ve yapış yapıştı. Saçları yüzüne yapışmıştı ve onları geriye itip güzel mavi gözlerinden uzaklaştırmak istedim ama ellerim olsaydı bile kırılmışlardı. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

"İyi misin?" diye sordu, yanağımı öperek. Dudaklarımı. Diğer yanağımı. Elinin tersiyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Ben hiç..." Söyleyebileceğim yirmi şey vardı. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Hiç bu kadar iyi seks yapmamıştım. Bu kadar iyi sikilmemiştim. "Böyle hissettim."

"Ben de öyle," diyerek beni şaşırttı.

Ellerimi onunkilerin üzerine koyup karnıma bastırdım.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım. Penceredeki panjurdan sızan gölgeli bir ışık dilimi yüzünü aydınlatıyordu. Gözü ve yanağındaki kesik. Morluğa elimden geldiğince nazıkçe dokundum. "İstemiyorum..." Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için durdum.

"Ne?"

Elini tuttum, pencereden atlamak zorunda kaldığında iniş borusundan bileğinde yara izi olan elini. "Çocuğumuzun kapıdan kötü bir şey girdiği için pencereden atlamasını istemiyorum."

"Hayır," diye fısıldadı. "Ben de."

Uzun bir süre sessiz kaldı, göz kapakları kapandı ve irade gücüyle onları tekrar açmaya zorladı.

"En son ne zaman uyudun?" Ona sordum.

"Uyuyorum," diye yalan söyledi. O kadar yorgundu ki sesi sarhoş gibi çıkıyordu.

"Kulübede uyumadın. Dün gece uyumadın."

Yüzünü okşadım ve parmak uçlarımın her dokunuşunda gözleri yarı kapandı. İçime bir tatlılık dalgası yayıldı. "Burada güvendeyiz," dedim. "Burada kimse sana zarar veremez."

"Kendim için endişelendiğim için mi uyumadığımı düşünüyorsun?" Hayır. Öyle düşünmedim. "Uyuyamıyorum Poppy, senin yüzünden. Senin için endişeleniyorum. Ve Bryant... son teslim tarihi."

"Güvendeyim," diye fısıldadım. "İki günümüz var. Beni güvende tuttun. Uyu." Yüzüne gülümsedim. "Seni güvende tutacağım."

O kadar yorgundu ki tepki bile vermedi. O kadar yorgundu ki daha gözleri kapanmadan uykuya dalmıştı. Nefes alış veriş i yumuşak ve düzgündü, vücudu rahatlamış ve benimkine yaslanmıştı. Kollarımı ona doladım ve uyanırken ona sarılmama hiç izin vermediği şekilde sarıldım. Kollarımı omuzlarına doladım, baş ı benimkine yaslandı. Dizleri bacaklarıma doğru kıvrılmış ı. Ronan çok güçlüydü. Tanıdığım en güçlü adamdı. Kararlı ve inatçıydı. Cesurdu. Ama aynı zamanda insandı ve bana insanlığını gösterdikçe onu daha çok seviyordum. Ve bu, şu anda, onu o kadar çok sevdim ki gözlerim doldu.

Ama sonra işlemem gerekti.

Onu uyandırmamak için dikkatlice ondan uzaklaştım. Gerçi baygın olduğu belliydi, baygın gibiydi. Ronan neredeyse insanüstü biriydi ama insan vücudunun dayanabileceği bir sınır vardı. Ve o duvara çarpmış ı. Bir bornoz giydim ve Ronan'ın süslü kahve makinesiyle kahve yaptıktan sonra nasıl olduğunu öğrenmek için kız kardeşime mesaj attım.

Tamam, hemen mesaj attı.

Jacob'la işler nasıl?

Onun ucundaki küçük noktalar belirdi ve sonra kayboldu. Mesajının gelmesini bekledim ama sonra noktalar tekrar belirdi. Kayboldu. Tekrar belirdi.

Onu ben aradım.

"Neler oluyor?" Telefonu açtığında sordum. "Bilmiyorum..." diye fısıldadı ve onun tarafından bazı sürtünmeler duyabiliyordum, eski ahşap zeminlerin gıcırıtısı. "Zilla?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi sonunda biraz daha yüksek bir sesle. "Güvende misin? O-"

"Dün gece beni öptü. Ya da ben onu öptüm. Bulanık."

Gözlerim kocaman açıldı ve sersemleyerek sessizliğe gömüldüm. Zilla, tüm öngörülemezliğine rağmen, söz konusu erkekler olduğunda oldukça tahmin edilebilirdi. Onlar için çok sınırlı bir kullanımı vardı ve onun dışında uzak dururdu. "Şu anda uyuyor. Gerçekten uyuyor. Adam çok yorgun."

"Bu çok garip. Ronan da öyle," dedim, çantamın ve tüm mücevherlerimin kanepenin üzerine yayıldığı oturma odasına doğru yürürken. Giydiğim kıyafetler pencerenin önünde bir yığın halindeydi. Ronan'ın benim için hazırladığı çanta yerde unutulmuştu. Tanrım, uçak ve şimdi bu pencereye karşı seks yapmak.

Bayan Ronan Byrne olmak beni yeni birine dönüştürüyordu. Ondan hoşlanmıştım. Cesur ve seksiydi ve bunların hepsine sahipti. Hâlâ biraz rol yapıyordum gibi hissediyordum ama değişimin bir gecede gerçekleşmediğini hayal ediyordum. Ronan söz konusu olduğunda da bunu hatırlamam gerekiyordu. Sırf ben istedim diye değişemezdi. Ve biraz da o da istiyor gibi görünüyordu.

"O..." Zilla iç çekti. "O iyi bir adam. Ve beni anlıyor. Sanki ondan hiçbir şey saklamak zorunda değilmişim gibi. Rol yapmak zorunda değilim."

Onun sesinden, rol yapmanın hayatının büyük bir parçası olduğunu anladım ve her zaman yaptığım gibi onun için acı çektim. Ve onunla ve ne kadar güçlü olduğuyla gurur duydum. "Bu harika, Zilla."

"Hâlâ çok korkutucu ama onunla takılmak zor değil. Şakalarım gülüyor."

"İyi," dedim ve eşyalarımı yerden toplamaya başladım.

"Sen ve Ronan nasılsınız?"

Güldüm çünkü bu biraz karmaşık bir durumdu. "Güzel," dedim sonunda, içine girdiğimiz savaşa girmemeyi tercih ederek. "Sanırım. Yani, sanırım bizim fikrimize yaklaşıyor. Onu sevdiğimi söylediğimde bana inanabilir."

Ronan'ın Bryant için çalıştığını ona söylemedim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Ne yapmak?"

"Seni sevmesine imkan olmayan birini sev. Geri dönüşü olmadığı halde neden kendinden bu kadar çok şey veriyorsun?"

Pencerelerden bir gün doğumu daha. Burada tüm dünyam alt üst olmuştu. Gündüzleri uyuyordum ve geceleri silah zoruyla tutuluyordum. Ve

Tüm bunların arasında Ronan vardı. Ronan beni sıkıca tutuyordu. Beni güvende tutuyordu. Kelimeyi bilmezken beni sevmesi.

"Bence o da beni sevebilir. Bence seviyor. Ama o benim hissettiklerimi hissedene kadar onu ikimiz için de yeterince sevebilirim."

"Ya... ya bazı insanlara sevgi hissettirilmediyse, Poppy? Ya da ya sevgileri ellerinden alındıysa? Ya..."

Gerçekten sorduğu soruyu duydum ve bu kalbimi kırdı.

"Birinden alınan şeyin sevgi olduğunu düşünmüyorum. Bence bu güven. Bazı insanlar o kadar kötü incinmişlerdir ki iyileşmenin tek yolu sadece kendilerine güvenmektir." Ronan ve Caroline'ı düşündüm. Ronan'ın annesini düşündüm.

"Seni seviyorum Zilla," dedim. "Umarım cinayet muhasebecinle biraz mutluluk bulursun."

"Umarım Ronan'la da bir şeyler bulursun."

Ben de öyle. Ona mutluluğumun ne kadar kırılgan olduğunu söyleyemezdim. Ronan'ı sevmenin nasıl bir pervasızlık ve aynı zamanda şimdiye kadar yaptığım en güvenli şey gibi hissettirdiğini. Belki de aşkın bu olduğunu fark ettim.

Bu, sıçramaktan korkmak ama yakalanmaktan emin olmaktı.

Telefonu kapattık ve telefonumu kanepeye fırlattım, sonra da eğilip içinde değerli taşlar olan plastik poşeti aldım.

Kolyeleri aldım ve sehpanın üzerine koydum. Ayağım Jim'in incilerinin bulunduğu mücevher kutusuna değdi ve uzanıp kapağından tuttum. Bu lanet şeyler. Jim bunların aile yadigârı olduğunu, büyükbabasından büyükannesine, oradan da annesine, sonra da bana hediye edildiğini söylemişti. Onları her taktığımda, annesinin anısına layık olamadığımı, onun için bir şekilde hayal kırıklığı olduğumu açıkça belirtiyordu. Görünüşe göre güçlü bir kadındı, benden daha güçlü olduğunu düşünüyordu, çünkü parmağımı kırmasına ve karnıma yumruk atmasına izin vermiştim.

Bu incilerden nefret ederdim. Geçmişin zincirleri gibiydiler. Ve çok çirkinlerdi.

Kapağından tuttum ama üzerindeki eski toka tahmin edilemezdi ve açıldı, kutu baş aşağı dururken inciler ve incilerin üzerinde durduğu kadife ek parça düştü. Ve onlarla birlikte küçük bir krom flash disk.

* * *

Poppy

O küçük belleğe baktım ve umutlarımı yere çiviledim. Senatörün Bryant Morelli için topladığı bilgileri mücevherlerimde saklı bir USB belleğe koymasına imkân yoktu.

Gülünç. Ama... yine de. USB belleği aldım. Bir kısmını büktüğünüzde USB'nin çıktığı türdendi. Bir yanım Ronan'ı hemen uyandırmak istiyordu ama uykuya ihtiyacı vardı ve bu şeyde her şey kayıtlı olabilirdi.

Belki de berbat bir casus romanı yazıyordu. Ya da çocuk pornosu vardı.

Belki de uyurken çekilmiş fotoğraflarımdı.

Ronan'ın misafir odasında yatağın kenarında bir masaüstü bilgisayar ve bir dizüstü bilgisayar vardı. Dizüstü bilgisayar yeniydi ve USB girişi yoktu ama masaüstü bilgisayar daha eskiydi ve USB'yi girişe taktım. Fareyi oynattım ve ekran canlandı.

Şifre korumalı tabii ki.

Dizüstü bilgisayarında bir şifre vardı ve onu yazarken izledim ve Ronan'ın birden fazla şifreye sahip bir tip olmadığını tahmin ettim.

StBrigid yazdım ve bilgisayar açıldı. Ronan'ın acısını olabildiğince keskin tutması gibi. Dosyaları aç'a tıkladım.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Diğer senatör ve temsilcilere ödenen dolar miktarları. Rüşvet diye düşündüm. Bazı isimleri tanıdım. Komitelerdeki kadın ve erkekler ve Bryant onların siyasi oylarını etkiliyordu. Bu mantıklı ve bir dereceye kadar beklediğim bir şeydi. Ama bu şekilde değil. Tanrım, senatör aptal bir adamdı.

Ama yüzlerce fotoğraf da vardı. Telefon görüşmelerinin ses kayıtları. Video gözetimi. Özel jet kayıt defterleri. Banka hesap bakiyeleri.

Caroline Constantine'in tamamı.

* * *

YATAK ODASI hâlâ karanlıktı, Ronan hâlâ uyuyordu. Başını yastıklara gömmüştü, battaniye beline kadar inmiş, sırtının eğimini ortaya çıkarmıştı. Kollarının altındaki yumuşak deriyi. Oda onun gibi, onun teni gibi ve biraz da seks gibi kokuyordu.

Bryant ellerini üzerime koymadan önce, bizim için bir şans vardı. Farklı bir hayata açılan bir kapı. Ama sonra Bryant o kapıyı kapattı. Ve feribot kaptanı tekrar bir katil oldu.

Bunu pencereyi tekrar açmak için kullanabilir miyim?

Benim hayatımı kurtarmıştı. Ben onunkini kurtarabilir miyim? Bunu takdir etmeyecektir. En azından ilk başta. Ama ikimiz için bir hayat olup olmayacağını biliyordum. Her şey bununla başladı.

Hamile kalmak istiyordum. Ronan'ın bebeğini istiyordum.

Ronan'ın annesi hakkında iyi ve tatlı bir şeyler bilmesini istedim. Dün gece Ronan'ın gözlerinde gördüğüm şeyi istedim.

Bir şans.

Birlikte olduğumuz kısa süre içinde Ronan'ın yöntemiyle bir sürü şey yaptık. Ve onun yolu kanlı, çatışmacı ve sürekli öldür ya da öldürül ipinde yürümekti. Bu onu mahvediyordu. Yaşamak ya da ölmek umurunda olmayan bir katil olsaydınız bu sorun olmazdı. Sevilen bir adam için tamamen başka bir şeydi. Özlenen biri için. Eğer bir şans verilirse, bir hayatı olabilirdi.

Bir aile.

Bunu kendi yöntemimle yapacaktım. Daha iyi olabileceğine inanarak hareket edecektim. Bir kez olsun onunla ilgilenebilirdim. Bundan hoşlanmayacaktı. Hem de hiç. Ama bunu yapabilirdim.

Bizim için, o öyle görmese de. Ya da belki dün gecedен sonra görürdü. Söylediğim bir şeyin onun için bir fark yarattığına inanmalıydım. Ona her parçamı verdiğimde, kendi değerini gördü.

Eğer yapmazsa, bu gece tekrar yapardım. Ve sonraki gece. Acısını ve şüphesini alır, ona inancımı geri verirdim. Sevgimi. Teslimiyetim onu temizleyecekti.

Diğer odaya geri döndüm ve bir parça kâğıt ve siyah keçeli kalem aldım. Ronan için bir not yazdım ve sessizce yastığımın üzerine bıraktım. Hayatım boyunca insanlar kararları veriyordu ve ben hep bir adım gerideydim. Yönlendiriliyor ve gittiğim gibi temizleniyordum. Bu farklı olacaktı.

Ronan için farklı olmalıydı.

Gönderildiği şekilde alınacağını umduğum bir mesaj gönderdim.

Daire kapısının dışında Raj vardı, dün gece bayıldıktan sonra görevinin başına dönmüştü. Acaba Ronan bunu gördü mü?

sadakat. Tabii nasıl göreceğini biliyorsa. Dışarı çıktığımda Raj neredeyse ayağa fırlayacaktı.

"Raj," dedim. "Sen iyi misin?"

"Biraz aspirinin düzeltmeyeceği bir şey değil." Başının arkasını ovuşturdu ve bana arsızca sıırttı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Bir iyilik."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bunu bir daha yapmayacağız. En son onsuz gitmene izin verdiğimde Ronan'ın beni öldüreceğini düşünmüştüm."

"Farklı bir iyilik." Elimdeki telefon çaldı. Caroline'dan gelen bir mesaj.

Yarım saat içinde orada olacağım.

"Daireye birileri geliyor ama onları buraya getirmeyin. Onları çatıya çıkarın. Ronan bilmemeli."

"Bundan hoşlanmadım, Poppy," dedi.

"Biliyorum." Ama bu hiçbir şeyi değıştirmedi. USB belleği ve içinden yazdırdığım her şeyi aldım. Ronan'ın dizüstü bilgisayarıyla birlikte beklemek için yukarı çıktık.

Savaşmak için.

* * *

CAROLINE dakik değilse hiçbir şey değildi ve otuz beş dakika sonra çatı katındaki bahçenin kapısı açıldı ve Caroline güneş ışığına çıktı. Krem rengi bir elbise ve nude stiletto lar giymişti. O savaş kıyafetleriyle gelmişti, bense yoga pantolonu ve Ronan'ın tişörtlerinden birini giymiştim.

Savaşma şeklimiz çok farklıydı. Eskiden gücün ona benzediğini düşünürdüm. Ama gücün çok farklı versiyonları vardı. Kontrolün çok farklı versiyonları.

Aşktan.

Aile.

"Çatı mı? Gerçekten mi?" diye sordu ve dirseğini Raj'dan çekti. "Ben buradan iyiyim."

Kapı arkasından kapandı ve erken güneş ışığında sadece biz vardık. Arılar çiçekten çiçeğe dolaşıyordu.

"Mesajın ikna ediciydi Poppy, umarım yalan söylemiyorsundur."

"Hayır. Bryant Morelli hakkında ilginizi çekecek bilgilerim var." Dosyayı ve USB belleği kaldırdım.

Ellerini uzattı, yüzünde "yani?" ifadesi vardı. "Görünüşe göre Bryant Morelli Senatör'e çok yakın durması için para ödüyormuş. Seni izliyorlar. Fotoğraflar ve video kayıtları var. Telefonlarınız dinleniyordu."

"Ne?" Gerçekten afallamış görünüyordu. Ve bu noktada Caroline'ı okuma yeteneğime yeterince güveniyordum ki doğruyu söylediğine inandım. Caroline Bryant'ın ne yaptığını bilmiyordu.

"Yıllardır. En azından evlendiğimizden beri. Muhtemelen çok daha önce." "O lanet çakal, bu yüzden o lanet olası yerde bana yaklaştı. ögle yemeği. Bilmem gerekirdi." Dönüp ufuk çizgisine baktı ve soğukkanlılığını topladı. "Hiç kimse görüldüğü gibi değildir, Poppy. Bu dersi öğrendiğimi sanıyordum."

Bir an için ona acıdım. Sonra yıllar boyunca benimle nasıl uğraştığını hatırladım.

"Gözetim ne kadar derine iniyor? Halcyon'a kadar mı? Aileme kadar mı?" Onun sormadığı soruyu ben duydum. Bana başka kim ihanet etti?

"Dürüst olmak gerekirse Caroline, Bryant seninle ilgileniyor gibi görünüyordu. Bu Görünüşe göre ailenizi ve işinizi gözetleme fırsatını kaçırmış. Gerçekten zarar verebilirdi. Ama yapmadı."

Caroline gözlerini kırptı. Bir daha, bir daha ve bir anda fark ettim ki, gözyaşlarını kırptırıyor gibiydi.

"Sen iyi misin?" Ona sordum.

"Neden şaşırdığımı bilmiyorum," dedi Caroline ve sonra derin bir nefes aldı. "O adam çok uzun zamandır hayatımın bir parçası. Şaka yapmıyorum Poppy, kendimi bildim bileli hayatım Bryant'inkine bağlı. Ve bu her zaman bir savaş değildi."

Nefesimi tuttum. Bunun her parçası beklenmedikti. Bu işe savaşılmaya hazır olarak girmiştım ve şimdi onu rahatlatmanın eşiğinde miydim?

"Ne diyorsun Caroline?"

"Her zaman böyle olmadığını söylüyorum. Çok...sert. Şiddet dolu. Her zaman gergin biriydi ama bu kadar da delice değildi." "Onunla bir ilişkiniz var mıydı?"

"Tanıştım. Ama bundan kısa bir süre sonra Lane ile tanıştım..." Omuz silkti. "Bryant kaybetmeyi kabul etmez."

"Sizi izlemek için milyarlarca dolar harcadığını mı söylüyorsunuz? Uzaktan mı?"

"Neredeyse romantik, değil mi?" Caroline söyledi.

Caroline'ın hayatında romantizm diye geçen şey bu muydu? Üzücüydü, olan buydu. Alt kattaki Ronan'ı ve bir dokunuşuyla beni nasıl ters yüz edebileceğini düşündüm. Onu güvende tutmak için dünyanın öbür ucuna nasıl gidebileceğimi.

Hayır. Ronan'ın romantizmini sonsuza dek kabul ederim.

"Peki, beni neden buraya getirdin?" Caroline söyledi.

Bryant'ın Ronan'ın gelip kendisi için çalışması yönündeki taleplerini ve bu bilginin Ronan'ı güvende tutabilecek tek şey olabileceğini, ancak bunu ona geri vermem şartıyla açıkladım.

Caroline başını salladı. "Bryant asla sözünü tutmaz."

"Biliyorum," dedim.

"Sana güvende olduğunu söyleyecek ve sonra zinciri çekmek istediğinde-" "Biliyorum Caroline," dedim aralarındaki ilişkinin ne kadar derin olduğunu merak ederek.

İşler ne kadar tehlikeli bir hal almıştı. "Bu yüzden dosyayı sana veriyorum."

Caroline'ın gözleri büyüdü, bu çatıda ona yapışan keder yok oldu. "Bunu bana verecek misin?" diye sordu.

"Ronan'ın ikinizden de kurtulmasını istiyorum," dedim. "Bryant'ı idare edebilecek tek kişi sensin." Artık ilişkilerinin kökenini bildiğime göre, bu güce neden sahip olduğunu da anlamıştım. Çünkü bu gücü ona o vermişti.

Takıntı.

Aşk mı?

Belgeleri uzattım ve o da aldı. Yine de onları çektiğinde bırakmadım. "Kopyalarını çıkardım," dedim. "Ve burada mirasınıza uzun süre zarar verebilecek yeterince bilgi var. Bu Caroline konusunda bana kazık atarsan seni mahvederim."

Dosyaları bıraktım ve o da göğsüne bastırdı.

"Seni güvende tutacağım, Poppy," dedi Caroline. "Annene söz verdiğim gibi."

"Annemi bu işe karıştırma," dedim.

"Tamam. Seni her zaman korumam gerektiği gibi koruyacağım."

Yine ona inanma özlemini hissettim. Verdiği sözün benim için bir anlamı olsun istedim. Ama bu bir çocuğun hayaliydi ve Caroline bana

ona inanmamam gerektiğini bilecek kadar çok kez gerçek yüzünü gösterdi.
Zaten bu yüzden kopyalarını  ıkarmış tım .

Bu kadından derslerimi almış tım. İyi ve
kötü.



ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ronan

Tam bir gece uykusu uyuduğum zamanların sayısını ellerimle sayabilirim ve bunların neredeyse hepsi Aziz Brigid'den önceydi. Birkaç kez, İrlanda'dan New York'a seyahat ederken uçakta tek başıma, güvende olduğuma inanacak kadar bitkin düşmüştüm. O kadar derin uykuya dalmışım ki, indiğimizde görevliler beni uyandırmak zorunda kaldı.

Ama hayır, o mutlu uyku gecelerinin çoğu ben çocukken oldu. Babamın beni yatağa attıktan sonra evden çıktığını fark etmeden önce.

Ama Poppy ile yaşadıklarımın sonra, ona karşı tüm gardımı indirdikten sonra, bir bebek gibi uyudum.

Korku ya da panik olmadan uyanmak kafa karıştırıcıydı. Ona doğru uzandım, onu yumuşak ve sıcak bulmayı bekliyordum, saçları yüzüne dağılmıştı, vücudu bir nefes ötede benim için hazırды.

Ama bunun yerine soğuk hava ve bir kâğıt parçasıyla karşılaştım. Korkuya alışkındım ve gözlerimi kırpıştırarak açıp okuyabilmek için kâğıdı ters çevirdiğimde bu korku içimi doldurdu.

Güven bana. Seni seviyorum.

Onu avucumun içinde buruşturdum ve kendimi yataktan aşağı attım. O gitmişti, aptal kız. Aptal kız. Daire boştu. Mücevherler hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kanepenin üzerine atılmıştı. Banker kutusu ittiğim yere dökülmüştü.

Yine kutuya bakıyordu. Bir şey bulmuş olmalıydı, yoksa neden gitsin ki?

Güven bana. Seni seviyorum.

Ya da Bryant veya Caroline ile yeni bir anlaşma yapmaya gitmişti. Kasırğa şiddetindeki korkuya karşı kendimi sabit tuttum. Yumruklarımı sıktım ve denedim. Denedim. Hayatım tarafından yok edilmemiş ne kadar parçam varsa bulmaya çalıştım. Poppy'nin haklı olmasını istedim. Onun gördüğü şeyin içimde olmasını.

Nadasa bırakılmış ve bekleyen bir bahçe ama yine de bir bahçe. Ona güvenebilirdim.

Beni sevdiğine ve ona karşı duyduğum bu şiddetli, yakıcı arzuya ve korkuya da güvenebilirdim. Ve orada durup tüm silahlarımı bırakabilirdim. Ona inanabilirdim. Onun gücüne ve aklına.

Bana zarar vermezdi. Ya da bana ihanet etmez. Ama ya hamileyse?

Karnında çocuğumla dolaşırken güvenmediğim o değildi. Dünyaydı. Onunla arasında durmazsam ona zarar verecek olan dünyaydı. Tüm hayatım boyunca, bir nefesten diğerine, istediğim tek hayatın, anlamı olan tek hayatın onunla ona zarar verecek şeylerin arasında durmak olduğunu fark ettim.

"Poppy!" Kükredim. Tekrar kükredim ve dairemin kapısını açtığımda Raj'ı buldum.

"Ne oluyor Ronan?" dedi. "Üzerine pantolon giy." "Poppy'yi gördün mü? O-"

"Üst katta. Bir toplantısı var-" Raj'ı iterek geçtim ve merdivenlerden yukarı koşarak çatı katındaki verandaya açılan kapıya çarptım.

"Ronan?" Poppy kafası karışmış olsa da çay fincanının üzerinden bana gülümseyerek, "Ronan," dedi. Bana gülümsüyordu çünkü beni gördüğü için çok mutluydu.

Ben.

Ve onu gördüğümde... tamamlanmıştım. Bu duyguya aşk diyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Çünkü aşk, gördüğüm kadarıyla, sürekli değişen ve değişken bir şeydi. İnce bir neden ve sonradan ortaya çıkan bahanelerdi. Onun için bedenimde hissettiğim bu duygu, ruhumdaki bu hesaplaşma çok daha büyüktü. Çok temeldi. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, o düğün törenini, göğsümün derinliklerinden söylediğim o kadim sözleri düşündüm.

"Ronan?" Endişeyle bana baktı. "Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Sen," dedim. Niamh'ın da orada olduğunun uzaktan da olsa farkındaydım ve bu olanları onaylamadığını tahmin ediyordum. Ama gözleri ve gülümsemesi olan bu kız. Önemli olan tek şey bu kızdı.

"Sen oldun, Poppy."

Dudaklarımı okşadı ve gözlerinden göğsümde olup bitenlerin gücünü anladığını görebiliyordum. Aramızdaki bu sessiz iletişim işe yarıyordu. Ama kelimeleri duymayı hak ediyordu. Ve benim de onları söylemem gerekiyordu.

"Ben seninim, Poppy," dedim yüzüne. Her şeyimle. Her parçam. Şiddetim ve kanlı ellerim. Sanki ben bir şövalyeymişim ve o da bir kraliçeymiş gibi, onu ölümüne savunacaktım. "Seni seviyorum ve seninim."

Çay fincanını bıraktı ve çıplak omuzlarıma, yüzüme dokundu. Elini kalbimin üzerine bastırdı, ben de benimkini onunkinin üzerine koydum. "Sen benimsin," dedim ona. "Seni gördüğüm an benim oldun."

Şiirle doğmamıştım ya da doğmuş olsaydım bile içimden çabucak sökülüp atılmıştı, ama lanet olası bir İrlandalıydım. Ve İrlandalı ruhumda onun sonsuza dek benim olduğunu biliyordum. Bu hayat ve bir sonraki hayat, dünya sona erene kadar.

"Ben seninim ve sen de benimsin," diye fısıldadı ve sonra o güzel gülümsemesiyle bana gülümsedi. Zarafet, mucize ve güç doluydu. Poppy Byrne daha yeni başlıyordu ve ben onun yanında olduğum için dünyanın en şanslı erkeğiydim.



YİRMİNCİ BÖLÜM

Ronan

Pantolon giyebilmek için her şeyi aşağı indirdik.

Yemek masamda Poppy bana ne bulduğunu açıkladı. "Onu takip mi ediyordu?" diye sordum.

"Takip etmekten daha fazlası. Onu izliyordu. Yıllardır."

"Ve bir ilişkileri mi vardı?" Bryant ve Caroline'ın birbirlerine aşık olmalarından daha korkunç bir şey hayal etmeye çalıştım ama bunu görmekte zorlandım.

Poppy başını salladı, kahvesini yudumlarken gözleri parlıyordu. Kız dedikoduya bayılırdı. "Aslında biraz üzücü. Onu Lane'e kaptırdı ve asla unutamadı."

"Belki de kaybetmeyi hiç hazmedememiştir," dedim.

"Ben kendi versiyonumu daha çok seviyorum," dedi dudak bükerek.

"Ve tüm bunlar ben uyurken mi oldu?" diye sordum.

"Daha işimiz bitmedi," dedi Poppy. "Bryant'la konuşman gerekiyor."

Bu kısım zordu. Ben kanla güvence alan bir adamdım. Yaptığım anlaşmalar şiddet içeriyordu. Bu... şantaj mı? Caroline'a güvenmek. Ona nasıl güveneceğimi bilmiyordum. Eğer güvenilebilseydim.

"Güven bana," dedi Poppy. "Zor olduğunu biliyorum ama bana güven. Bryant'ın altından bu şekilde kalkacağız."

Yüzüne baktım. O da benim tereddütlerimde adını bile koyamadığım bir şey gördü.

"İstiyor musun?" diye fısıldadı. "Ondan kurtulmak istiyor musun?"

"Ben bir Morelli'yim Poppy, asla tamamen özgür olamayacağım."

Başını salladı. "Ama onun için çalışıyorum. Onunla birlikte. Sana vermekte çok kararlı görüldüğü o yeri onun yanında almak? Bunu istiyor musun?"

Bu kafesten çıkmak için çok mücadele ettim ve şimdi gerçekten özgür olmak üzereydim, kafesten çıkarken korku hissettim.

"Şiddet olmadan kim olduğumu bilmiyorum. Çok uzun zamandır bu işin içindeyim.

Ellerimdeki kan kalıcıdır, Poppy."

"Buna inanmıyorum," dedi ve ayağa kalktı. "Ama yapamam..." Sesi kesildi ve onu incittiğim için kendimden nefret ettim. Ona bir saniye bile şüphe verdiğim için.

Bir anda Poppy'nin hayatımdaki tüm kadınların bir bileşimi olduğunu fark ettim.

Sinead gibi sevecen. Caroline gibi zeki. Niamh gibi sert.

"Seni seviyorum," dedi. "Ve bence sen insanların sana yaptığı silahtan çok daha fazlasısın. Ve neye karar verirsen ver ben seninim ama kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin, bu bir soru bile olmazdı. Bu kararı senin yerine ben veremem." Poppy dedi ve yüzümü okşadı.

Sadece benim yapabileceğim şeyi yapmam için beni bıraktı.

Jacob'ın bir daha öldürmek istemediğini ama Zilla'ya zarar veren olursa onu öldüreceğini söylediğini düşündüm. Bu sözleri söylediği anda anlamıştım. Kimsenin silahı olmak istemiyordum. Artık olmak istemiyordum. Ama sonsuza dek onun kalkanı olacaktım.

Bir silah olmayı bırakmak istiyor muydum?

Benim olmayan bir savaşta savaşmayı bırakmak istiyor muydum?

Cevabım evetti. Cevap lütfen. Cevap o kadar karmaşıktı ki yüksek sesle nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Niamh'ı düşündüm ve aşkı bulduğum için kendimi suçlu hissettim. O burada çibanları ve 1970'lerin mutfakıyla dururken bir gelecek istediğim için. Kendini tutması ve tüm hatalarına sarılması ve kendine bir an bile rahatlık ya da nezaket vermemesi, mutsuzluğu fedakârlığını değerli kılıyordu. Ben de aynısını Poppy'ye yapmak üzereydim.

Ama Poppy dövüşmememi istediye.

O zaman dövüşmüyordum.

* * *

Bryant'ın evine son girdiğimden beri akıllanıp akıllanmayacağını merak ederek arka bahçeye doğru ilerledim ama beni karşılamaya gelen bir güvenlik görevlisi olmadı. Hiçbir kurşun beni durdurmadı.

Mutfaktan bir elma daha aldım, beni görünce küçük toz paspasını düşüren hizmetçiden saklanmaya zahmet etmedim. Bryant zaten çalışma odasıındaydı, masasının arkasıındaydı.

Beni görünce gülümsedi ve ben de belleği masanın üzerine fırlattım.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Senatörün senin için yaptığı her şey."

"Aptal herif bunları flash bellekte mi saklamış?" "Sanırım sigorta için. İşimiz bitti." "Bitti mi?" Bryant ayağa kalktı.

"Ödediğinizin karşılığını aldınız. İşimiz bitti." "İş teklifimi geri mi çeviriyorsun?"

"Evet."

"Bu lanet bir şaka mı?"

"Hayır. Şaka değil. O USB bellekteki her şeyin kopyası elimizde. Peşimizden gelerseniz bilgileri FBI'a ve New York'taki tüm gazetecilere veririz."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Ne kadar da Morelli'cisin."

Döndüm ve amcamdan uzaklaştım. Tahmin edilebileceği gibi, bundan hoşlanmadı.

"Evlendiğin o kaltak-"

Topuklarımın üzerinde döndüm, beni kışkırtmaya çalıştığının farkındaydım ve umurumda değildi. Korumalarından birini çağırmak için bağıramadan masanın etrafında iki adım attım. Suratının ortasına bir yumruk indirdim ve yaşlı adam kağıt gibi katlanarak sandalyesine geri döndü.

"Bu Poppy'ye dokunduğun için. Onu tehdit edersen, ona çocukça isimler takarsan, ona bir daha bakarsan, vücudundaki her kemiği kırarım Bryant. Beni anlıyor musun?"

Bryant dudağındaki kan lekesini sildi. "Çok daha fazlası olabilirdin, Ronan. Bundan çok daha fazlası."

"Elimde olanı alacağım," dedim. İyi bir kadın. İyi arkadaşlar. Mutluluk için bir şans.

Ve Bryant Morelli'yi, hayatımda beni bir silah olarak kullanan diğer herkes gibi geride bıraktım.

Hâlâ yatağın üzerinde duran kutuyu almak için Poppy'nin eski evine uğradım ve Bryant'ın anneme ait bir kutu olduğunu söylediğini hatırladım. O şeylere sahip olmak güzel olurdu. Belki bir gün

evine geri girip Gwen'in eşyalarını alacaktı ama o gün bugün değildi.

Evde Poppy'yi kanepede, benim yapmadığım ve hoşuma gitmeyen bir şey yerken buldum.

"Merhaba," dedi çatalının dişlerini yalayarak. "Ne yapıyordun sen?"

"Bryant'a gittim ve bizi ilgilendirmedigini söyledim."

Kaseyi yere bıraktı ve kanepede dizlerinin üzerinde doğruldu, yüzünde mutluluk ifadesi belirdi. "Ayrıca ona, sana tuhaf bakarsa vücudundaki tüm kemikleri kıracağımı söyledim." Kutuyu ona uzattım ve o da göğsüne bastırdı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı, sanki ona bir kalenin anahtarlarını vermişim gibi. "Teşekkür ederim," dedim ve onu koltuktan kaldırıp kollarıma aldım. O da

bana hayal bile edemeyeceğim bir gelecek verdi. Bir peri masalından çıkmış bir hayat.

"Özgürüz," diye fısıldadı.

Daha önce hiç özgür olmamıştım. Hayatın dışında. Şiddete ve şiddet uygulayan insanlara hizmet etmediğim bir gün bile yaşamamıştım. Boğazımdan garip bir ses çıktı.

Poppy arkasına yaslandı ve bana tuhaf tuhaf baktı. "Sen..."

"Gülüyorum, kızım. Gülüyorum."

Yüzümü okşadı. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Seni hamile bırakmak istiyorum," dedim ona, yatak odasına doğru geri geri yürürken.

"Tamam, ama yatak odasının dışında düşünmeliyiz." "Ben bir tekne istiyorum."

"Kuşlar ve boklar için mi?"

"Bunda yanlış olan ne? Ben basit bir adamım, Poppy. Seni hamile bırakmak ve bir tekne istiyorum." Şaşkınlıkla bana göz kırptı ve sonra yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle açıldı. Yemin ederim ki ruhunun bana doğru ışıldadığını gördüm.

"Pekâlâ, Ronan. Sana bir tekne bulalım."

"Ne istiyorsun?" Ona sordum ve paramızı alıp ailelere yardım etmek için kendi vakfını kurmakla ilgili bir cevap hayal ettim. Ya da belki öğretmen olmak için okula geri dönmek. Ya da kedileri kurtarmak. Kocaman yürekli, yumuşak bir şey. Ve bunların hepsinde onu desteklerdim. Her konuda. Desteklerim.

Eğer istediği buysa, kana bulanmış ellerimi alıp tüm Kuzey İrlanda'da bahçeler inşa edebilirdim.

"Sadece seni istiyorum," dedi ve beni öptü. Onu odadan çıkarıp yatak odasına götürdüm ve orada dizlerimin üzerine çöküp ona, geleceğimize ve o küçük pembe kurdeleye taptım.

* * *

Ronan

KALBİMİ avuçlarının içinde tutarken, onu uyurken, rüyalarında doygun ve seğirirken BIRAKTIM. Bu nasıl olacaktı, merak ettim. Tüm umudu ve duygularıyla o. Ben ise nadasa bırakılmış ruhumla.

Öyle olmalıydı, diye düşündüm. Onu elimde tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

O benimdi, ben de onun. Biz evliydik. *Bedenimle ona tapıyordum.*

Sözler söylenmiş, vaatler verilmişti. Artık geri dönüş yoktu. Altımızda, Brownstone'un geri kalanında, adamlarımı hissediyordum. Niamh'ı. Korunduğumu hissediyordum, bu da Poppy'nin korunduğu anlamına geliyordu ve hayatımın geri kalanında her gün uyandığımda sadece bunu hissetsem bile yeterli olurdu. Ama o kız, ben her şeyi hissetmezsem memnun olmazdı. Kolay olmayacaktı ama deneyecektim. Onun için.

Kahve yaptım ve oturma odasına geçtim.

Mücevherler toplanmış ve plastik torbaya geri konmuştu. Poppy'nin bu tür şeyleri isteyip istemediğini merak ettim.

Elmaslar ve benzerleri.

Onu hatırladım, önceki hayatını. Senatör öldükten sonra bir gala olmuştu ve o siyah incileri boynuna bir yaka gibi takmıştı. Boğazını ne kadar narin gösterdiklerini düşündüğümü hatırlıyorum.

Ne kadar güzel.

Yapacağım ilk şey parmağındaki Morelli yüzüğünden kurtulmak olacaktı. Büyüktü ve uyurken bana vurup duruyordu. Çok sertti.

Kapı sessizce çalındı ve ben de açmaya gittim. Raj elinde büyük bir karton kutuyla orada duruyordu.

"Bu senin için geldi patron," dedi ve kutuyu uzattı. Kutunun üstünde balmumuyla mühürlenmiş krem rengi bir zarf vardı. Üzerinde Morelli ailesinin armasının izi vardı.

Raj'a teşekkür ettim ve kutuyu oturma odasına götürüp kanepenin önündeki masanın üzerine bıraktım.

Anladığım kadarıyla bunlar annenize aitti, yani artık size aitler, diyordu mektupta. İş teklifi hâlâ geçerli.

İmza Leo Morelli.

Kutuyu açarken ellerimin titremesi garipti.

Beklediğim her neyse, küçük kız günlükleri ve lise hatıra defterleri ve benzerleri, orada olan şey bu değildi. Sanat vardı. Hem de tonlarca. Kedilerin solmuş kara kalem çizimleri ve çiçeklerin ve insanların daha parlak çizimleri. Bir tanesinde, koyu renk saçlı ve hüzünlü gözlü bir kadın, Eve olarak işaretlenmişti. Bir diğerinde Bryant ölümsüzleştirilmişti; onun kendini beğenmiş kalkık burnunu mükemmel bir şekilde yakalamıştı.

Eller vardı, bir sürü el ve onların onun olduğunu düşünmek zorundaydım. Karşılaştırmak için kendi ellerimi kaldırdım ve sonra kendimi aptal gibi hissettim. Sahildeki siyah bir köpeğin suluboya resimlerini yapmıştı ve köpeğin neşesini ve köpüklü suyu o kadar mükemmel yakalamıştı ki gerçek gibiydi. Çok yetenekliydi.

Mecbur kalarak duvardan tanımadığım kadının hiç gitmediğim bir kum tepesindeki fotoğrafını çektim. Arkasında bir kâğıt vardı, onu yırttım ve sonra fotoğrafı dikkatlice camdan çıkarıp köpeklerden biriyle değiştirdim. Bunu diğer iki fotoğraf için de yaptım. Çerçevelere tam oturmuyorlardı ama bu yönleri de hoşuma gidiyordu. Defterden yırttığı kağıdın kenarlarını görebiliyordum. Alt köşedeki parmak izinin lekesini. Sanatı ve onu yapanı çerçeveliyordu.

Yabancınn diğer fotoğraflarını indirdim ve Poppy'nin çerçeveli fotoğraflarını buldum - Zilla, Poppy'nin mücevherlerini getirdiğinde Poppy'nin o evden ihtiyacı olabilecek tek şeyi kurtararak getirmişti. Birbirine uyumlu bikiniler giymiş, küçük kız göbekleri dışarı fırlamış iki kızın tatlı fotoğraflarıydı bunlar. Poppy'yi gülümsemesinden tanıdım. Ondandır yansıyan ışıktan. Poppy'nin daha büyükken, belki de lisedeyken çekilmiş bir fotoğrafı daha vardı, saçları çok talihsizdi. Noel'di ve Poppy kırmızı kadife bir elbise giymişti, Zilla ise siyah saten bir elbise giymişti ve uzak bir ifadeyle göz alıcı bir kadına sarılmışlardı. Annelerine. Fotoğrafları annemin sanat eserleriyle birlikte duvara astım. Bir şey ifade etmiyordu.

çok anlamlıydı. Çerçevelerin boyutları dengesizdi ama daha iyiydi. Bu bizimkiydi.

Biz. Boğazımı temizledim ve tekrar oturdum. Kutuda kalan tek şey, üzerinde eski usul bir Betty Boop resmi olan teneke bir beslenme çantasıydı. Kutuyu açtığımda, dibindeki üç esrarlı ot ve kilitli poşetten kokulu bir esrar kokusu yayıldı. Esrarların altında, fotoğraf kabininden aldığınız ince bir fotoğraf şeridi vardı. Uzun siyah saçlı genç bir kızın arka arkaya dört fotoğrafı. Annemin. İlk resimde kameraya bakıyordu, gözleri parlıyordu, ağzı gülümseme şeklinde kıvrılmıştı.

Kendini tanıyan bir insan gibi görünüyordu.

Ve korkmayan.

Yanında oturan sarı dalgalı saçlı bir adam vardı. Gwen kameraya bakıyordu, adam ise sanki bütün dünyası Gwen'miş gibi ona bakıyordu. Bir Morelli'yi sevmek hayatına mal olmuştu. İkinci fotoğrafta elinde yüzük kutusuna benzeyen bir şey tutuyordu. Üçüncüsünde Gwen ağlıyordu, elleriyle ağzını kapatmıştı ve dördüncüsünde öpüşüyorlardı. Bir evlenme teklifi. Çok mutlu görünüyordu.

Resmin arkasını çevirdiğimde *Ben ve Danny* yazıyordu. Tarih ben doğmadan neredeyse bir buçuk yıl öncesine denk geliyordu. Bu çocuk ona evlenme teklif etmiş, o da evet demiş, babası zavallı adamı öldürmüş ve o da İngiltere'ye kaçmış.

Tüm hayatının bittiği yer. Hay sikeyim. Çok üzücüydü.

Resmi bir kenara koyduğumda beslenme çantasının köşesinde küçük, soluk kırmızı kadife bir yüzük kutusu buldum.

İmkânsız diye düşündüm ama yine de açtım. Kadifenin üzerinde güneş ışığında çılginca parıldayan yuvarlak bir elmas vardı. Küçüktü. Genç bir adamın yüzüğü. Genç bir adamın parasıyla alınmıştı. Ama takılması gereken bir yüzüktü. Eski anılarla birlikte bir kutuya kaldırılamayacak kadar güzeldi.

"Hey," dedi Poppy, uykulu gözlerle ve benim tişörtlerimden birini giyerek oturma odasına girerken. Bütün yüzüyle esnedi, bir eliyle ağzını kapattı. "Özür dilerim." Başını iki yana salladı. Yıllarca onun uyanışını izleyebilirdim. "Ne yapıyorsun?"

"Leo annemin eşyalarından oluşan bir kutu gönderdi."

Kanepede yanıma oturdu, çıplak bacakları neredeyse kucağımdaydı. Sanki kendisine aitmiş gibi eğildi ve kahve fincanımı aldı.

yudumladı. "Bu onun sanatı mı?" diye sordu, pencere kenarında uyuyan bir kedi resmini eline alarak. "Ronan, bu çok tatlı."

Çerçevelediğim resimleri gösterdim, kumsaldaki köpeği. Yanlarında da kendisinin, kız kardeşinin ve annesinin resimleri asılıydı. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Bunu da buldum." Güneş ışığını yakalayan ve odanın etrafına gökkuşakları saçan yüzüğü uzattım. Sanki Poppy yüzük şeklinde yaratılmış gibiydi. Ona zavallı Danny'nin hikâyesini anlattım.

"Ve bunca zamandır bir kutunun içinde miydi?" diye sordu.

Parmaklarını kahve fincanımdan çözdüm ve Morelli tarihinin çirkin parçasını vücudundan kaydurdum. "Sana daha sonra başka bir şey getireceğim," dedim ona. "Senin seçeceğin bir şey ya da her neyse. Ama şimdilik bu yüzüğü takarsan benim için çok anlamlı olur." Pırlantayı sanki onun için yapılmış gibi parmağına taktım.

"Mükemmel," diye fısıldadı ve başını omzuma yaslamadan önce beni öptü. Elinde tutarak güneş ışığında parlamışına hayranlıkla baktı. "Sanırım gerçek o zaman," dedi.

"Biz mi?"

Başını salladı.

"Biz zaten evliyiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Onu kucağıma çektim, elimi karnının üzerinde gezdirdim, orada bizim yaptığımız bir bebek olabilirdi de olmayabilirdi de. Eğer onun hamile olmasını istemek bunu sağlıyorsa, o zaman kesinlikle hamileydi. Şimdi değilse bile yakında.

"Seni seviyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu yüzümü okşayarak. Bana gülümsüyordu çünkü cevabı biliyordu.

Güven. İnanç. Teslimiyet. Göğsümde parlayan bu lanet umut.

"Çünkü biliyorum."



EPILOG

Poppy

Gökyüzünün mavisi denizle aynı maviydi. Sonsuzdu. Deniz, gökyüzü ve güneşten başka bir şey olmayınca sıkıcı olacağını düşünürdünüz.

Ama bir ay olmuştu ve şu ana kadar sıkıcı değildi. Hem de hiç sıkıcı değil.

Tabii ki çok meşguldüm.

"Ronan?" Güvertedeki yerimden bağırdım. Yastıklarım, havlularım, bir dizi içkim ve yiyebildiğim kadar karpuzum vardı.

"Öyle mi?"

Döndüğümde onu üst güvertede, açık hava kaptan koltuğunda buldum. Bacağını küpeşteye dayamıştı, kucağında lanet olası eskiz defteri açıktı.

"Dürüst olmak gerekirse," dedim kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak. "Gittikçe

biraz sapık, Ronan."

"Harikasin," dedi. Eskiz defterini yere bıraktı ve merdiveni uzandığım güverteye indirdi. Siyah bir mayo giymiş, bronzlaşmış kaslara sahipti. Saçları uzundu. Üstünlüğünün bir kısmını kaybetmişti. Ölümcül zarafetini. Gece boyunca uyurdu ve kabuslar ona geldiğinde, onları uzaklaştırmak için oradaydım.

Ona farklı bir adam olduğunu hatırlatmak için. "Ve sen bunu seviyorsun."

Benimle birlikte minderlerime yayıldı. Elleri göğüslerimi okşuyordu. Karnımın tümseklerini.

"Lass," diye nefes aldı. "Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun."

Kollarımı başımın üzerine uzattım. Güneşten bronzlaşmıştım. Üstsüz güneşlenmekten her yerim esmerleşmişti. İlk başta utandım. Solgun ve çekingendim.

Balina gibi hissediyorum.

Ama şimdi dört aylık hamileyim ve bunu seviyorum.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı.

Yine kırmızıydı. At kuyruğu şeklinde geriye çekilmişti. Denizden sert ve Ha kıvırcık
va.

"Okul nasıl gidiyor?"

"Güzel," dedim. NYU'dan online sosyal hizmet dersleri alıyordum. I Kurslar ve sahip olduğumuz tüm bu para sayesinde Ronan ve ben çocuklar için gerçekten iyi şeyler yapabileceğimizi umuyorduk. Ronan gibi çocuklar için.

Beni öptü. Tekrar öptü. Güneş ışığı, huzur ve aşkla sarhoş olmuştum ama başa çıkmamız gereken gerçekler vardı.

"Bir an önce limana dönmemiz gerekiyor," dedim.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu karnımı okşayarak. Elini kalça kemiğimin hemen üzerinde tuttu ve içimdeki bebek tekmeleyene kadar gergin deriye dokundu.

Merhaba

evlat.

Merhaba

baba.

Ronan ve çocuğu bunu günde milyonlarca kez yapıyorlardı. "Ben iyiyim ama karpuzumuz bitmek üzere." "O zaman çabuk dönsek iyi olur."

İlk üç ay korkunç bir sabah bulantısı yaşadım ve suyun üzerinde olmak mı daha iyi yaptı yoksa kendiliğinden mi geçti bilemedim. İlk seferden çok farklıydı.

Hamile olmak sonsuz derecede büyüleyiciydi.

Gwen uykusundan uyandığında kalçamdaki monitör vızıldadı. Gerçekten çok tatlı bir çocuktu. Şarkı söyleyerek, kendi kendine mırıldanarak uyandı.

"Harika. Hiç uyanmayacak sandım," dedi Ronan ve iki yaşındaki çocuğumuzu almak için benden uzaklaştı.

Teknemiz saray gibiydi, Brooklyn'deki dairemizden bile büyüktü. Ve onu olabildiğince güvenli hale getirmek için bir servet harcamıştık. Ama yine de iki yaşında bir çocuğun teknede olmasının getirdiği sorunlar ve riskler vardı ve Gwen kucağında, kızıl saçları saçlarının üstünde vahşi bir horoz kuyruğuna dönüşmüş halde kokpitin kapısına geldiğinde kalbim boğazıma düğümlendi.

Onlara hiçbir şey olamaz.

Onlara hiçbir şey olmayacak.

"Anne," dedi ve ben de kollarımı ona açtım. Ronan onu tenime yasladı ve o da bana sarıldı. Güneş kremi ve bebek pudrası gibi kokuyordu.

"İyi uyudun mu?" Yanağından öperek sordum.

Başını ellerinin arasına aldı ve bana bir şeyler geveledi. Başımı salladım ve bana söylediklerinin sadece üçte birini anlayarak gülümsedim. Bir köpek, bir balık ve bir buzlu şeker hakkında bir şeyler.

"Poppy," dedi Ronan, yüreği gözlerinde bizi izlerken. "Sanırım eve gitme vakti geldi."

"Öyle mi?" Kızımızın başının üzerinden onu izleyerek sordum. "Feribot kaptanlığı bitti mi?"

Başını salladı. Bunu bekliyordum. Ve doğrusu, bir süredir buna hazırdım.

"Tamam, ama ev nerede?"

New York'tan ayrıldık ve Gwen'i İrlanda'da doğurduk; Sinead orada büyükanne oldu ve uykusuz geçen ilk birkaç ay boyunca bize yardımcı oldu. Sonra Yunanistan'a gittik ve altı ay boyunca adalar arasında yüzdük.

"New York'a dönüyoruz," dedi. "Kız kardeşini özlüyorsun."

Zilla bizi ziyarete gelmişti. İrlanda'da Gwen doğduğunda ve sonra tekrar hamile kalmadan önce onu Atina'dan alıp Santorini'ye götürdüğümüzde. Çok uzun zaman olmuştu ve o haklıydı.

"Özlüyorum," dedim. "Ve Niamh'ı özlüyorsun." Gülümsedi.

O, Niamh ve Gwen neredeyse her gün FaceTime görüşmesi yapıyorlardı. Bana Niamh'ın geride bıraktığı oğlundan bahsetti ve ben de Gwen'in onun ruhuna merhem olmasını umdum.

"Evet."

Küçük kozamızdaki hayat eğlenceliydi ama dışarıda daha geniş bir dünya vardı. Daha geniş bir aile ve ben kendimi sadece Zilla'yı özlerken bulmadım. Ve daha yakından tanıdığım Haley'i. Ama Niamh'ı da özlüyordum. Raj'ı. Caroline'ı bile biraz, ki bu muhtemelen sağlıklı değildi, ama kötü olsalar bile aile ailedir.

Ronan da işe yaraması gereken bir adamdı.

"Sanırım Leo için çalışmak istiyorum. Bana sürekli o işi teklif ediyor." Başımı salladım, kızımızın saçlarını okşadım.

"Morelli olmayı önemsemediğimi sanıyordum ama Gwen, karnındaki bebek, onların aileyi tanımasını istiyorum. Kuzenler, teyzeler ve amcalar. Onları kötülerden koruyacağız ve iyiler tarafından sevmelerine izin vereceğiz."

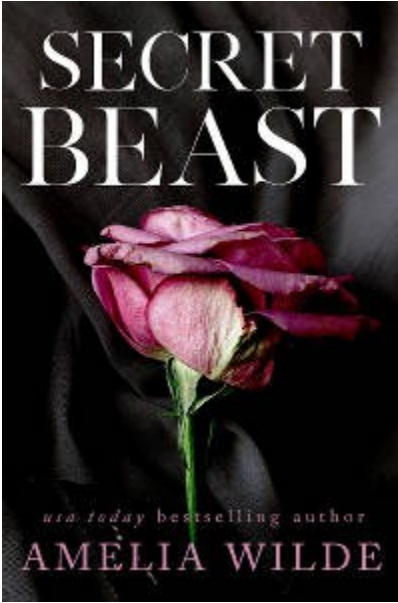
Kulağa hoş geliyordu. Hayalini kurduğum büyük aile.

Ona elimi uzattım ve Ronan benimle ve kızımızla birlikte minderlerin üzerine kıvrıldı. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir tür mutluluğu bir araya getirmiştik. Yoğun, derin ve hiç bitmeyen bir mutluluktu. Güvenli ve emindi.

"Tamam o zaman. Hadi eve gidelim."

* * *

UNTAMED'i okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarız Ronan ve Poppy'nin çığ ve derin aşk hikayesini sevmişsinizdir. Leo Morelli'nin şimdiden sırada okuyabileceğiniz bir kitabı var.



Canavar geçmişinde karanlık bir sır saklamaktadır...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

Güzel kız ailesi için her şeyini feda edecek...

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. O da ona

Özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla elde eder ama sonunda kendisini özgür

bırakması için ona ihtiyacı vardır. [TEK TIKLA GİZLİ CANAVAR](#)

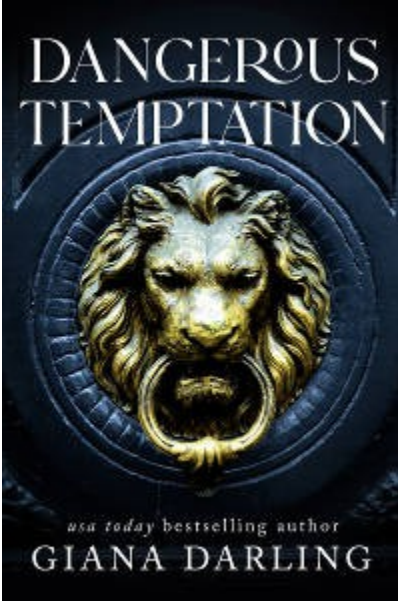
[ŞİMDİ >](#)

Tiernan Morelli'nin de kitabı çıkıyor.

Siyahlar içinde geldi. Elmas kol düğmeleri. Bronzlaşmış bileğinde bir ömür boyu çalışsak göremeyeceğimiz kadar pahalı bir saat. Annem için tek bir kırmızı gül taşıyor.

Aylar sonra, Tiernan Morelli annemin mezarına kırmızı güller bıraktı. Aynı gün, bana yeni vasim olduğunu söyledi.

En başından beri gülden çok dikenlerle ortak noktası olduğunu bilmeliydim. Şimdi gerçeği biliyorum: Ben onun bir piyonuyum.



tehlikeli bir intikam oyunu. Çok genç ve saftım. Artık kendimi onun pençelerinden kurtarmak için çok geç.

Artık ona aidim.

[BİR TIKLAYIN TEHLİKELİ
GÜNAHA ŞİMDİ >](#)

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılıyor. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.

Constantine ailesinin reisi Winston Constantine ile tanışın. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkın. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu harika bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm en iyi haliyle!"

- 1 New York Times çoksatan yazarı Rachel Van Dyken

"Gece Yarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çoksatan yazarı Jenika Snow

Bu nefes kesici yeni seride Morellis ile yakınlaşın...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Onun hayatı için bedenini bile feda edebilir. Üniversite öğrencisi otuz gününü

acımasız bir milyarder. Onu aşığlayıcı yollarla özgürlüğünü kazanmaya zorlayacak, ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı olacak.

Bu seriler artık okumanız için hazır! Geceyarısı Hanedanı dünyasında daha da fazla kitap ve yazar geliyor, o yüzden hemen başlayın...

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

AutHor Hakkında

Molly O'Keefe her zaman yazar olmak istediğini biliyordu (çiçekçi ya da şef olmak istediği zamanlar ve kovboy olmayı düşündüğü kısa bir süre hariç). Ve eline birkaç aşk romanı geçtiğinde, ne yazmak istediğini tam olarak biliyordu.

İlk Harlequin aşk romanını 25 yaşında yayınladı ve bir daha arkasına bakmadı. Her karakterin sonsuza dek mutluluğa giden yolunu keşfetmeyi seviyor.

Aslen Chicago'nun dışındaki küçük bir kasabadan olup üniversiteyi St. Louis'de okumuş ve burada okul gazetesinin editörüyle tanışıp ona aşık olmuştur. Birkaç yıl boyunca birbirlerini dünyanın dört bir yanında takip ettiler ve sonunda evlenip Toronto, Ontario'ya yerleştiler. Oğullarını 2006 yılında, kızlarını ise 2008 yılında ailelerine kattılar. Molly parkta olmadığı ya da oyuncak odasını temizlemediği zamanlarda yeni romanı üzerinde çalışıyor, egzersiz yapmaya çalışıyor, internette Tina Fey'i takip ediyor ve bir fincan kahveyi kesintisiz bitirebileceği günün hayalini kuruyor.

HABER BÜLTENİ

www.molly-okeefe.com

FACEBOOK

facebook.com/MollyOKeefeBooks

INSTAGRAM

instagram.com/mokeefeauthor

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Untamed © 2021 by M. O'Keefe

Kobo Baskısı

Kapak tasarımı: Kitap Güzel



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.